

I .AN UNHEARD ROAR

The brim of the glass painted itself with pink when Maha puts it down and her fingers wipe her lips. Her lips widened to listen to her surrogate mother Ms. Priya who is disclosing the mystery about the person they are gonna meet in few minutes. Hari, Sathish and Maha are enjoying the words but they don't realize the intensity of that because their neurons are yet to connect about great dynasty. Maha's eyes admire the chocolate brown interior of the restaurant whereas; Sathish admires the chocolate itself in the menu board. The door opens and a person rushes inside. Before give him a wink at the threshold, he reached the table and says "Hello". Maha is fumbled between the traditional wish "*Vannakam*" and usual "Hello". As per the input given by Priya, the person must wear the mask of the so called "Foreign Return" but that dark, majestic moustache break stereotypes and prejudices about him. They all place themselves in a black couch. Through the glances, Maha realized that Hari and Sathish also commemorate the death of their prejudices too. The news reader in television, states

that the death of a Mahout who is “brutally” murdered by his elephant. When everybody squeezes their heart and feels pathetic for the elephant, a refined thoughtful voice stamped in their ears, “so pathetic the elephant is...” Maha’s forehead shrinks she gives him a stony look. He resumes, the mahout has been plucking the hairs of that young elephant for a long time. On the day of the incident, he tried the same while he was drunk. So, the elephant answered him back in its own form. He adds, in the name of modernization, you people studded heat reflecting tiles in the temple which irritates the animal. When human beings cannot live as human beings, at least may let animals to live as animals.” He describes about the history of elephants in the temples. When Maha prepared herself to showcase her profundity in English, his elegant Tamil gave her a tight slap to wake her own language. The coffee ordered by Sathish left abandoned since he tastes the knowledge and history from the person sitting left to him. On that minute, the team does not know the door opposite to them is gonna lead them to a colossal history of that mysterious person,

Doctorate. Vikrama Karna Pazhuvettarayar.

II .A HISTORICAL VENTURE

Pazhuvettarayar, it is not a name but a history of our monumental past. Yes, you are right. It is PAZHUVETTARAYAR. Pronounce it again to feel the courage in your nerves. Histories are immortal; they leave imprints of glory to create another history. The world renowned Chozha dynasty had set its powerful paws in a vast empire. The branches of Chozhas scratched the sky since the roots of the same are as muscular as palm trees' in grasping victories. Pazhuvettarayars are the most powerful brigadiers in Chozha dynasty and proves them as the synonyms for loyalty and valour. They also married off their princesses to Chozha kings, but they never claim any right for themselves. They are roots, who know only to render without expecting anything in return. When the name strikes the neurons of Maha, her tongue held tight and refused to utter a single word. They all move towards the door opposite to them. The table was left with empty cups, crushed tissues and crashed prejudices.

The door leads to an air-conditioned hall with a huge

rectangular table which occupies ninety percent of the hall. The modern paintings in the wall and a plant in the right corner reduces the seriousness of the room. Sathish and Hari set their camera with a tripod which captures him through the lens. The lens and team's eyes project only his face. Maha sits beside him holding the pen tight with her research dairy. Priya starts shooting her questions regarding third gender in the history. The team expects the story of maids, artists and servants in the palace. The loud shattering sound of that stereotype: Transwomen were meant only for harems in the palaces can be heard when a name vibrates in the air. She is the warrior of warriors. We tend to believe the histories which are in scripted in stones but the oral literature carries the histories in air, centuries after centuries. One such history which is embedded in the air is the life of a legend by name Anukkama. The room has filled with different vibration. The team forgets to wink and figuring out the history said by DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar.

It was the golden period in the history of Tamils. The screeching metal sound of swords can be heard from an

audible distance. The feet which wear symbol of fish and bow as toe rings hardly touches the dusty ground. The breath taking fingers must have put an end to thousands of breaths thorough by embracing swords. Her long, dense and black hair has tied up tightly and a waist belt carries a dagger secretly. Even her practicing session in which she does not want to hurt her opponent makes us to feel our heart in mouth. She raised four feet above from the ground, swirls in the air as a whirlpool and gives a strike to her opponent who is one of the hundred and one masters of her. Her six foot tall stature stamped the ground with a derisive smile in her face. The opponent feels immense proud about his disciple but his teacher mind wants to give her more tests. The fight raises the temperature gradually. Anukamma forgets herself in the fight and in order to pacify her, massive strong hands thundered with a clap...

The knock in the door brings back Maha to post-modern era. She transforms from the dusty ground to polished room. It takes a second for her give a wink. A waiter peeps inside and said “Excuse me?”

Maha rebukes in her mind, “you will never be excused”. The waiter places the tea in the table and leaves the room politely.

Maha asks, “Yes, who is that person clapped behind Anukkama?”

DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar replies, “have tea”.

“I prefer history”

He feels the excitement in Maha’s nerves and said “but I prefer tea”.

Maha replies with a stern look to Hari’s chuckle. With the sip of his tea, he continues, “Then Maha what are you?”

“I am working as an Assistant Professor of English” she replies and when he looks at Sathish he conveys that he is a social media person and Hari said he is a final year engineering student. The conversation takes another dimension and after the last sip of the cup, he places it in the table, with a smile in his face, he takes the team to the dusty ground again. The massive, muscular man who clapped has the tattoo of palm tree and two swords under it in his right arm and his left arm has tattoo of a tiger. He is the greatest

warrior and commander-in-chief of Chozha dynasty. He is the one master of hundred masters in Chozha dynasty. Courage, valour, war strategies and martial arts are bones of his body. The wounds he wore by the arrows, Javelins and elephant tusks are the propagandists of his audacity in battlefield. His broad chest wears those wounds as royal ornaments. The smile under his moustache resembles lighting in the dark sky.

His stately walk heralds his name in the air, **the greatest warrior, the life threat to enemies, Power of volcano in the guise of man, Protector of Chozha dynasty, Chathrupayangaran, Iranyakulakavalan, Vengaiyarkon Iyyan Periya Pazhuvettarayar.** His voice thundered, “Thats the spirit, my child Anukkama. Your sword and strategies are the sources of courageous spirit. You have proved that your blood has nothing but bravery of Chozha dynasty. Let your sword strips the sky to protect our soil.” Anukamma gives her final strike and bow her leader. He accepts her respect with a nod.

“Yes, Anukkama is the chief disciple of the greatest

brigadier of brigadiers Periya Pazhuvettarayar. She was chiseled by that greatest warrior and the commander - in - chief. Anukkama was groomed under his vision. She is the only person who is the disciple of all the hundred and one masters. Her versatility spreads in the field of arts like dance and music, javelin throw, archery and sword fighting. When she was practicing with her masters, she gave them a tough competition and makes them proud. Her swordsmanship is more complicated to understand. Anukkama's hands moves like a typhoon when she embraces the sword. The sword weighs around 9 Kgs and she is expertise in fighting with swords in both the hands. The swords of her, challenge the warriors of the world. This strategy is taught to very few in the empire by the **great combatant, Chathrupayangaran, Iranyakulakavalan, Vengaiyarkon Iyyan Periya Pazhuvettarayar**. Her arrows hit its prey right, from three hundred feet away.

Anukamma is a beautiful blend of love and war, man and woman, wit and class: Her feet are the most graceful when she dances and most vigorous when she is in

battlefield. Our God mother is not beautiful: she is elegant” says DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar.

Priya feels the Goosebumps moment of her life. Her face becomes pale and her eyes reflect the core admiration. She was in the search of history in which transwomen plays the role of guards, maids and friends of queen and princesses but she never dreamt off the remarkable status in the Chozha dynasty given to them. Anukamma is not an ordinary soul, she had shouldered many glories as commander, trainer, person of trust, brigadier and above all she is the disciple of the **great historical legend, vigorous fighter who excels in everything but completely unaware of fear and defeat Chathrupayangaran, Iranyakulakavalan, Vengaiyarkon Iyyan Periya Pazhuvettarayar**. Maha is still in the dusty ground refuses to come back to harsh reality. She was looking at the blue blood to utter the words embedded with his history. Priya asks,

“Anukamma is a divine being; she can’t be defeated by anyone, then how come she died? May I know her end?”

With an intense smile, he caresses his moustache and elapsed

the question. The smile denotes thousands of meaning behind it and one among those said humans have end but history doesn't. Priya smiles and it has a deciphered curve. She continues...

“May I know about the relationship between the His Highness and Anukamma?”

“Priya, Anukkama is considered as a sibling to Royal family. The son of The Emperor of Golden Era, Kings of Kings, the one who awarded hundred and one titles and by whose name pages of history glorified, Shri. Rajendra Chozhan loves to tame the untamed wild animals. Anukamma is the only person who is deserved to be with him when he practiced with bison on the ground. Though Anukamma is the chief security guard officially, she is considered as sibling for the Royal family.

Anukamma is the one who is the reason behind the “The Keralandhan Entrance” in the great Tanjore Peruudayar Temple. Sathish puts forth,

“The temple’s architecture is mind-blowing and unique in the world but we have a myth that whoever entered

into the temple especially rulers of the state and nation either lost their throne or grab their death. Is it true? If it is yes, why?” “Sathish, you should look back to the history to comprehend it better. In order to take the revenge for the murder of his elder brother King AathithaKarikalanar, our gem of Chozha dynasty, the only emperor who married the angel of Success waged a war against the people behind his brother’s death and soothes his wound in the heart. Anukamma brings thousands of those people (Nambhoodhiries) as Captives who are known for their soft hands and makes them to construct the entrance in nine months. While they were constructing every stone they built with enchanting black magic. Hence, whoever enter through the entrance with pride has to face the consequences” When he reveals a great mysterious history, Maha’s visit to Peruvudayar temple flashes in her mind. She asks, “Is there any solution for it?”

“In order to pacify the power, the single core stones had been implanted for thousand feet from the entrance till the sanctum sanctorum but all you have to do is realize that

you are nothing before the Lord.”

“So Anukamma has pivotal part in the construction of Tanjore Peruudayar temple?” Priya expresses her curiosity. “Not only that, she contributes much to war strategies which leads to the success of wars. She even decodes the wink of her **commander, the tremendous warrior Chathrupayangaran, Iranyakulakavalan, Vengaiyarkon Iyyan Periya Pazhuvettarayar** who is the incarnation of Lord Yama to enemies and executes his plans before the next wink. The ‘Nandha Oil’ which she produced turns the brutes of enemies to turn against them and leads them to the entrance of hell. She always has her mind as stretched arrow to step into action at any time.”

Priya and Maha share a glance which emits happiness. The team realized for the first time in their life what is Royal hospitality is all about. There is no surprise in that the family fed 4,900 elephants in their palaces once. The team had sumptuous lunch. Maha cannot fill her stomach since her mind and heart is full.

When they were about to leave, they all are gifted with

a book by name, “Chalukiyam” a historical novel about Chozha dynasty. When Maha opens it, the first page is scripted as LONG LIVE CHOZHIAM...

With Love, DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar.

The car drops them in the bus stand and rushes in the busy road. Maha is staring till the car disappears from her eyes. The team is literally awe-struck and they are out of words. Priya says,

“Maha we came here to finish our final part of our script, but it is time for us to begin.”

“Yes, Amma, we forget that the finishing line is once the beginning of the race. Our race is not towards victory Amma but the root of our Tamil race.”

The team gets departed and Maha board her bus. The travel takes two hours but it just flew in no time with her recollection of the day. She lives the day one more time but one question haunts her, Is death is so powerful to take lives of the legend Anukamma and **the immortal Chathrupayangaran, Iranyakulakavalan, Vengaiyarkon**

Iyyan Periya Pazhuvettarayar? She consoles herself by thinking no it might not. Even back-stabbing is not possible because Anukamma is always kept her gun powder dry in 360 degree angle unless it is a loved one. She knows that the script for their movie has to undergo a great change and the movie crew has to be properly conveyed about the history. Maha reached her home but her mind sticks in the dusty ground. As usual, she doesn't jump into the bed. Her excitement made her shout once she crossed the frontispiece, "You know who I have met? You know what he had said?"

His elder brother Gowtham who is packing his luggage gives her a knock in her head and said, "Where have you been? Filthy wanderer. Have you ever stayed in home at a stretch for a week?"

Her mom comes out of kitchen and gives her a glass of water. Maha takes a sip by passing a sarcastic look at Gowtham. Her father chuckles and asked her "How was your day? Had your food at time?"

"Had sumptuous lunch, but first listen..." Maha

narrates the whole day to her family. It goes on for hours together. Only after finishing her narration, she noticed that her father's laptop screen fades out and replaced from his lap to table, her mom's coffee become cold one and her brother had missed his bus. The only person who is moving in that drawing room is the small kitten which tries to catch a ball thrice bigger than the little paws.

The strange thing is that she is not scolded by her brother for being a reason to miss the bus. Actually he is not regretted. He appreciates her and asks her to be studious in the responsibility assigned to her. Her stomach does not accept the dinner because still her heart and mind is brimmed with satisfaction. When she goes to bed, the angel of sleep refuses to embrace her. She is tissing and tossing in her bed. Those swords, dusty ground, thunder clap, wounds in that broad shoulders, snort of a bison flashes in her mind. Those are not dreams to let her sleep but hard core truth. A word slips from her lips,

ANUKAMMA....

III .THE TRUTH UNDRAPED

The coffee spilled in the white table receives the slight glance of Priya. The coffee is not as hot as the discussion. Priya observes people around her who put themselves out with words. The clash of ideas are reproducing posy of ideas. The one word which struck between the teeth of people over and over again is “*Idayinam*”. The name denotes few letters in the most classic language in Tamil. What does the name denotes? Let us learn the history of human race for a while. Tamil language and the race have never discriminated anyone based on caste, gender, creed etc. The word ‘discrimination’ is alien to them. The only exquisite language in the world which segregates letters based on genders is Tamil, and not as two, but three: *Vallinam* represents Male (Val- strong, Inam- Race), *Mellinam* represents female (Mel – soft) and *Idyainam* represents transgenders (Idai- in between), the *Idyainam* letters do not come in the first place of the word rather it abode itself in between *Vallinam* and *Mellinam*. Not only in the language, the society was also not known about discrimination of transgenders. Priya’s five

years of research on transgender history and her struggles takes another step as Historical docu-drama. The project entitled as “*Idayinam*” and it suits the best which trace back the history of transgenders thousands of years back. The entire team of Idayinam discussing on the script now to chisel it best but they don’t know the next day is going to bring them drastic changes in the script and it is going to make the script better than the best.

Priya had her last sip and place her cup on the table. She continues,

“The script has to be finished in two days time. You should make it clear that we are going to see location tomorrow at Trichy. Once we fix it, we must step into action.”

Jeni, a girl in her late twenties and an advocate by profession tug her hair behind the ear and asks, “Are we starting tonight”?

“Yes, we are. We are going to meet an important person there?” Everybody’s faces put forth the same question,

“Who is that?” Priya decipher the expressions and says, “DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar, the blood of **great commander, the tremendous warrior Chathrupayangaran, Iranyakulakavalan, Vengaiyarkon Iyyan Periya Pazhuvettarayar.**” Something strikes in Jeni’s mind and she asks, “Priya, do you mean the PAZHUVETTARAYARS, the brigadiers of brigadiers in Chozha dynasty? Her voice fills with excitement.

“Obviously, yes, Jeni” Priya agrees

“I have read about them in many historical novels. They are associated with the Royal family centuries together. I heard about them as well. I am so excited really Priya.”

Get ready with the same excitement and be on time tonight. We have to board the bus at 11.15pm.”

11.30 PM

The bus shrieks and move towards Trichy. Priya settled down the berth and the mobile screen light depicts the red satin screen nearby. She calls her dear daughter Maha, and makes sure her presence in the next day at Trichy. The mobile gives her five rings and a vibration when Maha has picked the call.

“Amma....” Her voice shivers

Priya feels something went wrong, she answers
“Maha, what happened? I feel something went wrong.”

“Nothing Amma, I’m pretty okay. You tell me” she tries to camouflage

“Don’t forget I’m your mother. Though I am far away from you, I can feel your nerves.”

“I can’t join you tomorrow” her voice broke. All her managing skills failed to help her out.

“Why, what happened?”

“I am in my lunar week Amma. So.....” something struck in her throat and she started

wailing aloud. With motherly love, “Is it so paining baby?”

“No” Priya hears this in between the weeping sound.

Priya, gets up, “Maha don’t cry... then what your lunar week deals with the cancellation our trip to Trichy?”

“You said we are going to few temples to find locations. This is my second day, how can I come there?”

“Maha listen, being Priya’s daughter you must be rational. Do you believe such stereotypes still? What about the goddess inside the shrine Maha? Won’t she have her lunar week? See, I told you to come tomorrow, put all your perplexity aside and prepare to come.” “Amma, but...”

“Maha I have asked you to come. Okay? Meet you tomorrow at Trichy. Have a sound sleep so that you can join us sharply at eight. Got it?”

“Yes Amma.” A beep sound from Maha’s mobile stops the call but not her tears. She always feels herself as symbol of misfortune and her blood become fuel to those feelings. It resists her from sleeping. She wants to convey this to her mom but don’t want to disturb her sleep. Maha has always found her writing as her emotional outlet always. Nothing can soothe her than the scratching sound of her pen

in paper. She pen down,

“Blood oozes out in a wady,

The bones are shattered inside her body,

The spine bone becomes spikes

And the mood plays in swings

The tongue becomes dry

But I cannot cry

It is not the moment you die

But the week of world's shy.

-Women's Lunar week”

She conveys her physical pain but the mind's....
She slipped into sleep before her tears completely wet. At
four in the morning, she woke up and dressed up and when
she conveys this to her mom, she says,

“You should be careful. Don't go inside the temple
rather stay back in the car. You should not spoil the divinity
of the temple and purity of people come along with you.”

Maha nods and agrees to her mom. She starts her journey to Trichy. The fresh morning breeze, travel, serene climate, everything fails to console her. She reaches Trichy on time and board the bus to Thiruvarangam. Trichy city is busy in that time and the bus floats in the traffic in the market street. A magnificent church, which still has the touch of antiquity makes her feel like, one day she has to step inside. She peeps outside the window to get the clear view of church. The bus reaches Thiruvarangam, where the world famous temple stood magnanimously in 155 acres with 50 shrines and 21 towers. When she looked at the tower, she cursed herself for being so unfortunate that she cannot visit the temple.

அருள்மொழி

Maha called Priya and reached the hotel where she stays. When she opens the door, Jeni and Arivu welcomed her along with her mother. They all are already ready for the venture and Maha joins them. Maha looks at her mom, with a inconvenience and she said, “That’s ok”

When they stepped down, a white indica is waiting for them and in few meters away a metallic grey color Nissan

Terran dashes towards them which hold “*Vel*” the symbol of courage and victory. It is engraved as “Princess Iranya Karna Pazhuvettarayar.”

Maha met the same person with that majestic moustache and stunning smile, but this time he is not at all a mysterious strange to her. She asks. “How are you, Anna?”

“I am great Maha, How are you?”

“I am good Anna.”

She switches from ‘sir’ to ‘Anna’ to address him because she owes a great respect and love towards him. She looks at him as an elder most brother who stands as a surrogate father in the family. She has a blended feeling of fear, respect and affection. Maha greets and her happiness on meeting has been expressed through the tone of her voice and smile. Jeni, Priya and Maha get into his SUV and others have taken the Indica. Priya introduces, Jeni as Advocate and Associate director of the *Idayinam* movie. They move towards Trichy town. Everybody inside the SUV enlightened regarding the structure of rock fort and how it is getting

blemished by the so called modern people by DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar. Many historical monuments have been ruined in Tamilnadu by the ‘modern’ brain and technologies.

The car slides into a basement of a hotel to park. A glass door leads them to restaurant. The breakfast is a smorgasbord of different dishes. Maha once again enjoys the Royal hospitality. Every one of them introduced themselves to DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar except Priya and Maha. Maha serves a smile to him when he turns towards her.

“I am Karthik, the script writer of the project” the word fell from the lips between the moustache and beard of an young man who is in his aqua blue shirt. He explains his whereabouts in few lines. Bread crumbs are in one plate and the person before those says, “Hai, I am Vishal. I am doing cinematography in the project.”

Arivoli introduced herself as basically an UPSC aspirant and coordinator of the team. After the sumptuous breakfast, they take the stairs...first floor....second floor...

third floor....Those who are elders in the age Priya Amma and DR. Vikrama Karna

Pazhuvettarayar moves up in no time but the so called youngsters are in their breathe and Maha is the last one. She stops in the middle holding the hand rail in one hand and her hip on the other and try to slow down the breathing rate. Vishal and Arivu who are just above asks,

“What happened?”

“Wish me RIP guys. I can’t move further”

Both of them chuckle. Arivu stepped down and helped her to take up the stairs.

At last, they are leading to a room which holds a golden color plate in the frontispiece which says, BOARD ROOM.

The board room can hold around ten people for discussion. A white board staring at them and the table is so compact to hold the team. DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar breaks the silence,

“What *Idayinam* is all about?”

“*Idayinam* is a historical docu-drama. This is the output of my five years of research to find the status of transgenders in ancient years of Tamilnadu. Tamil literature has evidences of presence of transgenders in Royal courts as guards and maids. Even they have ruled a place near Cudalore, but only Chozla dynasty has given them elite position and the history and evidences given by you about the brigadier Anukamma is a great source which we have never expected. Now, the script is finalized and we need locations to shoot. This is Historical movie in the world which deals with transgenders history before 4000 years. Now, we need realistic places to shoot.” Priya elucidates.

“Before going to the location we should understand something. The royal courts we have been shown in the movies are not the real one. Royal courts never have this cushion seats which is embedded with stones and fallacy, but they are made of stones and moreover, it would never have stile at the back to lie on. Sitting in the throne, laid back is considered as shame. They entertained sitting at their back straight. Most of the temples were act as courts of Royal

people. Temples are actually built for the stay of warriors during the time of war. During war, temple gives them spirituality and the concentration of the warriors are preserved from shattering. Temples have a great purpose rather than deposit all our superstitious beliefs” he sheds a sarcastic smile and turn towards Priya and says, “As we had discussed already through phone, we are supposed to visit few temples and let us find whether that suits our project.” Everybody stood up and with an admiration towards him. Maha’s feels little embarrassed when she thinks they are moving towards a temple when she is in her lunar week. She beckons her surrogate mother and says, “Amma, I am in my lunar week, I am not supposed step inside the temple. What shall I do then?” her husky voice trembles in air.

This has been noticed by DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar and asks, “Anything you want to say Maha?”

By this time, they reached the lift and it accommodates everyone. Priya says,

“Nothing much Anna, she can’t come to temple with us.”

“Why, What happened Maha?” Maha looks at her mother to rescue her from the embarrassment. She says,

“She is in her lunar week.”

“So what? Who created this nonsense that women should not come inside the temple in their lunar week? Do you think the goddess inside the temple is not a woman?” Maha receives the same question from her surrogate mother and looked at her. He continues, “Break all that stereotypes and superstitious. Understand that it is natural and behave like an educated person.” Maha can understand his words but cannot comprehend the profound meaning between the lines.

They reached the parking lot. Maha’s twenty years of strong believe made her to take another car that she doesn’t want to spoil the purity of others. She thinks that DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar is just consoling her but later she realized that he is not man of words but soul of action.

The car moves towards 35 Kms east from Trichy in Trichy- Chennai highway. Maha wants to listen to the words of DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar and she feels that she

is missing an enlightening speech but she consoles herself that she is not spoiling others visit to the temple. On the way, one heart striking scene she encounters is, when she crossed the bridge of river Cauvery which is “Ganges of Tamilnadu”. Now it appears as desert when the car crosses the bridge, Maha expresses her convulsion as a deep sigh. Vishal has a conversation with the driver and through that she comes to know that the temple they are going has Lord Shiva as chief deity. He is worshipped as Lord Sutharatheneswarar. Maha clenches her fist and make her conscious that she should not do that great blunder of stepping inside the temple. Lord Shiva is very close to the heart of Maha. She always calls him “Appa” by heart. She prays other Gods and goes there with so much of obligations and applications like welfare of the family, good marks, good health and even a great future at times. But she has never asks anything for herself or her family to her “Appa” because she believes strongly that He knows which has to be given to her and when. She feels a serene mind in his temple and whenever she meets him, she asks “Appa how are you?” then she recites first few lines of

Sivapuranam, bow down and she comes back. This is the way of her worship in Lord Shiva temple. Her attachment towards Him may be derived from her mother who is devotee of Lord Shiva. Now, how can she do a great blunder to her “Appa’s” temple by spoiling the purity? She has determined not to step inside the temple. The car moves around the temple and rests before the entrance. “Sutharathaneswarar Alayam, Ootathoor.” The temple withstands centuries with the deep authenticity and antiquity. Maha curses herself for her misfortune that she can’t meet her ‘Appa’. Vishal stepped down with his Camera and captured the place as photographs. Maha stayed back in the car and every one of them is in their feet to step inside the temple. Priya comes towards her daughter, pulls her hand and says, “Step down” She resists and says, “Amma, No definitely I can’t do this and moreover I am not supposed to. Let me read the book and stay in car. Better you...”

An authoritative voice from few meters away says, “Priya ask Maha to bring the offerings to God”

Maha’s heart skipped a beat. Priya smiles at her with

her brows high. She stepped out move towards the garland. She folds her hand and says nothing but “Appa”. She takes it in her hand cordially. Her face becomes pale. She has never done this before. During her rag week she is restricted to go inside the pooja room in her home. Her mom never let her to touch anything related to God but now she holds the garland which is going to adorn her “Appa”. She fumbles and says, “Anna....”

“Maha, don’t complicate things. Just go with the flow” He says with a stern voice.

She cannot add any other word to him. Her shivered leg enters into the temple and heart feels the chillness in the air.

They are lead by him to the left side of the temple which has 100 pillars hall. Most of the big temples have this hall but none knows the history behind it. It is called as “*Pallipadai*” which is built on the honor of soldiers who sacrificed their life in the battlefield. It is named as “*Pallipadai*” (*Palli – sleep; padai - Army*) because hundreds of brave souls are sleeping beneath it. All the halls were built

in the rectangular structure but if any has an extension it shoes that has a great honor behind it. DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar asked Maha to place a garland in that extension. Maha did that and he finds him to bow as a warrior before it. Since, Maha read the book “*Chalukiyam*” written by DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar, she gets the clue that this extension must be built in the honor of the great warrior, Commander for elephants in warfare, most courageous and iconic of Chozha bravery Suruthimanakkan who is also known as Ranaveeran.

Chalukkiya War:

The battlefield has filled with dreadful deaths. The soil absorbs blood as water. The mud of blood and heaps of heads are asserting the bravery of Chozha warriors. A long javelin makes its path in the air and it aims towards the emperors of emperor, The Emperor of Golden Era Shri Shri Raja Raja Chozhan but the chest it pierces is the commander, honorable Suruthimanakkan’s. The blood flows as a flood and he closed his eyes with the last word, “LONG LIVE CHOZHIYAM”

A rude voice thundered as “Ranaveeraaaa”. Of course,

the lost is unaffordable. Before the voice mixes in air, the eyes of the sniper who killed his commander had been dug out by the sword of the **chief great commander, the tremendous warrior Chathrupayangaran, Iranyakulakavalan, Vengaiyarkon Iyyan Periya Pazhuvettarayar**” and the sniper’s head had been thrown in the sky. His body smashes into pieces and dissolves in the mud.

“Maha” a soft voice brings her back to the temple where Jeni stands beside her. Maha touches the ground and offers her humble respect to the greatest warrior of Chozha Dynasty. She followed them to the shrine. As she steps forward, she senses the divinity to the core, but unlike her usual visit, the fear factor clenches her heart and her fingers held the garland tight. Everyone stands before the Supreme Power. The whole 55Kgs physique of Maha shivers and the cascade of sweat run all through her body. The moment she saw the garland which she touched, reaches her Lord and it adorns Him, her eyes become wet and her lips shivers, “APPA....”she cannot even enchant *Sivapuranam*. A soul

cannot bluff when it connects deeply with emotions. On that moment, She declares “Ayyane, here by, I surrender this petty soul, it’s earns and sins, its success and defeat, its pride and humility at your feet. I am nothing before your magnanimous”. She cries because she has never felt this happiness before. For the first time in her life, she feels the tears of her happiness and with the view behind her tears he thanked DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar who is standing before her from the bottom of her heart and feels grateful to him. They stepped out and there is a small altar. It is present in almost every temple but no one knows why it is there, straight opposite to shrine. Mahs’s assumption is, it is used to offer food to the Lord. When she heard that this altar is the place which is meant for beheading the criminals, Maha moves just away from it as she could sense a semi solid red liquid flows down in it.

They are led to the shrine of Lord Natarajar where they are given holy offerings from God, Maha stretched her hand cordially and get that with a respect. She fails to notice the sarcastic smile of DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar

who is observing her carefully. After the prayer, they walk in the corridor of the temple and DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar explained about the infrastructure of the temple which astonished the people. He, who was awarded Doctorate from abroad for structural engineering explained about the ancient thought and how they would have built this structure not only for God but also for so many purposes. He said, the ancient architecture and engineering are pioneers of pioneers to the modern one. The engineers now would take years to understand the nuances of those strategies. He takes them many inscriptions in the building which says the real history of the temple. He has also unveiled the mystery that the temple is located from zero degree level that is more than 15 feet down. The team feels that the temple has an number of mysteries equal to the pillars in it. Priya asks,

“I have seen this *Yazhi* statue in so many temples. What those statues really commute?”

“Let me explain. Anyone of you, sit like the statue”. He said.

Arivu came forward and she sits in the squatting

position with her legs placed in V - shape. With the three middle fingers folded and the other two fingers stretched out, she places her hand before he legs as the middle phalanx touches the ground. He resumes, “Arivu listen to me carefully. Now, if I am attacking you, which is the easiest place for you to attack in my body?” Arivu raises her hand and to her surprise her fingers fixed exactly to DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar’s throat which can be crushed and another hand is most probably attacks his intestines.” Everybody around him staggered by the strategy he explained just before.

Maha has become a passive listener since, the moment made her speechless. While everybody was indulging in how to use the temple corridor for the movie and discussing on camera angles, DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar asked Priya to walk as Anukamma and Karthik as **chief great commander, the tremendous warrior Chathrupayangan, Iranyakulakavalan, Vengaiyarkon Iyyan Periya Pazhuvettarayar**. Of course, the legend’s seven feet majestic stature cannot be contested by him but he

wants a mock scene to be enacted. He says, “If our great great grandfather, **chief great commander, the tremendous warrior Chathrupayangaran, Iranyakulakavalan, Vengaiyarkon Iyyan Periya Pazhuvettarayar** walks in the court followed by Anukamma none has dare to rise their head and look at them. Anukamma is a keen observer of her master and she will decode even the wink and execute the plan perfectly. The fingers are the tools to convey the orders. Once it moves, with the fraction of a second the throat would be cut.” They are awestruck and try to learn the strategies and also try attain the perfection is a Herculean task.

While they are practicing, all of a sudden Maha’s hand is taken by DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar and guided to touch a statue in one of the pillars. The word he utters has stamped her heart. He leaves the place but Maha’s hand still caress the statue. It is a statue with the blend of majestic and elegance. Maha become speechless but her face does. Priya comes towards her daughter who is silent and becomes one among the statues in the temple. She touches her shoulders and calls, “Maha, what you are staring at?” she didn’t answer

the question but she utters a single name which brings Priya into the statue mode. The tears rolled on in her cheeks, she touches the statue and she feels the goosebumps in her body. She caresses the statue in her hand, close the eyes for a while. A drop of tear emerges out. When others looked at it as statue Priya and Maha is encountering an immortal history before their mortal eyes. Priya open her eyes and forgets that her eyes have lids to wink. The woman in the statue proves that God has the highest aesthetic sense. Her posture says she is the most beautiful lady in the world but the long stick in her hand and ferocious look in her made a man bow at her feet to beg for his life. Her left hand holds a stick tight and there is a dog beside her. Priya doesn't want to move from that place. She really doesn't want to. She looks at the statue with longing of a kid who meets her mother after a long time. Her heart refuses to step back from the pillar. Maha is still beside her with her lips and eyes wide open. The vibration runs in the blood of Priya flows in the blood of Maha as well, because they see the fruit of Priya's five years of research. They move from the statue capturing it in their mind and

leave their pounding hearts at the most elegant foot of the statue.

After their visit to Goddess Agilandeswari shrine, they all sit around a bullet wood tree. The tree is known as “*Magilam or Vagulam*” in Sangam literature which has a great medicinal value. The tree is considered as auspicious one but none has taken care of that. DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar asks, “Maha I hope you understand certain things today?” she nods to him with a slight curve in her lips. He continues, “Maha we may believe in God but we should not entertain superstitious attitude into us. When you think that you are not pure enough to step inside the temple at your lunar week you will feel weak in those days. Don’t feel so. Mark my words; women have great potential in themselves. They are capable of doing anything under the sun. Actually, you become stronger when you are in your lunar week because you have the ability to bear the pain and go ahead with your day. You should believe in your potential Maha but not on such superstitious beliefs. Don’t lend your ears to mean; channelize your thoughts in the right path.” The words

are so refreshing to her and motivating her to the next level. Great words are uttered in ordinary time. A single statement can bring the drastic change in the life and it happened in Maha's life. At the threshold, she looked back at the temple with satisfaction and she feels something had fell down from her shoulders which she is burdening her for a long time. Priya finds her daughter more pride and confident, enjoys her daughter exhilarating smile and put her arms around her light shoulders and said, "That's all my baby".

The car took a U-Turn and moves towards north to a small hamlet called "Ranjankudi" which is located 37 Km from Oottathur. Throughout the travel Maha was so quite that she didn't participate in the talk. She cherishes the moment she had and the history she witnessed. Once they reached the hamlet, they found that the place is yet to be corrupted by the technologies and modern thoughts. They can see the fort at the top of the hill from a distance but in order to reach the entrance, the brake has been pressed to the core. A good old man, with all the evidences of labor throughout his life is lying down in front of his house. His

dhothi struggles to prove itself as white. When the car stops before him, he raises his head and adjusts his specs to get a clear vision. When the route was asked, he said, “Go straight and turn your left”. Priya thanked him and in few meters away they found the grand entrance. The fort which is named as Ranjan Fort has not made with bricks but of rocks. The logistics, man power and the construction in those days are unimaginable. Though the diamonds are crashed into pieces, it never loses its quality and still it is diamonds. Likewise, even the dilapidated forts still stands with its own pride and honor. Maha is in her breathe when she tries to move towards the fort at the top of the hill. “If this is their house, how they could ascend every day? How strong might people were?” Maha presumes. The subway has been built and now it has been locked. When others are looking around the fort, Maha moves to the top of the hill. The wind buzzes heavily. She just sat in the rock and looked at the view. How beautiful it would be on those days? Maha’s mind brings her own village which she missed now. The fresh chill air, the bell sound of cattle, bullock carts, dazzling strong women who can carry three pots at a time are the morning scenes of her village. She

thinks memories have a fragrance. Her red duppatta flashes in the air as the memories in her mind. When they all stepped down, Maha accompanied them. Vishal captured everything in his camera. The team started moving towards Trichy. The team had a discussion in the car. Maha's silence still persists. Priya observes her chatterbox daughter who does not utter any single word, but she didn't ask anything to her. Silence embraces her but she is not aware that something they are gonna witness by 8.02pm of that day is going to make everyone dumbfounded. The car stops before the hotel where they stayed. Everybody gets inside one room followed DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar. He asks, "How was your day Maha?"

"You made it remarkable Anna. Thank you so much for that." He sheds his peculiar smile with caress his moustache. He continues,

"Guys we had a plan to visit Tanjore Peruudayar temple and Goddess Nisumbasoothani temple tomorrow but now there is a change in our plan due to some political changes. There situation is more chaotic regarding the judgment of 18

MLA's disqualification. After five months of case in hearing, two judges have given two different opinions and the case should move on to the third bench. So, violence may break out at any time. Let us move to Thirupanjali tomorrow. Is it okay? Every one nod but Jeni nods with little disappointment that she was excited to visit her favorite temple. She cursed the politics and politicians by heart.

July 13th 2018. 8.02 PM

A rolled up green bag is taken inside the room. It brings a historical resonance in the room. Everybody was on their knees immediately when they witnessed the history of nine centuries. They all bow to register their respect. Everybody becomes silent and all their visions are convexes to one the great history. Priya feels her eyes wet and those were brimmed with tears. She feels horrified and surprised at the same time. Maha couldn't believe her eyes and she cannot come to a culmination that either she is in her dream or not. She questions herself, "Am I deserve to witness such a greatest history before my eyes?" She could hear the

screeching sound of swords and she goes back to the dusty ground. It looks as the starving eyes of a tiger which is waiting for its prey for a longer time. The history must be blessed to own the name of legend warrior **commander, the tremendous warrior Chathrupayangan, Iranyakulakavalan, Vengaiyarkon Iyyan Periya Pazhuvettarayar.** The only legend, who is has not set his name in history but created history of his own. The history they witnessed today in their life can happen once in a blue moon day. Maha astonishes “Why the day has become so special?” All the time given to them to witness a great history is six minutes. It vanished in no time. When Maha looked at DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar gratefully, she found that his eyes have been changed in the color of his veins. It is as red as blood. He looked as if a spirit has lived in his nod for those six minutes. The entire team becomes astounded because they never thought that they would have encountered such privilege in their life. The time flows but the moment freezes in every one’s mind. Maha strongly believes the epiphany “This too shall pass” but Maha realized that few

moments in our life won't pass. Those create a greater impact in your life and struck in the heart. For the first time in her life she sees the testimony of truth unwrapped before her eyes. She is not supposed to let the great secret out, she must preserves it in her mind and hold her tongue tight. Only after so many minutes, only after DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar leaves she presents herself in the room. Not only her but the entire team has the same sensitivity. They cannot get into sleep just like that. They cannot bear the weight of surprises of the day especially the truth they encountered at 8.02 PM. Jeni and Karthick sat down to chisel the script well with references to the knowledge they have gained on that day. Maha is sitting next to her mother and attempting to break her silence,

“Amma, I can't step out of the surprise of what we witnessed, the core truth just before our eyes few minutes before. Are we deserved to see such Amma?”

“It has nothing to deal with deserveness but it is a great blessing that showered upon us by **the greatest soul, soul of courage, commander, the tremendous warrior**

Chathrupayangaran, Iranyakulakavalan, Vengaiyarkon Iyyan Periya Pazhuvettarayar. Moreover, it is shown to us to make us to realize our greatest responsibility we have shouldered. It is an order for us from heaven to do our duty right. Can you get my point?”

“Yes, Amma” her voice have deeper tone that says something strikes in her mind.

“You go to your bed now. Anna asked us to be ready at 8.00 in the morning”.

Maha goes to her bed. The travel has made her physique sleeps but her mind refuses to slip into sleep. The dreams are fragmented and the things she had witnessed in the day clings to her mind. She got up move towards her mom and by looking at her serious face; she realizes that she is also facing the same issues. She laid next to her mother holds her hand and move towards the fragmented dreams again.

July 14th 2018. 7. 45 AM

A metallic grey Nissan Terrano stares before the hotel. Maha is coming out of the hotel followed by Priya. Maha said, “Good Morning Anna”. DR. Vikrama Karna

Pazhuvettarayar observes the excitement in her tone and happiness in her eyes. The nervousness and apprehension she had the previous day was completely gone. DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar continues, “Hope your stay was fine”. The Royal Hospitality speaks. He turns towards Priya and says, “Priya, if you want to act the role of our great great mother Anukamma, you have to chisel yourself well. You should lose weight since our mother is an elegant tigress. Moreover, she had a long dense hair which runs till her knees. So, hereafter you should not cut your hair anymore. Let it grow. You have to take some martial arts training .Got it?” “Sure Anna. I will” Priya says.

Meanwhile, Jeni and Arivu get into the car and conveyed their greeting. The car moves towards Thirupanjali which is followed by the white Indica. They reached a temple and stares at the entrance. The entrance is made of single rock thousand years before. The stone engraves en number of statues with different poses. When it is questioned by the people, DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar explained that those are strategies of the ancient martial art called “*Kalari*”

and there are hundreds of “*Adavu*” (strategies) to be followed. They move towards the shrine. After their prayers they all sit in the corridor. Jeni, Maha and Priya sit in the floor while, DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar, Karthik, Vishal and Arivu is in the stone bench under a tree. He elucidates,

“This temple is built by the great king, one of the best pioneers in Chozha dynasty, the master brain, Kalabayangan, Urayurkavalan, Chozhakulanediyan Shri. Karikalaperuvalathan alias Thirumaavalavan centuries before. This infrastructure is uncontestable and the modern engineering is just an amateur to His technology. He is the first emperor who built composite dam and reservoir in the running water across the river Cauvery. He is the master brain behind the idea of construction: to divert the water to delta districts in order to boost the irrigation. This attitude of forecasting technology made Chozha period as the golden era.” “Not only that, Chozha dynasty is also meant for bravery also. They were also pioneers in arts, politics, agriculture, war strategies, civilization, martial arts and so on” Priya adds her vision into it. She resumes, “Anukamma

is the best example for the bravery of Chozha dynasty and training of **the greatest soul, soul of courage, commander, the tremendous warrior Chathrupayangaran, Iranyakulakavalan, Vengaiyarkon Iyyan Periya Pazhuvettarayar.**”

The word ‘Anukamma’ takes Maha to the battlefield and with the voice of her DR. Vikrama Karna Pazhuvettaayar, Anukamma is in her battlefield to answer the death of her king. Her swords in both the hand swirl and gobble human hearts and soul. She became a typhoon of death which completely annihilates the enemies. The bell sound of the temple brings everyone back Maha from the battlefield. Priya, clenches her fist and pray to her inspiration Anukamma. The impact that Anukamma has created in the life of Priya and Maha is inevitable. With the heart full of memories they move to Trichy. Maha’s silent still persists with her. They get back to their board room in Trichy. DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar asks, “Fine, tell me how you are going to project out great mother Anukamma?” Karthik came forward and says, “We should know the characteristic

features of such a great warrior so that, it would be helpful for us.”

“Listen carefully; our great mother is around six feet. She is not just a beautiful lady but she is the icon of elegance. She always present herself in her warrior attire except when she is with children, but other than Royal family none has seen her as in usual attire. She has a long, dense hair which tied as hair bun when she is in her warrior dress. The long lobules of her ears also been tied at the back. She had a majestic walk which creates the resonance of death in enemies’ heart. She is the mysterious shadow behind the **greatest soul, soul of courage, commander, the tremendous warrior Chathrupayangaran, Iranyakulakavalan, Vengaiyarkon Iyyan Periya Pazhuvettarayar**” He turns towards Priya and said, “Priya you have chisel yourself well to act as out great mother Anukaama. Your physique, the way you walk and the way you look...everything , every minute thing has to be taken into consideration.”

“We have planned to show only Anukamma’s

silhouette which shows only half of her face behind her hair or only her eyes in the teaser in order to trigger the curiosity factor of the audience” Jeni puts forth.

“Thats a good idea. Moreover, if you project our great great grandfather **the greatest soul, soul of courage, commander, the tremendous warrior Chathrupayangaran, Iranyakulakavalan, Vengaiyarkon Iyyan Periya Pazhuvettarayar** in the same way that would be fine.” When DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar comprehends the expression of the team he continues, “You cannot bring a replica to our great great grandfather **the greatest soul, soul of courage, commander, the tremendous warrior Chathrupayangaran, Iranyakulakavalan, Vengaiyarkon Iyyan Periya Pazhuvettarayar** because you cannot find a person of around seven feet tall of massive muscular warrior”

“Then please tell us, how we can attain that.” Arivu asks,

“You may project only His characteristics like broad shoulders with scars and his muscular strong arms with the

symbol of Palm tree with swords in one hand and tiger in the other. The symbolism can be used to convey.”

The team discussed on various fields and was guided by DR. Vikrama Karna Pazhuvettaray and Priya. They have also planned to have training session on martial arts soon in which Priya and Karthik should participate after they shape their body which fit into the characteristics of the character they enact.” The discussion continues for more than an hour. When they are about to wind up the day and discussion DR. Vikrama Karna Pazhuvettaray turns towards Maha who is still holding her silence with her , “Maha, I don’t know whether you chose this profession or it chose you, but being a teacher you have a great responsibility in building the future of younger minds. Before that, you should chisel yourself well for the well-being of students. Got it?” “Yes Anna.” Maha says and when Priya was about to leave, He says, “Priya, take care of the child well” by caress his moustache from where his peculiar smile flashes.

IV. AN ICON OF TUTELAGE

The fluorescent green color room is the beautiful blend of art and intellectuality. The room holds a big rack of books of both English and Tamil languages but has similarity of the page covers of either transgenders pictures or the title bear in it. Few more files of paper cuttings and reports also organized in files. A red notice board showcases few articles from newspaper which deals with transgenders whereas another board has lots of sticky notes. Above the posture of vision and mission a huge board says “Transgender Resource Center”. The organization Managing trustee Ms Priyababu conversing with her daughter Maha who is sitting before her table. She points a paper in her hand and says,

“Maha, tell me what are the work done till now regarding our Idayinam Project?

“Amma, the casting call was over, we have shortlisted 12 artists from 180 entries and we have also set few artists in waitlist. The shot division and the budget are also ready. All we have to do is registering our title and find the source for

our budget.”

“I spoke to a director regarding the registration Maha and let us seek the guidance of DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar for our next move.”

“Yes, Amma sure. Did we get the appointment to meet him?”

“Yes, we have a practice session of Kalari, Sword fighting and Silambattam in his Farm.”

“Really, when?” Maha’s eyes widened with excitement.

“June 9th to 11th,”

“Amma it is really great. Am I coming with you?” she cannot hold herself.

“June 8th I have a meeting with our team in Chennai, 9th morning we all reach Trichy from Chennai and you may join us in Trichy on 9th from Dindigul”

Maha feels excited about the trip, because every meeting with DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar is not only interesting but also a great learning. He made her think always. He inspires her by his witty statements and profound knowledge.

JUNE 8, 2018

The day has arrived as Maha's wish. Her day started at 3.30 am itself and she reached Trichy at 6.45am. She took a cab to reach an apartment of Priya's friend. She said they both are childhood friends and they shared many days of their tender age in the streets of Trichy. When Maha reached there, Priya was urging everyone to get ready soon. The eldest woman in the home who is the mother of Priya's friend is so kind and lovable towards the guests. She turned the pages of three decades before when Priya was called as Padmanaban. She said, "Since I treat Padma as my son from his childhood now I can't call him as Priya. Apologize me for that." Priya leans forward and said, "Whatever, I am your child Amma". They both talk about the childhood pranks of Priya and his friend. After a while, everyone stood up for leaving after they decipher a look from Priya.

They all put themselves in a car which waiting for them for a long time. Everyone hears other's heartbeats because they all know that they all are late to the scheduled

time.”

The car resides before a big hotel in the heart of the city. They all step down and searching for DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar. Maha is standing before a stairs which holds a boards states, “CLOSED”. A loud voice resembles a bang on bronze plate says, “Maha, here I am” When she turned back she found DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar in a different attire. The first when she meets him, she got that he is a great historian and the second meeting she found a great structural engineer in him, now, his very mien depicts a businessman. After taking few seconds, Maha smiled at him and convey her greetings. He moves towards the stairs and in no time the board has changed as “OPEN”. “The mystery starts as usual with the arrival of this mysterious person” says Maha’s mind. The stairs lead to a restaurant which is luxurious. Everybody place themselves and place their order too. Priya said, “This area has developed a lot. In my childhood, it is entirely different”.

DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar said, “Yes, Priya, it has changed a lot. This hotel was started as a small one by

the father of the current owner. He is the first person who run a 24/7 hotel even decades before. The hotel was known for its taste, sanitation and reasonable cost. When the next generation has taken the charge, their so called modern ideas spoiled the rich heritage and ethics of this hotel. The modern education teaches more about earnings than learning. Even now the founder of the hotel is running a small hotel without the heritage gets corrupted. What to do Priya? Ethics and heritage are out of syllabus in the modern education syllabus.”

Before the breakfast gets over, he has come out with the whole history of hotel.

They all step down and moves towards his metallic grey Nissan Terrano. Priya, Jeni, Arivu, Kathik and Maha board the SUV, while DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar posts his order to few people around him and among them two were so young. When he starts driving, all of them came to know that those two young boys are studying their engineering with the support of DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar. The SUV flows in the streets of Trichy and

move towards the outskirts of the city. Throughout the travel, Priya and DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar were conversing on various things. It is not a conversation but learning for Maha: the words which connect new neurons in her brain. When DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar speaks on increasing crime rate especially in women and child abuse he suggested severe punishment for the perpetrators. Priya's look delivers her doubt so he continues, "I feel that the punishment is the best way to reduce crime rates. Discipline comes out of fear. The punishment for child abusers in Iran is just to the core. The perpetrator's sexual organ will be cut half an inch everyday till he attains his death. Such punishments should be the right thing to do. Isn't Priya?" , She agrees by nodding her head thoughtfully. Maha always feel her nerves whenever she hears news about children who are sexually abused or killed. She says, "Yes, Anna you are right, the perpetrators should have a severe punishment. Their body should be drilled thousand pores and concentrated acid should be poured into it." without her voice heard outside. He continues, "People are going behind mean pleasures which lead them to their horrible end. They

spent their whole life in earning money and die before they enjoy the earnings.”

“True Anna, see in politics, a single lady who doesn’t have heir had an enormous amount of property which takes her to die without proper care and medications. The most pathetic part is her true relationships cannot even touch her dead body. I believe that the wealth she built for her is nothing but her own cemetery.”

Hearing this, DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar put forth a stamping question, “What is meant by Wealth Priya? Jeni...Arivu... Maha....Karthik... why you people are so quite?”

“Jeni said, we had good experience in the last time, now let us learn to be a good listeners.”

“No, Jeni have a try to answer this question.”

“May be education is real wealth” Priya said in between.

“Priya, wealth is something we save and we are not supposed to spend it. In that perspective, education is

something we have to spend lavishly.”

A momentary silence depicts that thoughts of people are provoked. The SUV stops in Thogaimalai, a beautiful small hamlet. Priya, Jeni and Maha get down buying vegetables and groceries for the next three days. Maha feels excited that everyone is gonna have food by self-cooking. After they get packed with the essentials, the car and the conversation begin runs smoothly. The conversation again starts with politics. Priya asked, “I wonder that how we were ruled during monarchy time?” DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar replied with his own wisdom, “Priya you can’t even compare this damn democracy to our own great Monarchy of thousand years. When everyone wants to rule, who actually don’t deserve it will spoil the entire country. Priya, when we ruled, there were no hunger, theft, corruption and poverty. We took care of our people without spoiling our cult and culture. It is this damn democracy which sells people for corporates. The comparison itself is defaming the greatest monarchy. Imagine the greatest of greatest kings, Sivapadhasekaranar, Perunthatchan, the hero of golden era of

Tamil history, Raja Raja Chozha who rules the greatest empire without even a tiny fault in all the fields like army, economics, social complacency, art and architecture, war, politics and so on. They are the real warriors and protectors of people Priya. Your democracy does not create leaders but only beggars all over the country”. DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar expresses his convulsion and righteous anger. The truth in his words struck people’s hearts and made mouth shut. The SUV roars with greater speed. DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar, breaks the silence by continuing his speech, “Tamil people were lived a life which teaches the whole world the art of living. Our culture is intertwined with religion and our religion has a culture in it. The science of our forefathers is pioneer to the so called modern science. The medical science has attained it’s peak only after 1990’s especially after the burning of Yazhpanam library. Shushkutha, the disciple of the great saint Agathiar has first come out with human surgery 10,000 years back. The technologies, theories and sciences are uncontestable on those days. The fields like warfare, medicine, science,

politics, business, and economics are forerunners of modern era. All this modern society knows is Communism which is not at all possible”. He turns and says, “See, how we have spoilt our resources. His hand directs to small stream which is spoilt by the people by throwing plastic wastes in it. This village has nothing but rocks which are also gonna get exploited by the big shots”. When he says that, the SUV takes a turn and enters into a farm. A huge gate leads to an agricultural farm. Few workers in the farm stood and expect all of us to get down. The team is first welcomed by a beautiful breeze which lacks in the city life. The farm is completely untouched by the pollution and corruption in the soil. A cow is tied under a tree, which must hold its little calf in its stomach. The farm is pollution-free, plastic-free, the so called modernism-free zone. When they move, a small building is seen at the end. The building has a small house which has a kitchen, bathroom and living room. A swing is dazzling in the veranda outside and a huge square structured, “*Kalam*” is found. DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar says, “This is the place where you people are going to practice, and

this place has been made ready for you in 32 hours of labour. It's depth is seven feet, length and breadth is 17 feet. It has sand and the particles of wood". It seems to be soft zone to practice. Moreover, Maha thought that if it is actually a practicing field, it must have steps to get down and come up, but this field doesn't have one. This place seems to be meant for "teachings" to enemies. She also doesn't dig deep into it since it is all royal matters. Behind it, there is a throne like seat built as a part of a construction. Maha shows the seat to her mom and said,

"Amma, it is there in the blood right?"

Priya replies, "Blue blood can't be replaced my baby."

Huge woods are there which acts as seats. The breeze in the farm is adds more credit to such an amazing ambience. Maha have come across the word sweet breeze but after a long time she tastes it. The cool breeze touches her lungs and refreshed it with its sweetness. The breeze reminds her village which she leaves before eleven years and longs everyday to go back. The moments of her village flashes

before her eyes bring a deep sigh from her. The breeze, the pure and sweet water, rustic ambience and the people who lives one with nature and uncorrupted by the modern society takes the people from the mode of surviving to living the life. Priya starts cooking for the people and Maha joins her to assist. Maha started to cut vegetables, Jeni, Arivu and Karthik are admiring the place whereas DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar, is assigning the duties to the labours there. Maha face glows with a kind of happiness, she feels as if she is in her own village. She said,

“Amma, this place is so mesmerizing, Isn't?”

Priya smiles “Obviously Maha, this is the real happiness. Humans thrive for more money in their life. They believe that money will bring all the happiness, but since they go behind money they are not satiable and till the end they don't know what the happiness is all about. They earn for themselves and they want to save for their generation also. At last, the family happiness will be spoilt by the same money they have earned. Actually, all they do is selling their

cows and but haystacks.” Maha smiles and she cut the vegetables in a moderate pace. Priya continues, “My dear daughter, you know very well about the transgender community. Though they suffer a lot due to discrimination in the society, a particular sect has also earning enormous money. They may seem to be happy but they are not. This is not the way of living. We have to leave the traces of our life to the world. Our contribution to the society will do that rather than the materialistic properties of ours. We should live a satisfied life and have satisfied death also. When we die our last sigh should have a smile.”

Priya never fails to admire Maha. She listens to her mom with her awe- inspiring words. Meanwhile, Arivu and Jeni are getting down into the field for practicing under DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar. Priya prepares everything for cooking. When Maha is assisting Priya, her heart is pounding into the field for practicing. Maha really don't want to miss the practice and the words of DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar. Priya understands her daughter and said, “Maha, you may go now. Go and join with people. ”

“Amma, are you sure? Shall I?”

“Go, I will manage.”

Maha keeps the tray of vegetables and go towards the practicing field. She finds that they are making the field. She wants to get down but she does not know how. When she fumbles, Jeni suggested her to take the ladder whereas, DR. Vikramakarna Pazhuvettaray, asks Maha to jump in to it. When she hesitates for a while, he come towards her, hold her hand and said, “Jump”. The voice gives an order and his hold gives courage to her jump. She did to her surprise. The sand coaxes her feet and after they removed the stone and wood pieces in the field, DR. Vikramakarna Pazhuvettaray, starts his teaching. He is not biased on genders. He teaches the girls as men. Moreover, he insisted that women are stronger and they have to learn some basic defense mechanisms to protect themselves. He calls Maha and asked,

“Maha what would you do if a stranger touches your shoulder from behind with a wrong intension?” She replies immediately that, “Will run as my feet touches the back side of my neck.”

He smiles and said, “How far you can Maha?”

“Then, what to do Anna?”

“That’s what you have to ask. Come turn back. See if someone touches your shoulder from behind, how will you attack? ”

Maha blinks and he explains, “Listen, when someone touches you from behind, you can curve your body a little and use your spine to hit him. Actually women’s spine is stronger than men’s. Like this”

To his capacity, he stoops down to teach girls and he feels that girls should not defend rather they must be ready to offend at all the time. The way he teaches to the girls is very minimal percentage of his learning but he teaches it patiently and he made them to respond in the proper way. Maha feels as if, a crack has fallen in the glass shield which is suffocating her for a long time.

Jeni and Arivu also practiced under his guidance. He lowers his pace while they are practicing. Though he is guiding them in offence, he ensures not to hurt them by any

means. The beautiful blend of courage and compassion he is. After a while, everyone except him is in their breath. They all sat down in a circle and he started teaches them few tactics for example, till then, Maha doesn't know that slapping is an art. She had learnt, slap is not dealt with cheeks but rather ears and the area behind it. While they were practicing, Priya came with the coffee cups. All of them hold the cups and sat in the field. Now, it is training for the brain. DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar has taken his sip and continues, what you see here is not even the nano drop of the ocean of our martial arts. There are 236 different epitomes in the martial arts. The greatest warrior Anukamma excels in 96 kinds. The master of great Chozha dynasty Vengadathudayar knows 52 kinds. There are 118 *varma adivarisai* also in which people were also excelled in. The warriors of Chozha dynasty are unbeatable in war strategies. They were unimaginable and pioneer in today's modern strategies.

Jeni raised her hand as a school kid who has a doubt to ask but has another serious doubt whether to ask this or not. When DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar gives her a

nod with his sparkling smiling eyes, she asks,

“May I know who knows all the 236 techniques?”

“Whom it can be other than our great great father, who had seen battlefield as

Chathrupayangaran, Iranyakulakavalan, Vengaiyarkon

Iyyan Periya Pazhuvettarayar? The chozha prince and

princess were guided under him and that one legend, who is

the great inspiration for Chozha warriors. He has bared all his

wounds as glory and The “*Adhikarichigal Padai*” who were

brutal warriors were under his control. The “*Adhikarichigal*

Padai” has different strategies of war like they have hot oil

which burns even the rain . They set fire to enemy’s war

brutes to collapse the army, whereas they have their own

defense methodologies like wooden armor in order to protect

themselves from the oil. There are expert in archery and

Javelin. Their javelins are around sixteen feet which vibes to

unimaginable distance and suck the blood of its prey in no

time. Do you think an ordinary person can lead such

warriors?

“No, the person should be the icon of courage and bravey.” Maha said

“No Maha not only physically fit and brave,
out great great father,

Chathrupayangaran, Iranyakulakavalan, Vengaiyarkon Iyyan Periya Pzhuvettarayar is a man who channelized his thoughts and mind. He is master in reading people’s mind also. He never let his anger out just like that. He let that burn inside him and directs it to erupt as a volcano which annihilates the entire dynasty from the pages of history. The best example is the answer he has given for the betrayal done to his Prince, the legendary warrior, the representation of Majesty, Aadhithakarikalananar. His wrath on the people who killed the majestic Prince of 7.6 feet and 186lbs weight by betraying made the ground water red with blood. That is why he took 11,560 prisoners, half naked and built Keralandhan Entrance of the Peru Udayar temple at Tanjore. His emotions and thoughts are chiseled and channelized.” If wink has a sound, that may break the silence persists around.

The field gets the privilege of echoing the history of a

history. Maha is astonished that how great the heritage is and how the young generation failed to taught all these. Being an aspirant of English literature, she feels guilty that when she is devoid of knowing such great histories about our own scions of soil and she is not aware of the greatest Kingdom which taught the world how to rule, then, what is the use of learning about Edinburg and the so – called Great Britan. Jeni, breaks the silence the question, “I Have heard that smiths were given high status in Chozha dynasty, May I know about it?”

“Yes, there were respected and honored. In our rule, we had three types of smiths: Gold smith, Black Smith and Sculptor (Stone Smith). The art and architecture during Chozha Dynasty has in the pinnacle of advancement. Our smiths had enormous efficiency. Chozha never fails to appreciate talents and artists. So they have enjoyed a great privilege under our rule.”

He has picked a small stone in the field and throws that away. He looks at the people’s eyes and decipher that they are yet to be taught. He Continues,

“See, when you look at Tanjore Perudayar temple as a place for worship, we look at that as our Identity of our dynasty. The tower of the temple stands as the emblem of how Chozha has enriched in all the fields. The temple has been constructed entirely by granite stones and it is 216 feet height. The top of the tower is 80 tonnes. How do you think it is possible where we didn't have any modern equipments? The smiths of those days were not graduated engineering from any universities but now, none of the architects and engineers can find the techniques and strategies behind their architecture. Around 60 kms from Tanjore there is no Granite found. So, we have a question that how they bring abundance of granites to Tanjore. Moreover, What tools these smiths might used to cut those granites and chisel it to fine statues and miniatures. The temple which was built by the Chozla smiths is the evident of how Chozhas were pioneers in Art, Architecture, Engineering, Mathematics, Statistics, logistics and so on. So the talents are recognized, appreciated, trained, taken care of and also given a high status in the society. I hope now you got the answer for the question Jeni”. She

nodes. Maha feels grateful for Jeni for asking a question through that a great history and many more productive questions she has got. Team used a ladder to set them out from the field. The all gathered in verandah. Priya joined them for a while. Jeni has taken the swing; Arivu put herself in a rope cot which shows her tiredness after her practice; Karthik and Maha sits near the throne like construction; DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar has taken a big log and make it is as a chair for him and Priya who wipes her wet hands with the towel hanging in her shoulder and sits few feet away from him. They have shared many things. The topic takes them to DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar's childhood. The person here with the big moustache who shouldered great responsibilities and has a profound knowledge could be such a prankster? He shared about his pranks in his childhood and how his grandfather, an ideal representation of blue blood had chiseled him well to this extent. He said that the grandparents of him are an ideal couple for love. They not only fell in love but also they rise in their love. They have shared decades of their lives to each other, because they

accept each other as they are. The love exists only under the wrinkled skin and aged heart. His grandmother, who is the eldest woman in the family, is worshipped as Goddess. They are the examples of youngsters in all means how to lead a life. DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar, was brought up under their lovable hands but according to their protocols. We use like an epiphany that ‘born with golden spoon’ or ‘born in blue blood’ is a most luxurious one but the life of DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar smashes that stereotype though his life. He said they are chiseled and scrutinized in their childhood. They can’t live the life of ordinary people. They cannot have the food like junk foods or whatever they feel like; their genes are protected with mental and physical fitness. They should learn the martial arts when they attained a particular age. He made people understand that leading a Royal life is not a walk on a cake and definitely it is not a comfort zone.

The team has taken to the huge water trough which has the fathom of five feet. It has a stairs to reach and stairs to step into it. A huge pipe is peeping into the pool to fill the

water. The pool is painted in white and since the floor of the tank is made in aqua blue colour, the water resembles the shade of ocean. When the breeze tickles it as a secret lover, the water blushes with its soft ripples. Everyone steps inside, Maha has taken a deep breath and when the water touches her right feet, the chillness runs in her nerves and touches her brain. She takes the next step, she feels excited and happy as a kid who has seen a pool for the first time. She drenched herself by taking a dip into it. DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar says, “Now let us go for breathing practice. Try to hold your breath under the water. Jeni you try first.” His practice session continues in the water. When number five fell from his lips, Jeni came up; Arivu also can hold 5 seconds time inside; Karthick, hold till eleventh second and as a gem Maha came out in the gap between the number one and two. She cannot even hold for a second inside. Now, the turn comes to DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar, he takes a deep dip and people around others started counting, till forty he didn't come up. Out of curiosity, Maha dip herself inside and what she saw there made her eyes widened even inside the water. This person sits under the water as a sage who

undertakes a penance inside the water. She came out and in next few seconds he has also come out. When he swims, he swims as a fish and with a wink he reached the other end of the pool. He said that only who has a regular practice can hold the breath under water for a long time. He teaches how to do it and asked others too have a try. At first, Maha doesn't want to because she does not want to die by drowning. Later, he made everyone stand in a circle with their right leg set before and had a half-sitting posture in the water and ask them to practice what they done in the field. Practice to give a deadly slap to the person is quite easy when it is imagined a person before in air, but when we do the same practice under water gives you immense pain in your biceps and entire arms. Punch and slap under water shows the potential of water. The practice was hard since the density of water is high but he teaches them with so much of patience. Moreover, they also tried to hold the breath under water for few more seconds. Everybody has crossed the seconds they did earlier. To her surprise, Maha, at last hold for 21 seconds and the maximum is achieved by Karthik by touching 38 seconds under the water. A spicy aroma of lunch prepared by

Priya whips everyone out of the pool, everyone are called for lunch. Maha leaves the pool leaving her heart floats there. After a shower, they all sit together for lunch. The lunch has steamed rice, pepper water, spicy vegetable stew and fried papadam. Priya has showed all her cooking skills and the food is tastier when she served with love. After the sumptuous lunch and a discussion they are asked to get into the field. It is now, the real practice starts. DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar stands outside the field and he coaches them. The practice fires up well. All the five are getting practiced few tactics and they are drilled to do it many times again and again and again.

Around 10PM, they all get out of the field and asked to go into the pool again. The minute spikes in the field has touches the every parts of their body. The pool helps them to remove all those spikes. Jeni. Arivu, Karthick and Maha get into the pool. Maha enjoys it but her hands and legs are shivering inside. She hides it from all because she may be asked to come out of the pool. DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar sits at the parapet wall around the pool and talking to them. The sky is in her royal black attire and she

removes all the sparking stars which adorn her on that day. The cool breeze caresses and the chill water touches the atom of soul. They all inclined on the walls of pool and deriving an aesthetic pleasure out of the moment. DR. Vikramakarna Pzhuvettarayar, says “why shouldn’t you people come out with a small poem which describes this situation? This may add more credit to the situation. Isn’t?” The game starts with Jeni. She has come out with a beautiful extempore Haiku which connects the situation and her emotion. Karthik has also proved his writing skill and creative ability through his presence of mind. Arivu says that she needs time to chisel her words and Maha had her words in her lips but those refuses to slip. Her words lingering in her mind are

The angel of Darkness reciting the sound silence

And me as her little daughter, accompanying

Myself with Me

Listening to lizards response to the bees buzzing

And the breeze ruffles around the leaves

Resembles lover’s quarrel, I adore

Myself with Me

*While the world strives to learn; I
Unlearning the learning and stripping out the
Meaningless meaning, I Cherish
Myself with Me.*

The words express the emotional state of her mind. The world doesn't have face, it has only masks. Office Mask, Home Mask, Friends Mask, Masks before superiors and Masks before subalterns. In the whirl of masks human forgets the real face and the self. The paradox is we marry the masks when we are in love with the real face. The rustic beauty, breeze, the farm and DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar who is real to the core everything tears off her masks and let her enjoy with her face.

The body parts feel grateful to the respective persons since the lungs breath air without pollution, the ears listens without noises, the physique enjoys the water without salt and chemicals and the soul refreshes without fallacy.

Priya shouted from the kitchen and invites them for the dinner. When everyone was about to leave, DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar, asks them to stay back. He

asks Priya to bring food to the pool. Priya mixed hot steamed rice and the spice curry with right proportion of pepper water. She prepared it in a large vessel and brings it to the pool. The aroma, spices and the hunger all stimulate the taste buds of everyone. When she gives it to each people with pappads, she made all realize the heaven in the earth. Other than DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar, everyone have their dinner when they are inside the pool.

DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar says , “Priya it is sumptuous, you nailed it.”

She thanked him with her beautiful smile. They all came out after few minutes and took a shower. They arranged to sleep in the verandah itself. Everybody falls in a place. The one which is missing is melody. DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar has the highest aesthetic sense. The songs he played in his mobile are not the mere sentences which made into music as most of the lyricists write today. Those were lines born out of emotions, philosophies and messages. The angel of sleep embraced Maha within few minutes. She smiles slowly after she closed her eyes and before slips into the heavenly sleep.

V .SCIONS OF SOIL

The sun stretches its beam in the air and wishes everyone a good day. The birds around the farm chirp to say happy morning to everyone. The breeze slow down and the sun has transformed it's chillness into warm one. Priya wakes up everyone and her voice reminds the responsibility. Maha could hear her Mom's voice inside her blanket but the warmness persists between her body and the blanket tied her down to the sleep. She was tissing and tossing and at last her eyes exposed to light. After a few winks, she found the day. She has find Jenia and Arivu still struggling to cross the threshold of heaven. Karthik, sat and looked into his mobile. Priya gives the coffee to everyone and ask them to get ready for the practice. She has also finds that DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar is not there. As he said, he might have leave to his home. Jeni and Maha roam around the farm with the toothbrush in the hand. The farm has different types of trees and plants: tamarind, Neem, Drumstick and much more. The plants are adorned with beautiful, fresh flowers of different colours.

After a while, everyone gathered to get into practice. Priya come out from room. Maha smiled at her with her fingers on her lips. She had never seen her mom like that. The black track pants and sky blue T-shirt reduced her age considerably. Her hair was tightly locked and her face is as fresh as the flowers in the farm. None would believe that she is crossing her age 48 and she is transwoman. She is elegant and young not only because of her attire but also of her attitude. Maha admires her mom and give her a warm hug. They all set into field for practicing. They execute the learning taught by DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar last night. They support each other and get clear their doubts by themselves. Meanwhile, Arivu made a refreshing coffee and offer it to everyone. After, their practice, they all decided to send a voice message for the prince and princess of DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar's family wishing them best for their exams. So they wished together as,

“We wish Arulmozhi and Iranya a grand success for the exams.” Very soon a voice note drops in with a beep sound. It slaps,

“Do pronounce our name properly”, the little prince said, “My Name is Arulmozhi Arangarasa Karna Pazhuvettarayar” the Princess said, “I am Nachiyar Iranya Karnan” The message makes everyone eyes widened and hold their breath for a second. Of course, the voices have the cuteness but it still have the imperative tone which runs in their blood. Once, they got the message the team dispersed in a minute without knowing what to do. The kids proved that they are scions of the soil and the genes are the output of great heritage which ruled for centuries together.

A roar of an SUV heralds DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar presence here. He rushes into the farm as a tempest. A person behind him carries a big shopper. The bag carries spicy aroma which makes everyone hungry. He asks the team about their practice and execution. He sits in the throne like seat with his right hand in his thigh. He pulls his goggles to his head and ordered the work of the day. The tone and his posture are majestic to the core. The workers were so humble and observe all his orders. The team was taken care of them and they render the utmost hospitality. After the

workers leave the place, all of them encircle him and discuss about the practice they had. They also conveyed the message they have got from the little prince and princess. He smiled, caresses his moustache and says,

“Yes, they can’t bear when people call their names in short. Even they won’t appreciate in schools”. Everyone has a meaningful smile in their faces. He has asked people to boil five kinds of oil: Gingely oil, castor oil, groundnut oil, coconut oil and palm oil. He adds to add few leaves of *Thulasi* into it. A preparation is going on in parallel whereas the team opens the ears to listen to his mesmerizing words. The discussion starts with the voice message of his kids. Maha is completely surprised by the way the kids spoken. He said, “the kids are brought up with great responsibilities. They are fed with histories and literature. Though they are studying British curriculum, they love Tamil literature. The questions they ask cannot be answered even by their teachers.” He chuckles as if remembering some incident and continues, “Once, the prince asked a question to his teacher, “Why Krishna has come all the way from Dwaraka to kill my

grandpa Naragasuran? The question he has arises is worth answerable but the problem is, none knows the answer. Though he is young, he is more concerned about the people who come to him. When he oversees the preparation of the field for our practice, the one question he asked to me made me feel proud about him. He asked did I make arrangements for the food for the team. The kids are brought up according to the protocols assigned to them. They are exposed to worldly wisdom but they are also taught what to ignore. Yes this is the way we are brought up by our fore parents. The food habits we have, the words we utter, the persons we meet and the actions we do, are all according to our protocols.”

Maha’s mom words lingering in her mind, she always scolds her daughter for her lethargic attitude by saying, ‘You are not from a Royal family to have a luxurious living. You should work.’ She thinks my dear mom rephrase your words leading Royal life is not at all luxurious. Their life cannot be led by any ordinary man. My dear mom....” When Maha comes back from her thought the discussion has taken the next leap towards the culture of Tamils during Chozha

dynasty. To the question asked by Priya he was answering,

“.....Priya, our culture has been polluted by the immigrants. When we start wondering

others' culture, we lost ours. For example, wed lock which we believe is the icon of ours is our tradition. We had a tradition called “*Thirupootuthaal*” a round accessory which has the emblem of their clan god which also shows which place they are live in. The toe ring culture we had but it is meant for both men and women. All married men and women wore toe rings on that time. Priya asks,

“Is there any specific metal they used?”

“Yes it depends upon the hierarchy, they used metals like gold, silver, iron and some has also used jewels made of terracotta. Not only this, our culture is embedded with scientific techniques. We have exported rice and grains to china and other countries like Cambodia. The food in our culture is the healthiest one. Idly has the history of two thousand years before. We took only steamed food, the spices we add are all medicinal. Vasco da Gama reached our place

only mustards and pepper. We have set our footprints not only on land; the waves of sea have also heralds the history of Chozha. Every wave has witnessed the bravery and skills of our great emperor of Chozha dynasty, the master of sea war, the great Sundara Chozhar. Maha visualizes the rigorous sea battle...

The sea is not seen because it is occupied with huge vessels. Volley of arrows shot in the air. The arrows are engraved with a tiger symbol and hit its target in right place. The arrow head has the size of a human palm and the shaft is little longer than the usual arrows. A bow is stretched to the maximum extent and the hands holding it is very firm and strong. In the right hand, tiger symbol has been tattooed. The biceps of the hands are big. When the arrow is released, the bow vibrates for few more seconds. The arrow touches the deep down of a chest and it dinks the blood. As his name suggests, he is none other than Sundara Chozhar holding the bow in his hand. They are fighting with brutal pirates and at last, the ships of pirates are set fire by the Chozhas' warriors. It looks as if a volcano erupted in the middle of the sea. After

four years, the business men are given sixty thousand soldiers to spread their business overseas and protect themselves from pirates.

Maha closed her little opened mouth when she comes back to the fa(o)rm. How efficient and courageous people were in such a great dynasty. DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar continues, “we were the icon of bravery. We move close to the enemies and we fought with his talents. The war had some basic ethics. We gave chance to the enemy to fight with us using swords. Though he is our enemies we never want them to die in suffering. Our arrows hit in his chest and out swords moves into his heart. Before he knows the pain, he died. My grandpa used to say, guns and birangi are invented by cowards who cannot face the enemies in the field.”

Priya asked, “Tell us about our religion? We would be glad to hear it from you?”

“Listen our religion has never been superstitious; we don’t have the habit of such idiocy like breaking the coconut in head. Our religion is so rational, it never discriminate

anyone based on anything not even on genders.”

“Yes, even I have heard that transgenders were act as priests on those days” Priya adds

“The chief deity of ours is Aadhi Shivan. The clan deity must be a goddess for every Tamils. The clan deities are nothing but the eldest women in the family who has sacrificed their lives for a great purpose. We worship them for their deeds. Even regarding Aadhi shivan, the philosophy Shivam is ours but the structure lingam is theirs. Now, we have exported all our brains so that we believe that the great Tanjore Peru Udayar temple is stood still just because of the local cement you people have used recently. The temple doesn't have any gel to hold its construction but our forefathers have estimated the gravitational force to hold it. Can you people at least realize the minute part of what we have lost?”

Everyone nods thoughtfully. Priya said, “Yes, we have lost a great history but why you, the scions of such great history are not taking part in the society to make them realize”

The words come out as a far stretched arrow,

“Because we don’t want to Priya.” After a grave silence for a second, he resumes, “Why should we Priya? Why should we? When you people are much exciting about reality shows which poke the nose in others’ shoes and bring that under lime light, when you people celebrate heroes of shadows than real, when you people feels proud to say NRI than Tamilian, and sell your rights to meager politicians and felt happy to be divided and ruled based on caste and creed, Why should we concern about you?”

The derisive smile in his face shook everyone up there. He notices that and says, “Priya being out of this so called modern society doesn’t mean that we are idle, have you heard about tiger qualities Priya?” When she said “No”, he says, “If tiger fix its prey it will hunt it to the maximum, but if it misses the prey by chance or the prey escaped from its claws, it will make itself starve till it kill the prey. But the point is, once it kills the prey, it will make it into pieces and pieces and it will annihilate its identity to the core and shattered the pieces in the forest and let other animals to eat.” Again the same derisive smile vibrates the air and he caresses

his moustache in his own unique style. He taps in his thigh aloud and beckoning everyone to the field. The practice includes Sword fighting and *Silambattam*.

DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar starts giving them practice and though the techniques are hard to learn, Jeni, Priya and Karthi learnt it seriously. Till they attained the perfection, they practiced repeatedly. The dialogues, the movements and the expression are given them as compact power package which they received properly. Priya, irrespective of her age and the physical ailments, she gives tough competition to Jeni and Karthik. She puts her hundred percentages into it, as her “*Idayinam*” is her life time goal. Her learning skill is appreciated by DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar. He gets himself into the field and teaches. The way he handles the sword and *Silambam* tears the breeze with a hissing sound. He plays with the sword in one hand and with the *Silambam* with other. He teaches them few stunts also and makes sure that they are not injured as well. Though it is just a practice, Karthik feels the pain out of complete dedication there.

They all get out of the field. Priya takes care of everyone there as a mother and the food she prepares is served with motherly love and affection. Arivu coordinate everything and everybody well. The team has lived as a family when they are off the field and as a fellow students of

DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar when they are on the field.

Maha plays the role of patient listener and keen observer throughout the days she had spent. These three days are most valuable and life changing days for her. She feels as if drenching her toes in the ocean of history with the guidance of DR. Vikrama Karna Pazhuvettarayar. She feels grateful for him throughout her life for enlighten her with his words, histories, skills and his life. She leaves the farm bagging so much of memories and questions with her, but the convulsion is still pricking her heart.

HISTORY is not what we are taught or what we know but what is real. This generation is devoid of history. Whenever we are asked to name a king who never gets defeated, we come out with the name, Alexander, the great.

When the title the ‘great’ is given to Alexander, what title can be suitable to the real greatest of greatest kings, Sivapadhasakaranar, Perunthatchan, the hero of golden era of Tamil history, Raja Raja Chozhan? If the warriors who are hired and fought without any purpose and who rape women brutally are honoured, where we fail to realize the history of the soul of courage, commander, the tremendous warrior **Chathrupayangaran, Iranyakulakavalan, Vengaiyarkon Iyyan Periya Pazhuvettarayar** soul of courage, commander, the tremendous warrior **Chathrupayangaran, Iranyakulakavalan, Vengaiyarkon Iyyan Periya Pazhuvettarayar** who never knows what fear is all about till his last breath. The younger generation learns mostly from click institutions like social media, you tube and mobile applications rather than brick institutions which teach them the history, culture, courage and art of living. We groom our kids feeding them the alien culture which does not suit to their metabolism. We are losers of course, but the harsh truth is we are not even aware of that we are defeated and the treasure we lost. The life, we live and the privileges

we enjoy are given by the great dynasty. We boast off ourselves that the great Peru Udayar temple is the pioneer of architecture to the whole world but have we ever sit and try to know the effort, dynasty and technology behind it. Tamils have exported rice to other countries on those golden days. It is that one prominent dynasty who gave us life with the strategies for agriculture and irrigation. We made our food poison and made our farmers drink the same and put an end to their lives. They have built dam in running river Cauvery but what we built electric towers after made the river dry. They built an indiscriminate society. The best example is Chozha dynasty's *Athikarichigal Padai*. They have a entire brigadier troop which has transgenders and women. **The tremendous warrior Chathrupayangaran, Iranyakulakavalan, Vengaiyarkon Iyyan Periya Pazhuvettarayar soul of courage, commander, the tremendous warrior Chathrupayangaran, Iranyakulakavalan, Vengaiyarkon Iyyan Periya Pazhuvettarayar** brought up Anukamma as the brigadier and he consider her as her own daughter. Now, we failed to

recognize the transgenders and let them to struggle, strive and starve in the same society. They taught us to worship the women in the family as Goddess, but we are arguing about the statistics of child abuse and rape in the debates. We are divided based on caste, creed and gender.

When DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar, said about the technology behind “Kalannai” which was built thousands of years before, I feel that it is highly impossible to recreate such construction. Now, we don’t even want river Cauvery to flourish because it leads to hike in sand price. DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar, used to say that, when we boast off of scientific development of the past 40 years we also should feel ashamed of the fact that the corruption has also been increased in the same 40 years. Human minds have been corrupted and it is been exported also. His words should be engraved in golden plates. Can we show any field which doesn’t corrupted yet. The significant fields like Education and health are most corrupted now? The corruption starts from kinder garden to PhD. I, myself is also the victim as a middle class PhD aspirant. As per the words of DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar, education is not a system but

an experience. All the experiences that I have through our education system are chucking me out from various universities and colleges since I can't bribe a huge amount to pursue my education. In current scenario, only those who can afford PhD can do research. Being a middle class girl who in search of experience through education has faced doors shut behind when I said I cannot bribe. Of course, we have very few faculties who do not claim bribe but if I qualified, again I should bribe lakhs and lakhs of money to get a job.

We said that our medical field has achieved drastic development but I was enlightened only through the words of DR. Vikramakarna Pazhuvettaray that this 'development' has been achieved only after the burn of our Yazhpanaam library. The medical development is not meant for lay man and this cannot bring the child out of mother's womb without dissect her. We never had heard about diseases like cancer and diabetes when we were having our own food culture and medicines. Since we don't know our own history, we look upon others with awe- inspiration and that leads us to polluted life in polluted environment. As a

common human being of this society I put forth a question, “What this democracy has given me?” We have thrown out the monarchy for stating the reason that the society is not meant for one sect of people. But now all of us are put our labor for some people’s happiness. We mortgaged our future for the elites and politicians. We should accept the fact that we are miserably failed to know the history of the great dynasty which made us live our life to the fullest and ruled us with progress and fertile. “Without the past, there is no future and if we are not ready to learn from the past, we deserved to perish”. I culminate by put forth few questions which strikes me through the enlightenment given by DR. Vikramakarna Pazhuvettarayar. The questions are, “Are we live in democracy or illusion?”, Is there any possibility for us to realize our history?” ,“Are we going to change?” and “if yes, When?”

நிழலின் வரலாறு

மஹாவின் இதழ் பதிந்த கோப்பை மேசையை தொடும்போது, அவளது உதடுகளின் மென்சிவப்பு சாயம் அதில் படர்திருந்தது, கோப்பை படிந்த இதழ்களை தன் விரல்களால் துடைத்துக்கொண்டே, தன் அகண்ட விழிகள் மேலும் விரிய அவளது வளர்ப்புத்தாய் ப்ரியா உதிர்க்கும் வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

சற்றுநேரத்தில் தாம் அறிந்திருந்த வரலாறும், வாழ்க்கையும் நிறம் மாறப் போவது அறியாமல், அவர்கள் சந்திக்க காத்திருக்கும், மாயத்திரை மூடிய மகா மனிதன் பற்றி மஹா கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

ப்ரியா சொல்வதற்கு தலையாட்டிக் கொண்டிருந்த, மஹா, சதீஷ், ஹரி மூவருக்கும் அந்த சந்திப்பின் முக்கியத்துவம் அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை தான் .

இந்த உலகியல் மாயங்களில் மயங்கி கிடக்கும் மனித மூளைக்கு, நம் மூதாதையர்களின் பிரம்மாண்ட வரலாறு உரைக்க, சற்று நேரம் எடுப்பது நியாயம்தானே.

அவர்கள் சந்திக்க ஏற்பாடாகி இருந்த உணவகத்தில் நுழையும் போது, அதன் உள் அலங்காரங்களில் அழகில்

ஆழ்ந்தது மஹாவின் மனது, சதீஷோ அங்கிருந்த உணவு பட்டியலின் ருசியில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

சட்டென கதவு திறந்து அவர்கள் கவனம் கலைக்க, மின்னலென அறையை கடந்து அவர்களை நோக்கி வந்தது ஒரு கம்பீர உருவம். மஹாவின் கைகள் தானாய் குவிய, 'ஹலோ' என்ற ஒற்றை வார்த்தையில் சற்று அசந்துதான் போனால் அவள். எதிர்பார்த்திருந்த ஓர் அயல் நாட்டு தமிழனின், மேற்கத்திய சாயலுடைய பிம்பம் உடைந்து விழ, கருத்தபெரும் மீசையை முறுக்கிய அந்த கம்பீரம் அவளை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது. அவர் காட்டிய இருக்கைகளில் அமரும் பொழுதே, தன் உடனிருந்த இருவரின் மனங்களையும் பீடித்திருந்த அதே பிம்பங்களும் அனுமானங்களும் மரணித்தித்ததை கவனித்துக் கொண்டாள் மஹா.

உரையாடல் தொடங்கும் முன் அனைவரது கவனமும் தொலைகாட்சி தலைப்பு செய்திகளில் பதிய, கோயில் யானையின் கோபத்திற்கு பலியான பாகனின் அவலம் செய்தியில் ஒளிப்பரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது. அனைவரது பெருமூச்சிலும் பாகனுக்கான பரிதாபம் ஒலிக்க, தீர்க்கமான ஒரு குரல் "பாவம் அந்த யானை" என்றது, குழப்பத்துடன் வெறித்த பார்வை ஒன்றை அந்த குரலுக்குரியவரை நோக்கி வீசினாள் மஹா.

தன் வார்த்தைகள் ஏற்படுத்திய அதிர்ச்சி அலைகளை உணர்ந்து அவரே தொடர்ந்தார். “பத்தே வயதான அந்த குட்டி யானையின் முடியை, பிடுங்கி கொண்டே இருப்பான் பாகன், அன்று அதே செயலை மது அருந்திய போதையில் அவன் செய்திருப்பான், யானை அதற்கே உரித்தான பாணியில் பதிலளிதிருக்கிறது.

அது மட்டுமல்ல, நாகரீகம், முன்னேற்றம் என்ற பெயரில் போலியான வளர்ச்சியை நோக்கி செல்கிறது இந்த சமூகம், கோவில்களில் வெப்பத்தை உமிழும் செயற்கை தரைகளை அமைத்து, அந்த உயிரை வதைத்து கொண்டே இருக்கிறீர்கள், மனிதன் தான் மனிதனாக வாழ்வதில்லை, குறைந்தபட்சம் மிருகங்களையாவது மிருகமாகவே வாழவிடுங்கள்” என்று முடித்தார்.

ஹலோ என்ற ஒற்றை வார்த்தைக்குப் பின், தன் ஆங்கில புலமையை அவரிடம் காட்ட நினைத்திருந்த மஹாவிற்கு, அவரது தமிழ் புலமையும், எண்ண ஆளுமையும் சொல்லோண்ணா வண்ணம் வியக்க செய்தது. மேசை மீதிருந்த சதீஷின் காபி ஆறிப்போயிருந்தது. அறிவும், வரலாறும், சுவைத்துக் கொண்டிருந்த அவன், தன் காபியை மறந்திருந்தான். அந்த கணம் யாரும் உணர்ந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. அவர்கள் முன்னே திறந்திருக்கும் கதவு வழியே பார்போற்றும்

வரலாற்றின் ஊடே அந்த மனிதர் அவர்களை அழைத்துச் செல்ல இருக்கிறார் என்று.

அவர், முனைவர். விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர்.

சரித்திரத்தில் சில பக்கங்கள்

பழுவேட்டரையர், இது வெறும் பெயர் அல்ல, நம்மை மலைக்கச் செய்யும் மாபெரும் வரலாற்றின் அங்கம்.

'பழுவேட்டரையர்', உச்சரிக்கும் பொழுதே பன்னெடுங்காலத்து வீரம் நரம்புகளை புடைக்கச் செய்கிறது.

சில மரணமற்ற வரலாறுகள், மீண்டும் ஒரு முறை அவ்வரலாறு படைக்க ஏதுவாக சில விதைகளையும், அவை வளர்ந்து கால் பதிக்க சில வழித்தடங்களையும் விட்டுச் செல்வதுண்டு. அப்படி ஒரு மகா சரித்திரத்தின் சில நிழல் பக்கங்களை தாம் புரட்ட போவதை அறியாமல் அமர்ந்திருந்தனர் ப்ரியா, மஹா, சதீஷ், ஹரி ஆகிய நால்வரும். பழுவேட்டரையர் இந்த பெயர் மூளையின் பின்னிய நரம்புகளுக்கு பளிச்சென்று செய்தி அறிவிக்க வியப்பில் விரிந்த விழிகளோடு, உலர்ந்து ஒட்டிக்கொண்ட நாவினை அசைக்க முடியாது, ஆயிரம் ஆண்டுகள் முன்னோக்கி பயணித்தாள் மஹா.

' வெற்றிவேல்! வீரவேல்! என பார் அதிரும் முழக்கம் காற்றை நிரப்பிய அக்காலத்தில் வீறுகொண்ட வேங்கையான சோழம் கடல்கடந்தும் தடம் பதித்திருந்தது.

சோழ வேர்கள் பனை மரங்களென உறுதியாய் நிலத்தில் ஊன்றியிருக்க அதன் கிளைகள் விண்ணை எட்டி வாள்போர் புரிந்து கொண்டிருந்தன. பனைக்கொடி வேந்தர்களான பழுவேட்டரையர்கள், சோழப் பெரும் சாம்ராஜ்யத்தின் இணையில்லா தளபதிகளாய், வீரத்திற்கும், விசுவாசத்திற்கும் பொருள் விளக்கமாய் வாழ்ந்தவர்கள். அப்பெரும் தலைமுறையின் வீரவித்தான விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர் முன் நடக்க, அடுத்த அறை நோக்கி பின் தொடர்ந்தனர் மற்ற நால்வரும். குளிரூட்டப்பட்ட பிரம்மாண்ட அறையின் நீள்வட்ட மேசையை சுற்றி அனைவரும் அமர்ந்தனர். அறையின் இறுக்கத்தை சுவர்களின் நவீன ஓவியங்களும் மூலையில் வைத்திருந்த தொட்டிச்செடியும் சற்றே குறைத்தது.

ஹரியும் சதீஷும் முக்காலியில் பொருத்திய கேமரா கண்களோடு சேர்த்து, மீதியிருந்த எட்டு கண்களும் கூட அவர் ஒருவரிடமே நிலைத்திருந்தன. பேனாவும் கையுமாக தன் ஆய்வு ஏட்டினை இறுக்கிபிடித்துக் கொண்டு அருகே அமர்ந்திருந்தாள் மஹா. ப்ரியா அருகில் ஆழ்ந்து மூச்செடுக்க, தான் மூச்சுவிடக்கூட மறந்திருப்பதை அப்போதுதான் உணர்ந்து பெருமூச்செறிந்தாள் மஹா.

ப்ரியா தன் கேள்விக்களைகளை தொடுக்க ஆரம்பித்தார். வரலாற்றில் மூன்றாம் பாலினத்தவரின் பங்கைப் பற்றி அவர் கேட்க, பணிப்பெண்களும்,

கலைவல்லுனர்களும், வேலையாட்களும் என அவர்கள் இருந்த கதை விரியும் என காத்திருந்தவர்களுக்கு சாட்டையடியாக வந்தது பழுவேட்டரையர் சொன்ன வரலாறு. காலத்தால் அழியாத வரலாற்றில் சிலவற்றை, கல் சுமந்தாலும், தலைமுறை தலைமுறையாய் கடத்தப்பட்ட சில வாய்மொழி வரலாறுகளை காற்று சுமந்திருக்கிறது.

அப்படி காற்று தன் கருவில் வைத்து சுமந்துவந்த ஒரு பெரும் வரலாற்றின் அங்கமே 'அணுக்கம்மா'. செங்குருதி சிந்திய சோழ நாட்டு வீரர்களுக்கெல்லாம் வரமாய் வாழ்ந்த அந்த தேவியின் பெயர் உச்சரித்ததும் அந்த அறையின் காற்றில் கூட சற்று வேகம் வலுத்தது. பழுவேட்டரையர் சொல்ல சொல்ல கண்முன் விரிந்த வரலாற்றிற்குள் இமைக்க மறந்து பயணித்தனர் அந்த நால்வரும்.

தமிழ் வரலாற்றின் பொற்காலம் அது. வானிலே வானோடு வாள் மோதும் இசை கலக்க, காற்றிலே மிதந்தது அந்த கால்கள். மீனும், வில்லும் பொறித்த வளையங்கள் அவர் கால்களை அலங்கரிக்க, பூமிக்கு

வலிக்குமோ என அப்பாதங்கள் காற்றிலேயே சுழன்றது. பார்ப்பவர் உள்ளம் கவரும் அந்த அழகிய விரல்கள் தான் பிடித்த வாள் கொண்டு பற்பல உயிரும் பிரித்திருக்கக் கூடும். அடர்ந்த அவரது கரியகூந்தல் உச்சியிலே முடிந்திருக்க, இடையிலே ரகசியமாய் ஓர் குறுவாள் உறங்கியது.

பயிற்சிக் களத்திலே எதிர் நிற்பவர் அடிபடாதிருக்கும் வண்ணம் அவர் வாள் சுழற்றும்போதே பார்ப்பவர்க்கெல்லாம் பயத்தில் இதயம் வாய்வரை வந்து போனது.

தரையிலிருந்து நான்கு அடி எழும்பி, சூறாவளியாய் காற்றிலே சுழன்று முழு வேகத்தோடு அணுக்கம்மாலை எதிர்த்தவர், அவருக்கு பயிற்சி அளித்த நூற்றியொரு ஆசான்களில் ஒருவரான வேங்கடத்துடையார்.

விண்ணில் பறந்த அணுக்கம்மாவின் ஆறடி உருவம், முகத்தில் தவழ்ந்த ஒரு வெற்றி புன்னகையோடு தரை இறங்கியது! அவர் வானோடு பேசிய வேங்கடத்துடையார் ஆசானாய் அணுக்கம்மாலை பார்த்து பெருமைபடினும் அவரை சோதித்து பார்ப்பதை நிறுத்தாமல் தொடர்ந்தார். பயிற்சியின் தழல் போரின் அனல் கொண்டது; வேகம் மூண்டது; வானோடு வாள் உரசி விண்ணை கிழித்தது. வீரத்தின் களிப்பிலே உக்கிரமாகிக் கொண்டே சென்ற,

அணுக்கம்மாவினை அமைதி படுத்தியது, இறுகிய இரு கரங்கள் கைதட்டிய இடியோசை.....

அவளுக்கு பின்னால் கதவு தட்டிய ஓசை மஹாவை புழுதிபறந்த வாள்பயிற்சி களத்திலிருந்து, நிகழ்காலத்தின் குளிர்நீர்நீர் அறைக்கு திரும்பி கொணர்ந்தது. தன் இருப்பிடம் உணர்ந்து கொள்ள சில நொடிகள் பிடித்தது அவளுக்கு.

மிகுந்து பணிவுடன் உள்ளே நுழைந்தான் உணவக பணியாளன்.

“ஐயா, தொந்திரவு செய்வதற்கு மன்னித்துவிடுங்கள்!” என்று சொல்லிக்கொண்டே தேநீர் கோப்பைகளை மேசை மீது வைத்துவிட்டு அகன்றான்.

‘உனக்கு மன்னிப்பே கிடையாது’ என மனதிற்குள் பொருமிக்கொண்டாள் மஹா.

“அணுக்கம்மாவின் பின்னால் கைகளை தட்டியவர் யார்?” கேட்டாள் மஹா.

“தேநீர் அருந்துங்கள்” என்றார் பழுவேட்டரையர்.

“எனக்கு வரலாற்றை அருந்த ஆசை: என பதிலுரைத்தாள் மஹா.

அவள் ஆவலை அறிந்துக் கொண்ட பழுவேட்டரையரோ மென்சிரிப்போடு சொன்னார் “எனக்கு இப்போது தேநீர் அருந்த தான் ஆசை”.

‘களுக்’ என்று சிரித்த ஹரியை நோக்கி வெறித்த ஒரு பார்வையை செலுத்திக் கொண்டே அமைதியானாள் மஹா.

தேநீரை ரசித்தபடியே தொடர்ந்தார் பழுவேட்டரையர் “நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள் மஹா?”.

“நான் ஆங்கில துறையில் துணை பேராசிரியராக பணியாற்றிக் கொண்டு இருக்கிறேன், அய்யா!” என பதில் உரைத்தாள் மஹா.

அதே கேள்வியை ஒரு சின்ன புருவ அசைப்பிலேயே அவர் சதீஷிடம் கேட்க, அவன் ஊடகத்துறையில் பணியாற்றுவதையும், ஹரி இறுதியாண்டு பொறியியல் மாணவன் என்பதையும் தெரிவித்தனர்.

தேநீர் தீரும் வரை அவர்களது உரையாடல்கள் உலகளாவிய இந்த வாழ்வின் மிகச் சாதாரண அம்சங்களை சார்ந்தே சுற்றியது.

கடைசி நபரின் தேநீர் கோப்பை காலியாகி மேசையை தொட்டப் பின்பு தான், அவர் மீண்டும் கடந்த

காலத்திற்குள் அவர்களை அழைத்துச் சென்றார்.

"நெடிய உருவமும், திரண்ட தோள்களும், உரமேறிய உடற்கட்டும், வலதுகையில் பனையும், வாளும், இடதுகையில் புலியும் பொறித்த அந்த ஆஜானுபாகுவான உருவம் கைத்தட்டியதும், சகல உணர்வுகளையும், உடல் பொருள் ஆவி அனைத்தையும் ஒருநிலைப்படுத்தி, சரணாகதி என அவர் முன் வணங்கினார் அணுக்கம்மா. அவரை தொடர்ந்து வேங்கடத்துடையாரும், கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை உள்ள அனைத்து உயிர்களும் அவரிடம் மண்டியிட்டு சரணமடைந்தது.

அவர் அதுவரை உலகம் கண்டிராத மாபெரும் வீரர், சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் பாதுகாவலன், சோழப்பெரும் நாட்டின் போர்படைத் தளபதி, வீரத்தின் இருப்பிடம், விசுவாசத்தின் புகலிடம், போர்நெறியும், போர்க்கலையும், வீரமும், தீரமும், அவர் எலும்புகளாய் வார்த்து, வில்லும், வேலும், யானை தந்தமும் கிழித்த வீர தழும்புகளை தோலாக உடுத்தியவர். விழுப்புண்களை விருதாக ஏற்று அதையே அலங்காரமாக அணிந்துக் கொண்டு பவனி வரும் வீரத்தேர் அவர். கருத்த வானின் மௌனம் கலைக்கும், கிளைத்த மின்னலென, அடர்ந்த அவரது கருமீசையின் கீழ் அவர் புன்னகை மின்னியது.

பனைக்கொடி வேந்தன் அவரது கம்பீரம், காற்றிற்கெல்லாம் அவர்தம் பெயரை கட்டியம் கூறியது.

வீரதி வீரன், சத்ருகுல பயங்கரன், எதிரிகளின் எமன், சோழ பாதுகாவலன், இரண்யகுல காவலன், வேங்கயர்கோண், அய்யன் பெரிய பழுவேட்டரையர் களத்திற்குள் நுழைகையில் இலைகள் கூட அசைவதை நிறுத்தியிருந்தன, அவர்மீதிருந்த மரியாதையினால். இடியென அதிர்ந்தது அவர் குரல், “பலே அணுக்கம்மா பலே,. மெச்சினேன் உன்னை! உன் வாள் கொண்ட சீற்றமும், வாள் வீச்சின் நுணுக்கமும் வீரத்தின் இருப்பிடம் சொல்கிறது. சோழக் குலத்தின் வீரமே உன்னுள்ளே சிவந்த இரத்தமாய் ஓடுகிறது என்று நிரூபணம் செய்திருக்கிறாய். நம் மண்ணை காக்க உனது வாள் விண்ணை கிழிக்கட்டும்” என இரு கை உயர்த்தி ஆசி கூறினார்.

அவர் வருகை அறிந்து மண்ணில் செங்குத்தாய் இறங்கிய அவள் இரு வாள்களையும், மீண்டும் உயிர்பித்து உருவி, இருகைகளில் ஏந்தி அவர்தம் பாதம் பணிந்தார் அணுக்கம்மா.

பீறிடும் பெருமையை மென்சிரிப்பில் அடக்கி அதனை சிறு தலையசைவில் ஏற்றுக்கொண்டார் அய்யன்”.

மாதாண்ட நாயகர்களின் மாதாண்ட நாயகன் அய்யன் பெரிய பழுவேட்டரையரின் தலைமை சீடர் 'அணுக்கம்மா'.

சோழகுலத்தின் நூறு ஆசான்களுக்கும் ஆசான் அய்யன் பெரிய பழுவேட்டரையர் தானே உளி கொண்டு செதுக்கிய வீரம் 'அணுக்கம்மா'.

அவர் கண்ணாய் கருத்தாய் வளர்த்த அன்பு மகள் 'அணுக்கம்மா', சோழசாம்ராஜியத்தின் நூற்றியொரு ஆசான்களிடத்தும் பாடம்பயின்ற ஒரே மாணவர் என்ற பெருமை பூண்டவர் 'அணுக்கம்மா'.

இசை, நடனம், வேள் போர், வில்போர், வாட்போர் என்று பன்முகத் தன்மை கொண்டவர் தன் ஆசான்களுக்கே நிகராக நின்று பெருமை சேர்த்த அற்புத திறமைசாலி 'அணுக்கம்மா'.

அவரது வாள்வீசும்திறம் காண்போர் புரிந்துகொள்ள முடியாத நுணுக்கங்கள் நிறைந்தது. அவர் கைகள் வாளை அனைப்பதிலேயே புயலின் வேகம் தெரியும்.

ஒன்பது கிலோ உடைய ஒவ்வொரு வாளையும் தனது இரு கரங்களிலும் ஏந்தி ஒரே நேரத்தில் போரிடும்

வல்லமை கொண்டவர். உலகின் தலைச் சிறந்த வீரர்களுக்கெல்லாம் சவால் விடும் அவரது வாட்கள்.

இருகைகளிலும் போரிடும் இந்த கலையை சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் வெகு சிலருக்கே பயிற்றுவித்திருந்தார், மாவீரர், சத்ருபயங்கரன், இரண்யகுல காவலன், வேங்கையர்கோன் அய்யன் பெரிய பழுவேட்டரையர்.

அணுக்கம்மா...

போரும் அன்பும் ரசித்து கூடிய கலவை அவள்,

ஆணும் பெண்ணும் ஆக்கிரமித்து நின்ற அழகுருவம்.

ஆர்ப்பாட்டமும், அடக்கமும், சந்திக்கும் புள்ளி,

கம்பீரமும் நளினமும் செதுக்கிய சிற்பம்,

நடனக்களத்தில் தாளம் தப்பாத அவள் மென் பாதங்கள், போர்க்களத்தில் கோபம் கக்கும்.

அணுக்கம்மா..... எங்கள் பெண் தெய்வம்.

‘அணுக்கம்மா’ அழகியல்ல அவள் “பேரழகி” சொல்லி முடித்தார் முனைவர் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர் இணையில்லா தன் மூத்தக்குடிகளை நினைவிலே நிறுத்தி. பனித்த விழிகளும், குவித்த கரங்களும்மாக நிதானித்து அவர்

தன்னிலை பெற, அதுவரை யாரும் அறியாத ஒரு வரலாறு அந்த அறை முழுவதையும் வியாபித்திருந்தது.

குளிர்நீர்நீர் அந்த அறையின் நீள்வட்ட மேசையை சுற்றி வரலாற்றின் வெம்மை படர்ந்திருந்தது. அலைகடலென அங்கிருப்போர் உள்ளம் நிலையில்லாது தரும்பிக் கொண்டிருந்தது.

திருநங்கை என தந்தையும், சமூகமும் தூற்றி தூக்கியெறிந்த அவலம் துடைத்து, வரலாறே ஒரு சமூகத்தின் அடையாளம் எனவும், தங்களுக்கும் ஓர் அடையாளம் உண்டு எனவும், அதை தேடி தன் ஆய்வுபணியை தொடங்கிய ப்ரியா, எதிர்பார்த்தது என்னவோ மனிதராய் மதிக்கப்பட்ட ஒரு திருநங்கையின் வரலாற்றைத்தான். ஆனால் அவர் அறிந்து கொண்டதோ, மகளாய் வளர்க்கப்பட்டு, தன்னிகரில்லா திறம் கொண்டு, குலதெய்வமாய் வணங்கப்படும் அணுக்கம்மாவைப் பற்றி...

வரலாறே தலைவணங்கும் மாபெரும் வீரம்பொருந்திய, பயமே கண்டு நடுங்கும் அசாத்திய தைரியம் பொருந்திய, வெற்றி மட்டுமே தன்வசம் கொண்ட, சத்ரு பயங்கரன், இரண்யகுலகாவலன், வேங்கையர்கோன் அய்யன் பெரிய பழுவேட்டரையரின் பேரன்பிற்கு உரியவராய், தளபதியாய், ஆசானாய்,

நம்பிக்கையின் மறுஉருவாய், அசாதாரணமான பிறப்பாய்
சோழதேசத்தின் அரூபமாய் ஒளி பெற்ற
அணுக்கம்மாவைப் பற்றி...

தன் ஆனுவேரெல்லாம் நடுக்கம் கொண்டு,
மயிர்க்கால்கள் எல்லாம் சிலிர்த்தெழ, தான் அறிந்து
கொண்ட வரலாற்றின் மகத்துவம் தாங்காது
அமர்திருந்தார் ப்ரியா.

மஹாவோ புழுதிபறந்த அந்த வரலாற்று
பக்கங்களிலிருந்து வெளிவர மறுத்து முரண்டு பிடித்துக்
கொண்டிருந்தாள்.

எதிரே இருக்கும் வீர பரம்பரையின் ரத்தம் அடுத்து
உதிர்க்கப்போகும் வார்த்தைகளுக்காய் மஹா
காத்திருந்ததுபோதும்.

அடுத்த வார்த்தை ப்ரியாவிடம் இருந்து வந்தது.

“அணுக்கம்மாவினுடையது மிக மகத்தான வாழ்வு,
அழிவில்லா பிறப்பு, வெல்ல முடியாத வீரம் எனும்போது
அவர் இறப்பு எப்படி நிகழ்ந்தது? அதை நான்
அறியலாமா?” என்றார்...

தீர்க்கமான பார்வையும், அழுத்தமான
புன்னகையும் பதிலாக தந்து அந்த கேள்வியை தன்

கருத்தமீசையை தடவியபடி கடந்து சென்றார் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர் .

மஹா, அவரின் மௌனத்தில், மனிதர்களுக்கு மட்டுமே மரணம் உண்டு, வீர வரலாற்றிற்கு இல்லை என்ற அர்த்தம் பொருந்தியிருந்ததாய் உணர்ந்தாள். அதே அர்த்தம் அறிந்து, புன்னகையுடன் ப்ரியா தொடர்ந்தார், “சோழப்பேரரசின் சக்கரவர்த்திகளுக்கும் அணுக்கம்மாவிற்கும் இடையேயான உறவை பற்றி சொல்லுங்களேன் அய்யா!” என கேட்டார்.

பெரும் மூச்செடுத்து, நிமிர்ந்து அமர்ந்தபடியே பதிலளிக்க தொடங்கினார் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர். “ப்ரியா, அணுக்கம்மா ராஜ குடும்பத்திற்கு ஒரு சகோதரியாக இருந்தவர், தமிழ்தேசத்தின் பொற்காலத்தை அளித்த மன்னரின் மன்னன், நூற்றியொடு பெயர் சுமந்த ஸ்ரீ ஸ்ரீ இராஜஇராஜ சோழருக்கு உடன்பிறவா தமக்கையானவர், அவர்தம் மகன் கங்கை கொண்ட ஸ்ரீ ஸ்ரீ இராஜேந்திர சோழருக்கு பக்க பலமாய் இருந்தவர், அவர் காட்டெருமையோடு களத்திலே சண்டையிட்டு பயிற்சி செய்யும்போது அவர் உடனிருந்தவர். அதிகாரிச்சி படைகளின் தலைவர். தஞ்சை பெருவுடையார் கோவிலின் கேரளாந்தகன் வாயில் கட்டுமானத்தை முன்னின்று

நடத்திய அவரும் அரசு குடும்பத்தின் ஓர் அங்கமே”, என அவர் சொல்லி முடிக்க, சதீஷ் தொடர்ந்தான், “அய்யா, தஞ்சை பெருவுடையார் கோவிலின் கட்டுமான அமைப்பு எல்லோரையும் பிரம்மிக்க வைக்கிறது. அதன் தனிதன்மையை உலகமே வியக்கிறது. ஆனால் கோவிலை பற்றி நிறைய கதைகளும் சுற்றுகிறதே? கோவிலுக்குள் நுழைபவர்கள். குறிப்பாக நாடாள்பவர்கள், அவர்கள் பதவியை இழப்பதோ அல்லது மரணிப்பதோ நிகழும் என்கின்றனரே, இது உண்மையா?” என்று வியப்பில் தொடங்கி வினாவிலே முடித்தான்.

“சதீஷ், இந்த உண்மையை அறிந்துக் கொள்ள சற்று வரலாற்றை புரட்டுவது அவசியமாகிறது, பெரும்வீரனும், முடிஇளவரசரும், தன் சகோதரருமான ஆதித்த கரிகாலனின் கொலைக்கு காரணமானவர்களை தண்டிக்க, சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் மூப்பில்லா வைரம், வெற்றிதேவதையின் மணாளனாக திகழ்ந்த சோழச் சக்ரவாத்திகள் ஆரல்வாய்மொழி போரினை நிகழ்த்தினார்.

அப்போரின் கைதிகளாக ஆயிரக்கணக்கான கேரள நம்பூதிரிகளை சிறைபிடித்து வந்தனர், கொலையின் கரை படிந்த அந்த மெல்லிய கரங்களால் கேரளாந்தகன் வாயிலை ஒன்பது மாதங்களில் கட்டிஎழுப்ப செய்தார் அணுக்கம்மா.

கட்டுமான பணியின்போது அந்த வாயிலின் ஒவ்வொரு கற்களிலும் கருமந்திரத்தின் சாயை படிந்தது, அக்காரணத்தினாலே, அதில் நுழைவோர் அதன் வினைப்பயனையும் அனுபவிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது” என்றார் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர்.

“அதற்கு பரிகாரம் எதும் இல்லையா?” என்ற ப்ரியாவின் கேள்விக்கு அவர் பதிலை தொடர்ந்தார். “அதன் வீரியத்தை சமன் செய்வதற்காக ஒற்றைபாக கருங்கல்லில் கோயில் கோபுரமும், வாயிலில் இருந்து ஆயிரம் அடி தொலைவில் கருவரையும் அமைக்கப் பெற்றது, ஆனால் கோவிலின் உள்ளே ஒருவர் செய்ய வேண்டியது எல்லாம், அந்த எல்லாம் வல்ல இறைவனிடம் சரணடைந்து, அவர்முன் தாம் ஒன்றுமில்லை, என்ற அகந்தை அற்ற பக்தியே என கூறி முடித்தார்.

“அப்படியானால், தஞ்சை கோவிலில் கட்டுமானத்தில் பெரும் பங்கு ஆற்றியவர் அணுக்கம்மா, இல்லையா?” பெரும் ஆர்வத்துடன் வினாவினார் ப்ரியா.

“ஆம் ஆனால் அதுமட்டுமல்ல, அவர் பங்களிப்பு சோழசாம்ராஜ்யத்தில் அலாதியானது. போரின் வெற்றிக்கு வழிவகுக்கும் அவரின் நுணுக்கங்களுக்கும், போர் வியூகங்களும் மிக முக்கியமானவை.

அணுக்கம்மாவின் குருவான, மாவீரன், சத்ருபயங்கரன், இரண்யகுல காவலன், வேங்கையர்கோன் அய்யன் பெரிய பழுவேட்டரையர், அவர்களது கண் அசைவை கூட கட்டளையாய் சிரமேற்பவர். அவர் மனம் நினைப்பதை வாய் உரைப்பதற்குள், அவர் பார்வை வழி உணர்ந்து செயலில் வடிப்பவர். அவர் ஏற்றிய நந்தா விளக்கின் ஒளிகூட முரட்டு எதிரிகளுக்கும் நரக வாயிலே, வில்லில் பூட்டி பறக்க தயாராய் இருக்கும் அம்பென அவர் சித்தம் எப்போதும் தயாராய் விழித்துக் கொண்டே இருக்கும்.” சிலிர்த்த உடலோடு, தன்னை அறியாது கூப்பிய கரங்களை கீழிறக்கி ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர் மஹாவும், பிரியாவும்.

மாபெரும் சரித்திரம் செவிக்கு உணவாய் ஈந்தபோதும். அதுவே போதுமென நினைத்தபோதும். அரச வம்சத்தின் விருந்தோம்பல் சளைக்கவில்லை, வந்துக் கொண்டேயிருந்த தேநீரும், உணவும் உண்டு, மலைத்த மஹா நினைத்துக்கொண்டாள் “இதில், ஆச்சரியம் என்ன? ஐய்யாயிரம் யானைகளை அரண்மனையில் கட்டி பரமரித்த பெருங்குடும்ப வாரிசாயிற்றே , இந்த விருந்தோம்பல் அவரது பிறவி குணம்”.

அங்கிருந்து கிளம்ப மனது அனுமதி கொடுக்கவில்லை, இருப்பினும் மனதை அடக்கி, உடலை வற்புறுத்தி உடன் அழைத்துக் கொண்டு விடைபெற்றனர் அனைவரும்.

பேருந்து நிலையம் வரை வந்து வழியனுப்பிய பழுவேட்டரையர் குலமகனையும், அவர் அவிழ்த்து கொட்டிய சரித்திர பொக்கிசத்தையும் விட்டு பிரியா விடைபெற்றனர் நால்வரும்.

பிரிவு உபச்சாரத்திலும் கூட சலிக்காது, கிளம்பும் பொழுது அவர் அளித்த சிறுபரிசினை கைகளில் ஏந்தி நின்றாள் மஹா, சோழ வரலாற்றின் சுவை முழுவதும் அவர்களை விட்டு அகலவில்லை என்பதை அவள் கைகளில் இருந்த புத்தகம் உணர்த்தியது.

“சாளுக்கியம்:, சோழ வரலாற்று புதினத்தின் முதல் பக்கத்தை புரட்டினால் மஹா,

சோழியம் வாழியவே!

அன்புடன்

முனைவர். விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர் என்று எழுதியிருந்தது .

அவர்களை விட்டு சென்ற கார் பார்வையில் இருந்து மறைந்து வெகுநேரம் ஆனபின்னும் அது விட்டு சென்ற பாதிப்பில் மவுனித்து இருந்தனர் நால்வரும்.

ப்ரியா தான் முதலில் தன் மௌனத்தை கலைத்தார், “நம் திரைகதைக்கு முடிவு தேடி வந்தோம் மஹா, ஆனால் இனிதான் நாம் தொடங்க போகிறோம் என்று நினைக்கிறேன்”.

தன் வளர்ப்புத்தாயின் முகத்திலே ஓடும் எண்ண ரேகைகளை கவனித்து கொண்டே பதிலுரைத்தாள் மஹா “ஆமாம்மா , ஒன்றின் முடிவில் தான் மற்றொன்று தொடங்குகிறது என்று மறந்தே போனோம் நாம். இனி நம் பயணம் வெற்றியை நோக்கி அல்ல தமிழ் வேரினை நோக்கி இருக்கபோகிறது” என சொல்லிய படியே அவரை கட்டி அனைத்து, அனைவரிடமும் விடைபெற்று புறப்பட்டாள் மஹா. தன் பேருந்தின் ஜன்னலோர இருக்கையில் அமர்ந்து, தன் கண் முன் உலகம் பின்னோக்கி நகர்வதை வெறித்துக்கொண்டு, தானும் பின்னோக்கி நகர்ந்து நடந்தவற்றை எல்லாம் அசைப்போட்டபடியே பயணித்தாள் மஹா. இரண்டு மணி நேர பயணம் இரு நொடியில் முடிந்ததாய்ப்பட்டது அவளுக்கு.

சில மணி நேரங்களில், ஆயிரமாண்டு கதையை மீண்டுமொருமுறை வாழ்ந்து பார்த்த அவளுக்கு, ஒரே ஒரு வினா மட்டும் விடாமல் தொங்கி நின்றது..... ‘அவ்வளவு சக்தி வாய்ந்ததா மரணம்? அழிவில்லா அணுக்கம்மாவையும், மாவீரன், சத்ருபயங்கரன், இரண்யகுல காவலன், வேங்கையர்கோன் அய்யன் பெரிய பழுவேட்டரையரையும் மரணம் எப்படி வெல்ல முடியும்?, முடியாதென அவளே தேற்றிக்கொண்டாள், அவளை பொருத்தவரை அவர்கள் மரணமில்லாதவர்கள் தான். அவர்கள் தேடி வந்ததென்ன, மாறாக கண்டுகொண்டதென்ன? அவர்கள் ஆய்வு படத்திற்கான மொத்த திரைக்கதையையும் இப்பொழுது மாற்றவேண்டும்; மொத்த குழுவிற்கும் இதை புரியவைக்கவும் வேண்டும். பயணக்களைப்பும், ஏராளமான உணர்வுகளும், மிதமிஞ்சிய வேலைகளும், சேர்ந்துக்கொண்டு வீட்டை அடைந்த மஹாவை தன் கட்டிலை நோக்கி நகர்த்தியிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவள் நெஞ்சமோ அந்த பயிற்சி களத்திலேயே சிக்கி கிடந்தது. வீட்டுவாயிலை கடக்கும் போதே “என்ன நடந்தது? நான் யாரை சந்தித்தேன் தெரியுமா?” என சத்தமிட்டபடியே குதித்தோடினாள் மஹா.

ஊருக்கு புறப்பட தயாராகிக் கொண்டிருந்த அவளது அண்ணன் கௌதம் செல்லமாய் தலையில் தட்டி

“எங்கு போனாய்? ஊர்சுற்றி! ஒருவாரமாவது சேர்ந்தார் போல் வீட்டில் தங்குகிறாயா நீ?” என வினவினார்.

தம் மக்களை அன்போடு பார்த்துக்கொண்டே தன் சமையல் சாம்ராஜ்யதிலிருந்து வெளியே வந்தார் அவளது தாய், கையில் கொண்டு வந்த தண்ணீர் குவளையை மஹாவிடம் நீட்டி அவளை அன்பாய் வருடினார்.

தந்தையோ “இன்றைய நாள் எப்படி இருந்தது? சாப்பிட்டாயாடா கண்ணே?” என வினவினார்.

“ம்.... பலமான விருந்துபச்சாரம் பெற்றேன், ஆனால் முதலில் கதையை கேளுங்கள்...” மகா அன்றைய நாள் பொழுதை விவரிக்க, அசைந்தாடும் அவள் கைகளையும், வியப்பில் விரியும் அவள் கண்களையும், அவள் விவரித்த வரலாற்றையும் கேட்டு பிரமித்து, அசைவின்றி கேட்டனர் அந்த மூவரும், அவள் தந்தையின் கணினி திரை மின்னி மரணித்தது, அம்மாவிற்கு அடுப்படி மறந்தது, அண்ணாவின் பேருந்து அவர்கள் ஊரை தாண்டி வெகு நேரம் ஆகியிருந்தது. அவள் கதையை முடிக்கும் பொது அசைவற்ற அந்த அறையில் குட்டிப்பூனை மட்டுமே அசைந்துக்கொண்டிருந்தது.

பேருந்தை தவறவிட்ட அண்ணனோ அவளை திட்டவும் இல்லை, அதற்கு வருந்தவும் இல்லை என்பது

அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவன் மஹாவின் தலையை வருடி “உனக்கு கொடுக்கப்பட்ட வேலையை பொறுப்புடன் செய். என்னம்மா!” என்று கடந்து சென்றான்.

அம்மா அளித்த உணவும் அவளுக்கு இறங்கவில்லை, தான் புரட்டிபார்த்த சரித்திரபக்கங்களிலேயே அவள் மனம் சஞ்சரித்தது. நித்திராதேவியும் அவளை நெருங்க மறுத்தாள். படுக்கையில் புரண்டபடியே அந்த நிஜ உலகின் நிழல் உருவை நினைவில் வடித்தபடி இருந்தாள் அவள். அந்த மண் தரையும், வாள் பிடித்த கரமும், தழும்பேறிய தோளும், காற்றில் கலந்த குரலும் என அந்த நினைவுகளில் இருந்து கனவுக்குள் செல்ல அவள் உள்ளம் மறுத்தது. சத்தமில்லா அந்த இரவின் தனிமையில் ஒற்றை சொல்லை அவள் இதழ்கள் உதிர்த்தது.....

“அணுக்கம்மா.....”

பதிப்பகம்

திரை விலகியது

மேசையில் சிந்திய காபியை பார்த்து மீண்டன ப்ரியாவின் கண்கள், சூடு பறக்கும் விவாதத்தில் காபியின் சூடு குறைந்தது. வார்த்தைகளை இரைத்து நடந்துக்கொண்டிருந்த கருத்தியல் விவாதங்கள் ஆக்கபூர்வமான முடிவுகள் தருவதை மௌனமாக நோட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தார் ப்ரியா, 'இடையினம்' என்ற ஒற்றை வார்த்தை மீண்டும் மீண்டும் அந்த அறையினுள் ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

'இடையினம்' செம்மொழியாம் தமிழ்மொழியின் மெய் எழுத்துக்களின் மூன்றில் ஒரு பகுதி. தமிழ் மொழியும் - இனமும் நிறம், மதம், பாலினம் என எவ்வித பாகுபாடும் பார்ப்பதில்லை. ஏன்? தமிழில் மொழிக்கூட முப்பாலினத்தின் குறியீடாக தான் பகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆண்பால் குறிக்கும் வல்லினமும், பெண்பால் குறிக்கும் மெல்லினமும், திருநங்கைகளை குறிக்கும் இடையினமும், சமநீதி சொல்லும் தமிழின் தனிச்சிறப்பு.

திருநங்கைகளுக்கான அடையாளமும், சம அங்கீகாரம் தேடும் ப்ரியாவின். வலியும், ரணமும் அவரை அடுத்த கட்டமாக ஓர் வரலாற்று ஆய்வு படத்தை நோக்கி நகர்த்தியது. அந்த படைப்புக்கு தமிழ் தந்த தலைப்பே இடையினம். பன்னெடுங்காலம் பின்னோக்கி பயணித்து

தமிழகத்தின் பல்வேறு தளங்களில், திருநங்கைகளுக்கான அடையாளம் தேடிக் கொண்டிருந்தார் ப்ரியா.

இடையினத்தை அன்று ப்ரியா பார்த்து ரசிக்க, அதை செதுக்கி கொண்டிருந்தது ஓர் இளைஞர் குழு. அவர்கள் யாரும் அப்போது அறிந்திருக்கவில்லை, நாளை தினம் அவர்கள் கதையை மட்டுமல்ல வாழ்க்கையையே ஓர் சந்திப்பு மாற்றியமைக்க போகிறது என்று.

மிகநிதானமாக தான் ரசித்து அருந்திய தேநீர் கோப்பையை மேசைமீது வைத்துவிட்டு, தன் இருகைகளையும் மேசைமீது அழுத்தி முன்நகர்ந்து, பேச தயாரானார் ப்ரியா.

“இரு தினங்களில் நம் திரைக்கதை எழுதி முடித்தாக வேண்டும். நாளை திருச்சி பயணத்தில் படப்பிடிப்பு தளங்களை முடிவு செய்யவேண்டும். திரும்பியதும் மற்ற வேலைகளை துரிதப்படுத்த வேண்டும்” அடுக்கிக்கொண்டே போன ப்ரியாவை இடைமறித்தாள் ஜெனி.

பின்னிருபதுகளின் மனமுதிர்ச்சியும் வனப்பும் மிக்க அந்த பெண், தன் விழிமறைத்த கூந்தலை பின்தள்ளியபடியே வினவினாள் “இன்று இரவே நாம் புறப்படுகிறோமா ப்ரியா?”

“ஆம், மிக முக்கியமான ஒரு மனிதரையும் சந்திக்க போகிறோம்” என்றார் ப்ரியா. அங்கிருந்தோர் அனைவரது புருவமும் உயர்ந்து “யார் அவர் ? ” என வினவியது.

விழிவினவிய குறிப்பறிந்து பதில் உரைத்தார் ப்ரியா “வரலாறு காணா மாவீரன், சோழ பொற்காலத்தின் முதன்மை தளபதி, சத்ருபயங்கரன், இரண்யகுல காவலன், வேங்கையர்கோன், அய்யன் பெரிய பழுவேட்டரையரின் ரத்தம் முனைவர். விக்ரமகர்ண பழுவேட்டரையர்”

வியப்பில் விரிந்தது ஜெனியின் கண்கள், பற்பல காவியங்களை அப்பெயர் உணர்த்த “ப்ரியா, ‘பழுவேட்டரையர்’ என்றா உரைத்தீர்கள்? சோழ குலத்தின் பாதுகாவலர்கள், செம்படை அமைத்த மாவீரர்கள் அவர்களையா நீங்கள் குறிப்பிடுகிறீர்கள்?” என்று வியப்பை குரலில் காட்டி கேட்டாள் அவள்.

“பல வரலாற்று பதிவுகளிலும், சரித்திர புதினங்களிலும் அவர்களை பற்றி நிறைய படிதிருக்கிறேன், சோழ பேரரசின் மிக நெருக்கமான உறவுகள் பல நூற்றாண்டுகளாய் அவர்களோடு உறவு கொண்டவர்கள் என்று நிறைய நிறைய கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவரை காண நான் மிகவும்

ஆவலாய் இருக்கிறேன் ப்ரியா” ஒரே மூச்சில் படபடவென பேசி முடித்தாள் ஜெனி.

“அதே ஆவலோடு சரியான நேரத்திற்கு பேருந்து நிலையம் வந்துவிடுங்கள்” என்று சொல்லி சென்றார் ப்ரியா. அவரை தொடர்ந்து அனைவரும் கலைந்தனர்.

இரவு 11.30, பேருந்து பயணம் தொடங்கி ஆயிற்று. சென்னையிலிருந்து திருச்சிக்கு பெரும் எதிர்பார்ப்போடு அனைவரும் பயணித்தனர்.

தன் இருக்கையில் வசதியாக அமர்ந்த ப்ரியா, தன் அலைபேசியை எடுத்து மஹாவை அழைத்தார். அடுத்த நாள் காலை திருச்சி பேருந்து நிலையத்தில் தங்கள் சந்திப்பை உறுதி படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமே.

ஐந்தாவது மணியில் அலைபேசிக்கு உயிர் கொடுத்தாள் மஹா.

“அம்மா.....” நடுக்கத்துடன் ஒலித்தது அவள் குரல்.

ஏதோ சரியில்லாததனை உணர்ந்த ப்ரியா “என்ன ஆயிற்று மஹா? ஏதும் பிரச்சனையா” என பதட்டத்துடன் வினவினார்.

“ஏதும் இல்லை அம்மா, நீங்கள் சொல்லுங்கள்” என்று முயன்று சமாளித்தாள் மஹா.

“நான் உன் அம்மா மஹா, அருகில் இல்லை என்றாலும் என் மகளின் குரல் எனக்கு தெரியாதா? என்னவாயிற்று சொல்லடா?” என ஆதரவுடன் வினவினார் ப்ரியா.

“அம்மா, நாளை என்னால் உங்களுடன் இணைந்து கொள்ள முடியாது” குரலுடைந்து விம்மினாள் மஹா.

“ஏன், என்ன ஆயிற்று?” ப்ரியா கேட்டார்.

“அம்மா அது அது வந்து” சற்றே தயக்கத்துடன், ஆண்களுக்கு வாய்க்க பெறாது, பெரும்பேரு செய்து பெண்கள் மட்டுமே படைப்பாற்றல் பெறவேன இயற்கை அளித்த மூன்று நாள் வரம் பெற்றதை கூறினாள் மஹா.

“வலிக்கிறதாடா கண்ணா” குரலில் கனிவு கூட்டினார் ப்ரியா.

“இல்லை” மஹா விசம்பலுடன் சொன்னாள்.

“மஹா அழுவதை நிறுத்து! இதற்கும் நீ அழுது புலம்பி திருச்சி வர மறுப்பதற்கும் என்ன சம்மந்தம்?” என ப்ரியா கேட்டார்.

“அம்மா, நீங்கள் சில கோவில்களுக்கு எல்லாம் செல்வதாக சொல்லியிருந்தீர்கள், இன்று எனக்கு இரண்டாம் நாள். நான் எப்படி வரவியலும்?” தயக்கமாக உரைத்தாள் மஹா.

“சொல்லுவதை கேள் மஹா. என் மகள் நீ, சற்று பகுத்தறிவோடு பேசு, சமூகம் சொல்லும் இந்த மூடநம்பிக்கைக்கு எல்லாம் படியலாமா? உள்ளிருக்கும் தெய்வம் பெண் இல்லையா? அவளுக்கும் இது நிகழாதா? உன் வீன் நம்பிக்கையை தூர புறப்படு” கடுமையேறியது ப்ரியாவின் குரலில்.

“அம்மா .... ஆனால் “ மஹா இழுத்தாள்.

“உன்னை காலை புறப்பட சொன்னேன் மஹா, நாளை திருச்சியில் சந்திப்போம். நன்றாக உறங்கு, நாளை நிறைய வேளை இருக்கிறது” என கட்டளையிட்டு அலைபேசி அழைப்பை துண்டித்தார் மஹா.

“சரி அம்மா” முன்கிய மஹாவின் கண்களில் கண்ணீர் பெருகியது. தனக்கு எப்போதும் அதிர்ஷ்டமே இல்லை என நினைத்துக் கொள்வாள் மஹா. அன்றைய இரவு அவளது கண்ணீருக்கு பஞ்சம் இருக்கவில்லை. தூக்கம் வர மறுத்தது. அருகில் உறங்கிய அம்மாவை எழுப்பிவிடலாமா என யோசித்தவள் மனமின்றி விட்டாள்.

தனக்கான ஆறுதலாய் தன் பேனா தேடி, எழுத்தில் தன் மனதின் வலியை வடிக்க தொடங்கினால்.

துளி துளியாய் உதிரம்
உடலை நீங்கினும்,
எலும்புகள் உடைவதாய்
பெரும்வலி தீண்டினும்,
என் முதுகுதண்டு
முள்தண்டாய் மாறினும்,
நாவரண்டு கண் இருண்டு
உயிர்சத்து வற்றினும்,
அதிகம் வலிப்பது என்னவோ
இதை அசிங்கம் என
மறைத்திட சொல்லும்
தீட்டு என
விலகிட செய்யும்
சமூக அநீதியே!

தன் வலிவடித்த வார்த்தைகளை பார்த்தபடியே, தேங்கிய கண்ணீரோடு உறங்கி போனாள் மஹா.

காலை விடைபெறும் வேலையில் ஆறுதலாய் அனைத்த அன்னை “பத்திரமாய் இரு மஹா. கோவிலுக்குள் சொல்லாதே, வண்டியிலேயே இருந்துவிடு. உன் தவறு அடுத்தவரை பாதிக்க கூடாது. உள்ளே சென்று கோவிலின் புனிதம் கெடுத்துவிடாதே” என்று அறிவுரை கூறி அனுப்பினார்.

மிகுந்த மனப்போராட்டதுடனே தன் பயணத்தை தொடங்கினாள் மஹா. அதிகாலையின் தென்றலின் இதமோ, விடியலின் மணமோ, பயணமோ, எதுவுமே அவள் மனதை சமாதானப்படுத்தாது போனது.

பேருந்து ஸ்ரீரங்கத்தை அடையும் போதே, ஸ்ரீரங்கநாதர் கோவிலின் கோபுரத்தையும், அதன் பிரம்மாண்டத்தையும் வியந்த படியும், உள்சென்று வணங்க முடியாத தன் அதிர்ஷ்டமின்மையை நினைத்து வருந்திய படியும் கடந்தாள்.

இடையினம் குழுவினர் தங்கியிருந்த ஹோட்டல் அறைக்கு அரை மணி நேரம் முன்னதாகவே வந்தடைந்தாள்.

அறைவாசலில் சென்று கதவு தட்டிய மஹாவை, கதவை திறந்து உள் அழைத்தார் ப்ரியா. பின்னின்ற ஜெனியும், அறிவொளியும் கட்டி அனைத்து அவளை வரவேற்க, தன் வயதொத்த இளம் பெண்களுடன் இணைந்து சற்று நேரத்தில் உற்சாகம் கொண்டாள் மஹா.

அன்றைய நாளுக்காய் அனைவரும் தயாராய் காத்திருந்தனர். புறப்படும் நேரம் மஹா தயக்கமாய் ப்ரியாவை பார்க்க விழியாலே அவளுக்கு தைரியமளித்தார் ப்ரியா.

படி இறங்கி அனைவரும் ஹோட்டல் வாசலுக்கு வர வெள்ளை நிற சிறிய காரும், சற்று தள்ளி சாம்பல் நிறத்தில், வீரம் சொல்லும் வேல் பொருத்திய, 'இளவரசி இரண்யா கர்ண பழுவேட்டரையர்' என முகப்பில் எழுதிய அந்த SUV வகை ராட்சத வண்டியும் உருமிக் கொண்டிருந்தது. உள்ளே அமர்ந்திருந்தார் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர். அன்று சந்தித்த அதே கம்பீர முகம், ராஜகளை, அனைத்தும் அளவிடும் பார்வை, இதழோரத்தில் சிரிப்பு. அவரிடம் சராசரி மனிதனால் புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு மர்மம் பின்னப்பட்டிருப்பதாய் தோன்றியது மஹாவிற்கு.

ஆனால் இம்முறை அவர் அவளுக்கு அன்னியர் அல்ல. முகமாணுக்காய் கூறிய 'சார்' மறந்து உரிமையோடு "எப்படி இருக்கிறீர்கள் அண்ணா?" என்றாள்.

"சிறப்பாக இருக்கிறேன் மஹா, நீ?" அவர் வினவினார்.

"நன்றாக இருக்கிறேன். அண்ணா" அவர் மீது தோன்றிய அளவில்லா அன்பும் மரியாதையும் உண்மையாகவே அவளை அந்த கணம் நலமாக உணரவைத்தது. தன் குடும்பத்தில் ஒருவராக, அண்ணனாக, தந்தையாக அவரை உணர்ந்த காரணத்தால், அவர் மீதான அன்பும், பாசமும், பயம் கலந்த மரியாதையும் உண்மையாகவே அவளை மகிழ்ச்சிக்கொள்ள செய்தது. ஜெனி, ப்ரியா, மஹா மூவரும் அவருடன் காரில் ஏற, மற்ற மூவரும் அடுத்த வண்டியில் ஏறினார்கள்.

அவர் செலுத்திய எந்திர தேர் திருச்சிராப்பள்ளி வீதிலேயே விரைந்திட, ஜெனியை வழக்கறிஞர் மற்றும் இடையினத்தின் இணை இயக்குனர் என அறிமுகம் செய்து வைத்தார் ப்ரியா.

அந்த சிறு பயணத்திலும் திருச்சி மலைக்கோட்டையின் சிறப்பும், அன்றைய நவீன மக்களால் நிகழும் அதன் அழிவும், பல வரலாற்று

தளங்களுக்கு நிகழ்ந்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த கதியும், என உரையாடல் தொடர்ந்தது.

மிக பரபரப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த திருச்சி மாநகரின் ஓர் பிரம்மாண்ட உணவகத்தின் அடிதளத்திற்குள் வழக்கி சென்றது வண்டி .

காலை உணவே பிரம்மாண்ட விருந்தாக படைக்கப்பட்டிருந்தது அங்கே. அந்த ராஜபோக விருந்தோம்பலை ரசித்தபடியே அனைவரும் மேசையில் அமர , ஒவ்வொருவராக தங்களை அறிமுகம் செய்துகொண்டனர் .

அடர்ந்த தாடி மீசைக்குள்ளிருந்து அந்த இளைஞன், தான் கார்த்திக் எனவும், இடையினத்தின் திரைக்கதை வசன எழுத்தாளர் எனவும் அறிமுகம் செய்துகொண்டான். தொடர்ந்து ஒளிப்பதிவாளர் என விஷாலும், தகவல் தொடர்பு, ஒருங்கிணைப்பாளர் என அறிவொளியும் தங்களை அறிமுகம் செய்து கொண்டார்கள். உணவருந்தி முடித்ததும், அவை செரிக்கும் அளவிற்கு, ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, என அடுத்தடுத்த தளங்களுக்கு படியேறினர் அனைவரும் . வயதால் இளைஞர்கள் எல்லாம் மூச்சிரைத்து நிற்க , ப்ரியாவும் , பழுவேட்டரையரும்

அனாயாசமாக படியேறி அறைக்குள் சென்றனர்.

பாதிவழியில் நின்ற மஹாவோ சிரித்தபடி “விடைக்கொடுங்கள் நண்பர்களே நான் போய் வருகிறேன்” எனவும், அந்த தளம் முழுவதிலும் நண்பர்களின் சிரிப்பொலியில் அதிர்ந்தது.

தாங்கள் தாமதிப்பதை உணர்ந்து அனைவரும் அவசரமாக அறைக்குள் நுழைந்தனர், வாசலில் பெரிதாக ‘போர்ட் ரூம்’ என எழுதியிருந்தது. அறைக்குள் அலுவலுக்காக போடப்பட்ட வட்டமேசையும் நாற்காலியும் வந்ததற்கானகடமையை உணர்த்த அனைவரும் தயாராயினர்.

“சொல்லுங்கள் தங்களுக்கு நான் இம்முறை என்ன செய்யவேண்டும்?” கணீரென ஒலித்ததுவிக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையரின் குரல்.

விளக்கமளிக்க தொடங்கினார் ப்ரியா. “அண்ணா இடையினம் என்னுடைய வாழ்நாள் கனவு, என் ஐந்து வருட உழைப்பு, நம் வரலாறுகளில், தமிழ் இலக்கணத்தில், இலக்கியத்தில் புதைந்து கிடைக்கும் திருநங்கைகளின் வாழ்வியலை தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன் என நீங்கள் அறிவீர்கள். திருநங்கைகளுக்கு சோழ சாம்ராஜ்யம்

அளித்த மாபெரும் அங்கீகாரத்தையும்,
 இணையில்லா இடத்தையும், அவர்களது
 ஒப்பில்லா வீரத்தையும் நீங்கள் கூறிய
 அணுக்கம்மாதேவியின் கதை உணர்த்தியது. அவர்
 வாழ்வும் வரலாறும் எங்கள் வேலையை
 இன்னும் செழுமைபடுத்தி இருக்கிறது.
 திரைக்கதை எழுதும் வேலை ஏறத்தாழ முடிந்துவிட்டது.
 படப்பிடிப்பிற்கு உண்மைத்தன்மை மாறாத
 தளங்களும், இடங்களும் தேடுகிறோம், தங்களின்
 துணை வேண்டும்” என முடித்தார்.

“அதற்குமுன் நீங்கள் அறிய வேண்டிய சில
 விஷயங்கள் இருக்கிறது ப்ரியா!” என தொடர்ந்தார்
 அவர். “இன்று திரைப்படங்களில் காணும்
 அரசவையும், அரியாசனமும் அந்நாளில் இல்லை ,
 பஞ்சினால் செய்த இருக்கையும், கற்கள் பதித்த
 அலங்காரமும் இல்லை, முக்கியமாக பின்னே
 சாய்ந்து அமர வசதி இல்லை. கருங்கற்களால் ஆன
 அரியாசனங்களே பயன்படுத்தப்பட்டன. கம்பீரம்
 குறையாது, முதுகுத்தண்டு வளையாது அமர்வதே
 அரசனுக்கு மரியாதை எனப்பட்டது. பெரும்பாலும்
 கோயில் வளாகங்களே பெரும் அரச சபை
 கூட்டங்களுக்கு பயன்படுத்தப்பட்டது. முக்கியமாக
 போர்க்காலங்களில் வீரர்களின் தங்கும் முகாமாகவே

கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. இப்படி மிக யதார்த்தமான வாழ்வியல் வசதியும், நோக்கமும் கொண்டு கட்டப்பட்ட கோயில்களில் தான் இன்று நாம் அனாவசியமான மூடநம்பிக்கை குப்பைகளை கொட்டிக்கொண்டிருக்கிறோம்.” ஓர் ஏளனப்புன்னகையுடன் முடித்தார் பழுவேட்டரையர்.

வியப்பில் உறைந்திருந்த அனைவரது முகங்களையும் ஒருமுறை கண்டு மீண்டன அவர் கண்கள்.

சற்று நேரம் உரையாடல் படவேலைகள் குறித்து நகர்ந்தது. “சரி, நாம் முன்னரே முடிவு செய்தது போல, சில முக்கியமான கோயில்களை சென்று காண்போம், புறப்படுங்கள்” என சொல்லிக்கொண்டே எழுந்தார் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர்.

தயக்கதோடு எழுந்த மஹா, ப்ரியாவை நோக்கி “அம்மா என்னால் வர இயலாது” என மெல்லிய குரலில் உரைத்தாள் . இதை கவனித்த விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர், மின்தூக்கி நோக்கி நடந்துகொண்டே வினவினார் “நீ ஏதேனும் சொல்ல வேண்டுமா மஹா?.

அதற்கு ப்ரியா பதிலளித்தார் “அண்ணா அவள் நாம்மோடு கோவிலுக்கு வர முடியாது என்கிறாள், அவள் இன்று வந்தால் தீட்டாம்!” என முடிக்க

“அதனால் என்ன?” அதிர்ந்தது அவர் குரல். “யார் சொன்னது இந்த மூடத்தனங்களை, கோயிலில் குடியிருக்கும் அம்பாளுக்கு தீட்டு இல்லயா? இந்த இயற்கைக்கு புறம்பான மூடநம்பிக்கைகளை தூக்கியெறி மஹா?” அவள் அன்னை கூறிய அதே வார்த்தைகளை அண்ணனும் கூறினார்.

அவர் வார்த்தைகள் புரிந்தாலும் அதை உணர முடியவில்லை மஹாவால். காரில் ஏறி கோவில் நோக்கி அவர்கள் புறப்பட, மஹாவின் மனமோ கலங்கியபடியே இருந்தது. தன் இருபது ஆண்டுகால பழக்கம் அவளை கலங்க செய்தது. எந்த வார்த்தையும் அவளை சமாதானம் செய்யவில்லை, என்ன செய்வாள் அவள், உடனிருப்பது செயல் வீரர் என்பது அவள் இன்னும் உணராதது அல்லவா?

திருச்சியில் இருந்து முப்பத்தி ஐந்து கிலோமீட்டர் தொலைவில் கிழக்கு நோக்கி ஊட்டத்தூர் சுத்தரத்தினேஸ்வரர் ஆலயம் நோக்கி அவர் கார் பறந்தது.

கலங்கி களைத்திருந்த மனம், வறண்டிருந்த காவிரியை கடக்கையில் மேலும் விம்மி களைத்தது.

இரு வாகனங்களும் ‘சுத்தரத்தினேஸ்வரர் ஆலயம்’ வந்து அடைந்தது, மஹாவின் இதய துடிப்பு அவளுக்கே

கேட்டது. சிவன் ஆலயம், அவள் அப்பா என மானசீகமாக வணங்கும் பெருங்கடவுள் சன்னதி. “எக்காரணம் கொண்டும் கோவிலுக்குள் செல்லாதே மஹா” என தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டாள்.

இதுவேண்டும், அதுவேண்டும் என அவள் எத்தனை கடவுள்களை துதித்தாலும், தன் அப்பன் சிவபெருமானிடம் மட்டும் அவள் எதுவுமே கேட்டதில்லை, உள்நுழைந்து வெளிவரும் வரை அவரை மனதிலிருத்தி தியானித்து சிவபுராணத்தின் முதல் வரிகளை சொல்லிக் கொள்வது வழக்கம். பிரம்மாண்டமாய், பன்னெடுங்கால பண்பையும், பண்டைய கலாச்சாரத்தையும், இயற்கையை போற்றிய பழமையையும் உயர்த்தி பிடித்த அந்த உன்னதமான

கோபுரத்தை வியந்து நோக்கியபடி நின்றிருந்தாள் மஹா. உள்ளே செல்ல தான் கொடுத்து வைக்காததாய் அவள் மருகி நிற்கையில், அவளை தாண்டி ஒவ்வொருவராய் கோவிலுக்குள் நுழைந்தனர்.

செயலற்று நின்றிருந்த மஹாவை இடிமுழுக்கமாய் ஒரு குரல் நினைவுக்கு கொண்டுவந்தது. “ப்ரியா, கடவுளுக்கு அணிவிக்க வேண்டிய மாலையை மஹாவை எடுத்துவர செய்யுங்கள்”.

மஹாவின் இதயம் துடிப்பை ஒரு நொடி நிறுத்தியது. இரு கை வணங்கி “அப்பா” என ஒற்றை வார்த்தை உதிர்த்தாள், நாவரண்டு, முகம் வெளிரி மந்திரதிற்கு கட்டுண்டவளாய் அவர் வார்த்தைக்கு இணங்கி மாலையை கையில் எடுத்தாள்.

வீட்டின் பூஜையறைக்குள் கூட இந்நாளில் அம்மா அனுமதித்ததில்லை, இன்று அவள் கடவுளை சேரப்போகும் மாலையை கையில் ஏந்தி நின்றாள்.

கால்கள் தடுமாற தயக்கத்துடன் “அண்ணா.....” என்றாள்.

“குழப்பிக் கொள்ளாதே மஹா, இயற்கையோடு இணைந்து இயங்கு” என்றார் பழுவேட்டரையர் .

கால்நடுங்க கோவிலுக்குள் சென்றவள் தன்னை ஆசுவாசப் படுத்திக் கொள்ள சிறு அவகாசம் கிடைத்தது. உயர்ந்த கோபுரம் தாண்டி அவர்கள் உள்நுழைந்ததும், இடதுபுறமிருந்த நூறுகால் மண்டபத்திற்கு அவர்கள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர்.

பெரும்பாலும் எல்லா பெரிய கற்கோவிலிலும் இப்படியொரு மண்டபத்தை காணலாம், ஆனால் இதன் பின்னாலிருக்கும் வரலாறைதான் பலர் அறிந்திருப்பதில்லை.

செவ்வகவடிவில் இருக்கும் இந்த நூறுகால் மண்டபங்கள் 'பள்ளிப்படை' என பெயரிட்டு வழங்கப்படுகிறது. 'பள்ளி' - என்றால் உறக்கம் 'படை' - என்றால் போர்ப்படை.

போரில் உயிர்நீத்த நூற்றுக்கணக்கான வீரர்களின் நினைவாக எடுப்பிக்கப்பட்டதே 'பள்ளிப்படை' அப்படி உயிர்நீத்த தியாகிகளின் மீளா துயில் அதனடியில் நிகழ்கிறது என பொருள். அதிலும் அப்படி நூறுகால் மண்டபத்தின் நீட்சியாக ஒரு அமைப்பு இருக்குமாயின் அது தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது.

அப்படியிருந்த நீட்சியில் ஓர் மாலையை வைக்க சொன்னார் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர். பின்னர் பெரும் வீரனுக்குரிய மரியாதையை செலுத்தினார். அவரது சாளுக்கியம் படித்திருந்த காரணத்தினால் மஹாவினால் அதன் முக்கியத்துவத்தை உணர முடிந்தது. சாளுக்கிய போரிலே உயிர்நீத்த யானைப்படை தளபதி, மகாபலம் பொருந்திய வீரன் சுருதிமான்நக்கன் எனப்படும் இரணவீரனின் பள்ளிப்படை அது.

சாளுக்கிய போர்:

'மரணமே மலைக்கும் அளவுக்கு உயிர்பலி நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது அந்த போர்க்களத்தில். நீராய் வழிந்தோடிய செங்குருதியை குடித்துக்கொண்டிருந்தது

மண், ரத்தம் தோய்ந்த மண்ணும், உருண்டோடிய தலைகளும் சோழ வீரத்தை பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தது.

காற்றை கிழித்து வந்த கூறிய வேல் ஒன்று, சோழ பொற்காலத்தின் முடிசூடிய மாமன்னர், நித்த விநோதகர் ஸ்ரீ ஸ்ரீ இராஜ இராஜ சோழரின் நெஞ்சை குறிவைத்து பாய்ந்தது, நொடியில் அதை தடுத்து நெஞ்சிலே அந்த வேலை தாங்கி 'சோழம் வாழியவே' எனும் கம்பிர முழக்கத்தோடு உயிர் நீத்தார் இரணவீரன். தாளமுடியா பேரிழப்பால் 'இரணவீரா...' என கர்ஜித்த ஸ்ரீ ஸ்ரீ இராஜ இராஜ சோழரின் குரல் காற்றில் கலந்து மறைவதற்குள், வேலெறிந்தவனின் இரு கண்களை ஒரு வாள் குடைந்தது. மாவீரன், தளபதிகளின் தளபதி, சத்ருபயங்கரன், இரண்யகுல காவலன், வேங்கையர்கோன் அய்யன் பெரிய பழுவேட்டரையரின் மறுக்கை வாள் அவன் தலையை கொய்தது. சிறுகூறுகளாக வெட்டப்பட்ட அவன் உடல் மண்ணிலே கரைந்தது.....

"மஹா" ஒரு மெல்லிய குரல் அவளை சாளுக்கிய போர்க்களத்திலிருந்து மீட்டெடுத்து வந்தது. வினாவோடு அவள் அருகில் ஜெனி நின்றுகொண்டிருந்தாள். அந்த பெரும் வீரனின் பள்ளிப்படையை தொட்டு வணங்கி நகர்ந்தாள் மஹா.

அவளது ஒவ்வொரு அடியும் கணத்தது. கோயில் கர்பக்கிருகத்தை நோக்கி அவள் கால்கள் நடக்க மறுத்தது. கருங்கற்களில் வீசும் தெய்வீக மணம் அவள் உடலை நடுங்க செய்தது. இருப்பினும், விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையரின் கட்டளைக்கு இணங்க, எந்நாட்டவருக்கும் இறைவனாம் சிவபெருமான் சந்நிதியில் நின்று மனம்குளிர அவரை கண்டு மகிழ்ந்தாள். அவள் தன் கரங்களில் ஏந்தி வந்த மாலை அவர்தம் பதம் சேர்க்கையில் அவள் கண்களிலே கண்ணீர் ஊற்றாக பெருக்கெடுத்தது.

வழக்கமாக சொல்லும் சிவபுராணம் எல்லாம் மறந்து 'அப்பா' என்ற ஒற்றை மந்திரத்தை மட்டுமே அவள் உதடுகள் உச்சரித்து கொண்டிருந்தது.

அந்த நொடி, தன் பயம், தயக்கம், குழப்பம் எல்லாம் விடுத்து "அய்யனே உன் நிகரில்லா சக்தியின்பால் ஐயமின்றி இந்த அற்ப உயிரை உன் திருவடி சமர்ப்பிக்கிறேன். சகலமும் உனக்கென, உன்னிடம் நான் என்னை ஒப்படைக்கிறேன். என்னை காத்தருள்வாய்" என்று மனமுறுகி நின்றாள்.

முதல்முறை அவளுக்கு ஆனந்த கண்ணீர் சொரிந்தது. விழியை மறைத்த நீர்திரை வழியே நின்ற

விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையருக்கு அகமழிந்து சத்தமின்றி நன்றி சொன்னாள் மஹா.

கர்ப்பக்கிரகத்தில் இருந்து வெளிவர, ஒரு சிறு கருங்கல் மேடை தென்பட்டது. பெருவாரியான கோவில்களில் இந்த மேடையை மஹா கண்டதுண்டு. ஆனால் அதன் பயன்பாடு அறிந்திருக்கவில்லை. உணவு ஏதும் படைக்கும் மேசையாயிருக்கும் என எண்ணினாள் மஹா. அவள் எண்ணங்களை மீண்டும் ஒருமுறை பொய்யாக்கினார் அந்த வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர். அந்த கருங்கல் மேடையின் பயன்பாட்டை விளக்கினார் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர்.

ஒரு காலத்தில் அந்த கருங்கல் மேடைகள் குற்றவாளிகளின் தலையை வெட்டும் களமாக இருந்தது, என அவர் விவரிக்க விவரிக்க அந்த கல்லின் மேல் இருந்து இரத்தம் வடிவதாக கற்பனை செய்து, சட்டென நகர்ந்தாள் மஹா.

அடுத்தடுத்த விக்ரகங்களை எல்லாம் வணங்கிவிட்டு நகர்கையில், அவ்வளவு நேரம் பண்டைய விஷயங்களை விவரித்து வந்த வரலாற்று ஆய்வாளர் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையரோடு சேர்ந்து, கட்டுமான பொறிஞர், கட்டிட கலை நுணுக்கங்களின் முனைவர்

பட்டம் பெற்ற விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர் ஆக அவர்களுக்கு கோயில் கட்டுமானத்தை பற்றி விளக்க தொடங்கினார்.

“கடவுள் வழிபாட்டிற்காக மட்டுமே நம் கோயில்கள் கட்டப்படவில்லை, அவைகளுக்கு அதையும் தாண்டிய பயன்பாடுகள் இருந்தன. அரசவை கூடும் இடமாகவும், வீரர்களின் நினைவிடமாகவும், நீதி வழங்கும் மன்றங்களாகவும் இப்படி பல பயன்கள் அவற்றிற்கு இருந்தன.

நாம் புராதரான கட்டிட கலை வல்லமை எல்லாம் இன்றைய நவீன கட்டிடக் கலையை விடவும் ஆயிரம் மடங்கு சிறப்பானது. பழமை தான் இன்னும் நமக்கு முன்னோடியாய் வழிகாட்டியாய் உள்ளது. இன்னும் பல நூற்றாண்டுகள் பயின்றாலும், முயன்றாலும் அவற்றையெல்லாம் நாம் மீண்டும் உருவாக்குவதென்பது சாத்தியமற்றது.” என்று கூறினார்.

அந்த கோவிலும், அதன் சூழலும், அதன் ஒவ்வொரு தூணும் கூட ஓர் ரகசியம் வைத்திருப்பதாய் பட்டது மஹாவிற்சு. அவர் சொல்வதை எல்லாம் மிகச் சிரத்தையோடு கேட்டுக்கொண்டிருந்த மஹாவிற்சு, எல்லா தூண்களிலும் விதவிதமான வடிவில் செதுக்கப்பட்டிருந்த யாழி சிலை கவனத்தை ஈர்த்தது.

"இந்த யாழி சிலையை பல கோவில்களில் கண்டிருக்கிறேன், அவற்றின் நோக்கம் என்ன அண்ணா?" என்ன வினவினாள் மஹா.

"விளக்கமளிக்கிறேன்" என்று புன்முறுவல் பூத்த பழுவேட்டரையர் தொடர்ந்தார், "யாரவது இந்த சிலையை போலவே அமருங்கள்" என்றார்.

அறிவொளி முன்வந்து , இரு கால்களையும் அரை மண்டியில் மடித்து முன்னங்கால் பாதம் ஊன்றி, பின்னங்கால் பாதம் நிலத்தில் பதிய, தன் இரு கைகளையும் தன் விரித்த இருகால்கணுக்கிடையில் அழுத்தி, கழுத்தையும், முதுகுதண்டையும் நேராக வைத்து பார்த்தாள்.

அவர் தொடர்ந்தார் "அறிவு, நன்றாக கவனி, நீ அரைமண்டியில் அமர்ந்து இப்போது தாக்குதலுக்கு தயாராக இருக்கிறாய், உன்முன் நின்று நான் இப்போது உன்னை தாக்கவிருக்கிறேன். என்னை காயப்படுத்த உன் கைகள் நீட்டி நீ எத்தனித்தால், உன் கை என் உடம்பில் எந்த பகுதியை தொடும்?" கேள்வியோடு அவள் கரம்பிடித்து, அவர் தாக்குவதாய் பாவித்து இழுக்க, விருட்டென்று வீரிய அவள் விரல்கள் சரியாய் அவர் கழுத்தை தொட்டு நின்றது.

அனைவரது வாயும் பிளந்து ஆச்சரிய ஒலி எழுப்புவதற்குள், அவர் பிடித்த அவளது மற்றொரு கை அவரது வயிற்றின் குடல் பகுதியை உரசி நின்றது.

இப்போது அவர் மீண்டும் விளக்க தொடங்கினார், "இங்கிருக்கும் யாழி சிற்பங்கள் ஓய்வுகாலத்தில் வீரர்கள் பயிற்சி செய்து பார்க்க நிறுவப்பட்டவை. ஆனால் பலருக்கு இன்று இந்த உண்மைகள் புரிவதில்லை" என்றார்.

அவர் சொல்வதெல்லாம் கேட்க கேட்க மௌனமானாள் மஹா. தான் அறிந்திராத அறிவும், புரிந்திராத உணர்வும் கலந்து பல்வேறு மாற்றங்களை அவளுக்குள் நிகழ்த்தி கொண்டிருந்தது அந்த கோவில்.

கோவில் தாழ்வாரத்திலே எப்படி படம் பிடிக்கலாம் என எல்லோரும் ஆலோசித்து கொண்டிருக்கும் போது, விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர் ப்ரியாவையும், கார்த்திக் ராஜாவையும் வரலாற்று ஏடுகளிலிருந்து எடுத்த சிறியதொரு பகுதியை நடித்துக் காட்டிட சொன்னார். அனைவரும் மிக ஆர்வமாக தயாராக, அவர் சொல்ல சொல்ல சிறு காட்சி அரங்கேறியது. அந்த கோவில் சுற்றுவழியிலே, நெடியோர்க்கு நெடியோன், மாவீரன், சத்ருபயங்கரன், இரணியகுல காவலன், வேங்கையர்கோன் அய்யன் பெரிய பழுவேட்டரையராக

பாவித்து ராஜா கம்பிர நடைபயில, கூறிய பார்வையும், வீரிய நடையும், பனைக்கொடி ஏந்திய கரங்களும் கொண்ட அய்யனின் அருபமாக அணுக்கம்மா அவர் பின் நடப்பதை ப்ரியா செய்து காட்டினார்.

அனைவரது உடல் சிலிர்க்க விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர் பேச தொடங்கினார். "ஏழடி உயரம், அறுபத்து நாலு விழுப்புண் வரைந்த வீரம், காற்று கூட நடுங்கும் கம்பீரமாய், அய்யன் பெரிய பழுவேட்டரையர் நடக்க, அவர் அருபமாய் பின்தொடரும் அணுக்கம்மா அய்யனின் விழி காண முடியாதபோது தனக்கான உத்தரவை அவர் விரல் வழி ஏற்பார். சிறு சமிக்ஞை போதும் எதிரிகளின் தலை உருள. அவ்வளவு நேர்தியானது அவர்களது பயிற்சி" என்று நினைத்து பார்க்கவே பிரமிப்பூட்டும் தகவல்களை சொல்லி கொண்டிருந்தார்.

வரலாற்றிலே மனம் தொலைத்து மஹா நின்றிருக்க, சட்டென அவள் கைப்பிடித்து அருகிருந்த தூணில் ஓர் திருவுருவச் சிலையின் மீது வைத்தார். மஹாவின் விரிந்த விழிகளின் கேள்வியுணர்ந்து, அவள் காதுகள் மட்டும் கேட்குமாறு ரகசியமாய் அவர் ஒற்றை வார்த்தை உதிர்த்து நகர, உச்சி முதல் பாதம் உறைந்து, தரையோடு வேரோடி போனவளாய் அந்த அற்புதம் உணர்ந்தாள்.

மஹாவின் விரல்கள் அந்த சிலையை வருடின, கம்பிரமும் கவின்வடிவும் கலந்திருந்த அந்த சிலைவடிவிலே சித்தம் தொலைத்தவளாய் அவள் நின்றிருக்க, ப்ரியா அவளை அணுகி "எதை வெறித்து பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறாயடா?" என வினவினார்.

அவள் பதிலளித்த ஒற்றை சொல்லில் தூணோடு சிலையாய் ப்ரியா உறைய, தன் வாழ்வின் பிறவிப்பயன் எய்தியதாய் அவரது உள்ளம் சிலிர்த்தது. தான் பேறுபெற்றவள் என அத்தருணம் உணர்த்திய உண்மையில் உருகி நின்றனர் அவ்விருவரும்.

கண்ணீர் கரைபுரண்டு ஓட,கண் முன் அவர்களுக்கு சாகாவரம் பெற்ற ஒரு வரலாறு விருந்தாக படைக்கப்பெற்றது.உன்னதமான ரசனையுள்ளவனாய் தான் கடவுள் இருந்திருக்கவேண்டும், இப்படி ஒரு அழகுருவை படைத்திட.

கவிதைகள் அவள்பால் காதல் கொள்ளும் நளினம் புலப்பட, அவள் கையில் ஏந்திய கம்பமும், கண்கள் சிந்திய வெப்பமும்,வீரனொருவனை அவள் கால் பிடித்து உயிர்ப்பிச்சை கேட்க வைத்தது. அவ்விடம் விட்டு நகர மறுத்து ப்ரியா அங்கேயே நிற்க, அவரை வரச்சொல்லி அழைத்தனர் அனைவரும்.

நெடுநாள் தாயை பிரிந்த கன்று போல், பதைத்த மனம் குளிர அங்கேயே தஞ்சமாகி நின்றார் ப்ரியா. நெடுநேரம் தாண்டி நிலமைபுரிய, தன் வாழ்நாள் தேடலின் மாபெரும் வரமாய் வந்த அந்த வனப்பிடமே தன் உள்ளமும், உயிரும் பறிகொடுத்து , வெறும் கூடாய் நகர்ந்தார் ப்ரியா.

தாங்கள் தாண்டி வந்த நிழலின் நினைவுகள் தனலாய் தகிக்க, கனத்த மௌனத்துடன் அனைவரும் கோவில் தோட்டத்து மகிழ மரத்தின் அடியிலே சுற்றி அமர்ந்தனர்.

ஆசானாய் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர் அமர்ந்திருக்க, நல்ல மாணாக்கராய் அனைவரும் தங்களை தயார் படுத்தி கொண்டனர்.

முதல் கேள்வியை மஹாவை நோக்கி வீசினார் அவர், "மஹா, இன்று சில முக்கியமான விஷயங்களை நீ புரிந்துகொண்டிருப்பாய் என்று நம்புகிறேன்!" மஹா அமைதியாய் தலையசைக்க, அவரே மீண்டும் தொடர்ந்தார்.

"கடவுள் நம்பிக்கை தவறில்லை மஹா, ஆனால் அதை சுற்றிய மூட நம்பிக்கைகளை நாம் பிரித்தறிய வேண்டும். இத்தருணம் என்பது நீ பெண்ணாய் பிறந்த பெரும் வரத்தின் அடையாளம். உன்னால் கோவிலின்

புனிதம் கெட்டு விடும் என நினைக்கும் மடத்தனம் உன்னை பலவீனப்படுத்தும். அதை அனுமதியாதே! மிகப்பெரிய சக்தி கொண்டவர்கள் பெண்கள். எதை வேண்டுமானாலும் சாதிக்க வல்லவர்கள். புரிந்துகொள் இது உன் பலவீனமல்ல, எந்த வலியும் நீ தாங்க வல்லவள் என உணர்த்தும் பலம். நீ உன்னை மட்டும் நம்பு, மனதை ஒருமுகப்படுத்து. நேர்வழி நட, இந்த உலகம் உனதாகும்" என எழுச்சி உரை ஆற்றினார்.

அவரது வார்த்தைகள் புது ரத்தம் பாய்ச்சிட, அவள் சுவாசம் நம்பிக்கையை நுகர்ந்திட, தன்னை பலநாள் அழுத்தி கொண்டிருந்த பெரும் பாரம் அகன்றிட, பழையவள் மரணித்து, புதியவளாய் பிறந்தாள் மஹா.

ஒளிபெற்று கண்கள் மின்னிட, பொலிவுற்று ஜொலித்தது அவள் முகம். பெரும்மனத்தடை தாண்டி, வளர்ந்து நிற்கும் தன் வளர்ப்பு மகளை பெருமையுடன் பாத்துக்கொண்டிருந்தார் ப்ரியா. ஊட்டத்தூர் தாண்டி அவர்களது பயணம் அடுத்து ரஞ்சன்குடி கோட்டையை நோக்கி நகர்ந்தது. 37 கிமீ மீண்டும் பயணித்து இன்றைய நவீனத்துவம் கலைக்காத அந்த பழைய கோட்டைக்குள் அனைவரும் நுழைந்தனர்.

செங்கற்கள் கொண்டு இன்று கட்டப்படுவதல்ல, பெரும் பாறைகளை கொண்டு பலநூறு வருடங்களுக்கு

முன்பு, போர் தளவாடமாய், பதுங்கு குழியாய், கழுகுப்பார்வை கொடுக்கும் மலைக்கோட்டையாய் கட்டப்பட்டது.

எதிரிப்படைகள் தீண்டமுடியா தூரத்தில், தடித்த மதில்சுவர்களும் மறைந்து தாக்க சாளரங்களும், சுற்றிசுழன்று 360 கோணமும் நோட்டமிட ஏதுவாய் உயரமும் கொண்டு அந்த கோட்டையே ஓர் போர் கருவியாய் காட்சியளித்தது.

அறுத்தாலும் மதிப்பு குறையாத வைரமாய், அப்பழைய கோட்டை சிதலமுற்றாலும் சிதையா கம்பீரத்தோடு உயர்ந்து நின்றது. ஏற ஏற மூச்சிரைக்க 'தினம் ஏறி இறங்கி இருப்பார்கள் எனில் இங்கிருந்தவர் தீரம் எப்படி இருந்திருக்கும்' என எண்ணிக்கொண்டே ஏறினாள் மஹா.

பூட்டிக்கிடந்த பசுரங்கபாதையும், சிறியதாய் செயற்கை குளமும், சிறிய அடுக்குகளாய் அமைந்த கோட்டையும் அவளை ஆச்சிரியப்படுத்த, உச்சியில் நின்ற மஹாவை காற்று தாலாட்டியது.

பாறை மீதமர்ந்து,கழுகு பார்வையில் சின்ன சின்ன பொம்மைகளாய் தெரிந்த

வீடுகளும், தார்சாலைகளும், சின்ன எறும்பென ஊரும்
வாகனங்களும் மஹாவை மெய்மறக்க செய்தன.

பார்வை நிலைத்திருக்க, மனமோ
நடந்தவையெல்லாம் சளைக்காமல்
அசைபோட்டுக்கொண்டே இருந்தது. வந்தவர் எல்லாம்
கடமையுணர்த்து படப்பிடிப்பு வேலை பற்றி விவாதத்தில்
இறங்க, தன்னையுணர தனிமை படுத்திக்கொண்டாள்
மஹா.

அங்கிருந்து மீண்டும் திருச்சியில் அவர்கள்
தங்கியிருந்த ஹோட்டல் வந்து அடையும் வரை
மௌனவிரதம் கடைப்பிடித்த மஹாவை, விக்ரம கர்ண
பழுவேட்டரையரின் கேள்வி வாய்திறக்க வைத்தது,
"இன்றைய நாள் எப்படி இருந்தது மஹா?" கேட்டார் அவர்.

"மிகத் திருப்தியாய் அமைந்தது அண்ணா. மிக
சாதாரணமாய் தொடங்கிய இந்நாள் இப்படி முடிவுறும்
என நினைக்கவில்லை. நான் புதிதாய் பிறந்த, என்
வாழ்வில் மறக்கமுடியாத நாள் இன்று" என நெகிழ்ந்து
கூறினாள் மஹா. அர்த்தம் பொதிந்த சிரிப்பொன்றை
அவளிடம் உதிர்த்தார் அவர்.

விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையரின் சிரிப்புக்கு
பின்னால் 'இந்த நாள் முடிந்துவிடவில்லை மஹா,

இன்றைய பொழுதின் மிக முக்கியமான தருணம் இனிதான் வரப்போகிறது. மீண்டுமொறு வரலாற்று பொக்கிஷத்தை உங்கள் கைகள் தீண்டபோகிறது, அறிந்தவரெல்லாம் ஏங்கி தவிக்கும் பெரும்பேறு உங்களை அடையப்போகிறது" என்ற அர்த்தங்கள் பொதிந்திருப்பதை அவள் எப்படி அறிவாள் பாவம்.

ஜூலை 13 2018 [8:02 மாலை]

சுருட்டப்பட்ட ஒரு பச்சை துணி பையை, ஓட்டுனர் வந்து அறைக்கதவை தட்டி கொடுக்க, விக்ரம கர்ண பழுவேட்டையார் பக்தியேடு அதை கையில் ஏந்தி நின்ற விதமே வரலாற்றின் வாடையை அறைக்குள் நிரப்பியது.

அந்த பச்சை பையை அவர் பிரிக்க, மந்திரத்திற்கு கட்டுண்டவர்களாய் அனைவரும் மண்டியிட்டு அமர்ந்தனர். தங்கள் விழிமுன் விரிந்து நிற்கும் மற்றொரு தொள்ளாயிரம் வருடப் பழுவேட்டையார் வரலாற்றின் சாவியை இமைகொட்டாமல் கண்டனர் அனைவரும் இனம்புரியாத அச்சமும், ஆச்சரியமும் கலந்த உணர்வு கலவையாக மஹா நிற்க, இருண்ட மேகமான அவள் மைவிழிகளில் நீர் திரண்டது. கண்கள் பனிக்க "இத்தகைய பேறு பெற தான் தகுதியானவளா, என தன்னையே கேட்டுக் கொண்டாள் அவள்"

மகுடிக்கு மயங்கிய பாம்பென அந்த அறையில் அனைவரும் கட்டுண்டு நிற்க, மஹா மட்டும் மீண்டும் பலநூறு ஆண்டுகள் பின்னோக்கி பயணித்தாள்.

வாளும் வேலும் உரசிய சத்தம் சூழ, அந்த புழுதி களத்திலே மீண்டும் நுழைந்தாள் அவள்.

நெடியோர்க்கு நெடியோன், பாட்டனுக்கு பாட்டன், இரண்யகுல காவலன், சத்ரு பயங்கரன், வெங்கையர்கோன் அய்யன் பெரிய பழுவேட்டரையரின் பெயர் தாங்க, வரலாறு அல்லவா பெறும் பேறு பெற்றிருக்க வேண்டும் என அங்கே அவள் கண்ட வரலாறு உணர்த்தியது.

“இந்த நாள் இவ்வளவு ஆசிர்வதிக்கப்பட்டதாய் அமைந்ததன் விசித்திரம், உதிக்கும்போதே மறைந்தது அந்த அதிசயம், சரியாக ஆறு நிமிடங்கள் அவர்கள் கைகளில் தவழ்ந்த காலப்பெட்டகம் மின்னலென மீண்டும் மானிடர் கண்ணிலிருந்து மறைந்தே போனது.

அந்த ஆறுநிமிடமும் நரம்புகள் புடைக்க, கண்கள் சிவக்க, அவர் ஏந்திய வரலாற்றினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டவராய் நின்றிருந்தார் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர். காலம் கடந்து கொண்டே இருப்பினும் நம் வாழ்வின் சில கணங்கள் மட்டும் நகராது

உறைந்துவிடுகிறது. அப்படி அங்கிருந்த அனைவருக்கும் வாழ்வில் அழியா சில நொடிகளை அந்த தருணம் வழங்கி சென்றது. அதன் தாக்கம் இனி சாகும்வரை அவள் உடன்வரும் என உணர்ந்ததாள் மஹா.

காக்கப்பட வேண்டிய ரகசியமாய், அவர்கள் காணக்கிடைத்த அதிசயத்தினை மனதில் பதித்து பூட்டி வைத்தாள்.

மீண்டும் இயல்புநிலைக்கு திரும்ப வெகுநேரம் பிடித்தது. அன்றிரவு விடைப்பெற்றுக் கொண்டு பழுவேட்டரையர் கிளம்பியாயிற்று. ஜெனியும், கார்த்திக்கும், விஷாலும், அறிவும் திரைக்கதை வேலையிலே ஆழ்ந்திருந்தனர், அவள் வளர்ப்பு தாய் ப்ரியா மட்டும் இன்னும் பிரமிப்பு நீங்காமல் அப்படியே உறைந்திருந்தார்.

அருள்மொழி

“அம்மா நாம் கண்ட உண்மையை, வரலாற்றின் நிதர்சனத்தை காண நாம் தகுதியுடையவர்கள் தானா?” என கேட்டால் மஹா.

“இதில் தகுதி எங்கு வந்தது மஹா? நாம் பெற்றது வரம், மூத்தோர் நமக்கு அருளிய ஆசீர்வாதம். சத்ருபயங்கரன், இரண்யகுல காவலன், வேங்கயர்கோன் அய்யன் பெரிய பழுவேட்டரையரே நமக்கு அளித்திருக்கும்

பெரும் கொடை. நம் கடமையை நாம் சரிவர செய்ய வேண்டுமென ஆண்டவன் இட்ட கட்டளை, புரிகிறதா?" பதிலளித்தார் ப்ரியா.

“புரிந்துக்கொண்டேன் அம்மா” என தலையசைத்தாள் மஹா.

“போய் உறங்கடா கண்ணே, நாளை காலை 8 மணிக்கு தயாராய் இருக்கசொல்லி அண்ணனின் உத்தரவு. நாளை தஞ்சை பெருவுடையார் கோவிலும், அன்னை நிகம்பகுதனி அம்மன் ஆலயமும் பார்ப்பதாக ஏற்பாடு இருந்தது. ஆனால் தமிழகத்தில் 18 சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் பதவி குறித்த தீர்ப்பு எதிர்பார்க்கப்பட்டு அசாதாரண சூழ்நிலை நிலவுவதால், தஞ்சாவூர் விடுத்து திருப்பைஞ்சீலி ஆலயம் செல்வது என முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது” என ப்ரியா சொல்ல, தன்படுக்கையில் விழுந்தார் மஹா.

நேற்றைய இரவு கண்ணீரில் கரைந்த மஹா, இன்றோ மனம் ஆனந்த கூத்தாட, மீண்டும் உறக்கம் வராமல் புரண்டுக் கிடந்தாள். ஓர் நாளில் வாழ்க்கை எப்படியெல்லாம் மாறிப் போகிறது. உணர்ந்துக் கொண்டவளை ஒருவழியாக உறக்கம் தழுவியது.

ஜூலை 14 2018 (காலை 7.45 மணி)

சாம்பல் நிற சொகுசு கார் நழுவி வந்து வாயிலில் நின்றது. ப்ரியாவை பின் தொடர்ந்து, மஹாவும் ஜெனியும் அறிவும் ஒவ்வொருவராக காரினில் ஏற திருச்சி வீதிகளில் 'இனிய காலை வணக்கம்' என்ற வாழ்த்து ஒலியோடு அந்த கார் ஊர்ந்து சென்றது.

நேற்றைய தயக்கமும், கலக்கமும் முற்றிலும் மறைந்து புதுப்பொலிவுடன் அன்றலர்ந்த மலராய் மஹா ஜொலிப்பதை உற்று நோக்கி சிரித்தார் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர்.

“இரவு எல்லாம் வசதியாக இருந்ததா?” அவரது விருந்தோம்பல் வினவியதும் ஒப்புதலாய் அனைவரும் தலையசைக்க, அவரது கவனம் ப்ரியாவிடம் திரும்பியது.

“ப்ரியா, அணுக்கம்மாவின் கதாபாத்திரத்தை நீங்கள் ஏற்று நடிப்பதானால் நீங்கள் இன்னும் நிறைய தயாராகவேண்டி இருக்கிறது. உடலாலும் மனதாலும் நீங்கள் உங்களை இன்னும் பக்குவமாக செதுக்கிக் கொள்ளுங்கள். உடல் எடையை குறையுங்கள். அணுக்கம்மா தேவிக்கு அடர்ந்த நீண்ட கூந்தல் உண்டு. இனி சிகை நறுக்காதீர்கள் என அவர் சொல்ல சொல்ல, பாடம் படிக்கும் சிறுபிள்ளையாய் கவனத்தில் கொண்டார் ப்ரியா. விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர் ஓட்ட, ஒரு காரில் ப்ரியா, மஹா, ஜெனி, அறிவும், மற்றொரு காரில் கார்த்திக்

ராஜாவும், விஷாலும் ஒட்டுனருடன் பயணித்தனர், எந்திர ரதங்கள் இரண்டும் திருப்பைஞ்சீலி கோவிலை அடைந்தது.

ஆயிரம் ஆண்டுகள் பழமை வாய்ந்த, ஒற்றைக்கல் வாயில் அவர்களை வரவேற்றது.

“கோபுரங்கள் உயர்ந்ததாய் அன்றி, ஒற்றை கல்லில் இப்படி மொட்டை கோபுரமாகத் தான் அந்த காலத்திலே கட்டப்பட்டது. கோபுர வாயில் முழுவதும் செதுக்கப்பட்டிருக்கும் சிற்ப வடிவங்களை கவனியுங்கள், பைந்தமிழ் போர்கலையான ‘களரியின்’ நூற்றுக்கான அடவுமுறைகள் இவை” என தன் தெவிட்டாத வரலாற்று வகுப்புகளை தொடங்கினார் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர்.

கோவிலுக்குள் நுழைந்து, கடவுளை வணங்கி தீபாராதனை கண்டு, பிரஹாரம் சுற்றி அனைத்தும் முடித்து, தாங்கள் வரலாற்று வகுப்புகளுக்காக அனைவரும் மரத்தடியில் மீண்டும் அமர்ந்தனர்.

மரத்தடி பலகையில் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர் அமர, அவரை சுற்றி அனைவரும் தரையில் அமர்ந்தனர். குட்டி குருகுல பாடசாலையாய் கற்பனை செய்து மகிழ்ந்தாள் மஹா.

அந்த கோவிலின் வரலாற்றினை சொல்ல தொடங்கினார் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர். “சோழர் குலத்தின் முன்னோடியாக மகா ஞானம் பொருந்திய, கால பயங்கரன், உரையூர்க்காவலன், சோழகுலநொடியோன், கரிக்கால்பெருவளத்தான் என்னும் திருமாவளவன் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் எடுப்பித்த கோவில் இது. இன்றைய கட்டுமான அறிவு எல்லாம், அவனது கட்டுமான திறத்தின் கால் தூசிற்கு ஈடாக முடியாது. காவேரியின் குறுக்கே செழுமையான நீர்பாசனத்திற்கு, வழிவகுத்து கல்லணை கட்டிய பேரரசர். இப்படி நவீனம் புரிந்துகொள்ள முடியாத தொழில்நுட்ப, கட்டிட, அறிவியல், விஞ்ஞானத்தில் கோலோட்சிய காலம், சோழர்களின் ஆட்சி காலம்” என்றார் அவர்.

அதை தொடர்ந்து ப்ரியா “வீரத்திற்கு, கலைகளுக்கு, அரசியல் அமைப்பிற்கு, ஆட்சிமுறைக்கு, உழவுக்கு, போருக்கு, நாகரீகத்திற்கு, போர் திறனுக்கு என்று அனைத்திற்கும் பெயர்பெற்றது சோழர் ஆண்ட பொற்காலம்” என்று உணர்ச்சிபொங்க கூறினார்.

அவரே தொடர்ந்தார் “கம்பீரத்தின் இருப்பிடம், வீரர்களுக்கெல்லாம் வீரன், சத்ருபயங்கரன், இரண்யகுலக்காவலன், வேங்கையர்கோன் அய்யன் பெரிய பழுவேட்டரையரின் பயிற்சியும் சோழகுல வீரமும்

கலந்து அணுக்கம்மா தேவி இதற்கெல்லாம் சான்றாய் விளங்கியிருப்பார் இல்லயா அண்ணா” என கேள்வியில் தொடங்கி வியப்பில் முடித்தார்.

‘அணுக்கம்மா’ இந்த ஒற்றைச் சொல் போதும் சோழதேசத்தின் பெருமையறிய என எண்ணிய படி மீண்டும் அந்த போர் காட்சிகளை மனதிரையில் ஓட்டிப் பார்த்தபடியே அங்கிருந்து புறப்பட்டனர் அனைவரும்.

மரணத்தின் மறுவடிவாய், எதிரியின் எமனாய், இருகைகளிலும் நீண்ட வாளை சுழற்றி அணுக்கம்மா போரிடுகையில், புயலுக்கு மனிதஉருவம் கிட்டியதாய், எதிர்நிற்போர் இதயம் பிளக்கும். அணுக்கம்மாவின் வீரத்திலேயே லயித்திருந்த மஹாவை காரின் ஒலிப்பெருக்கி சத்தம் நிகழ் காலத்திற்கு அழைத்துவந்த நேரத்தில் அவர்கள் திருச்சியை நெருங்கியிருந்தார்கள்.

உரையாடல்கள் மீண்டும் படப்பிடிப்பை நோக்கி நகர, அவர்கள் பழைய ஹோட்டல் அறையை அடைந்திருந்தனர்.

“அணுக்கம்மா தேவியின் திருஉருவை பற்றி விளக்க முடியுமா?” கேட்டது கார்த்திக் ராஜா.

பழுவேட்டரையர் நிமிர்ந்து பதிலளிக்க தொடங்கினார். “ஆறடி உயரம் அவர். அழகு மட்டுமல்ல

கம்பீரம் கலந்த மிடுக்குடையவர், போர் உடையில் மட்டுமே அவரை யாவரும் காண முடியும், அரிதாய் எப்போதாவது அவர் குழந்தைகளோடு விளையாடும் போது மட்டுமே, மிருதுவான ஓர் அன்னையை காண முடியும். அற்புதமான நாட்டிய கலைஞர். ஆனால் இவையெல்லாம் அரச குடும்பத்தினர் மட்டுமே அறிந்து கொண்ட அவரது அதிசய கோலங்கள்.

அடர்ந்த அவரது நீண்ட கூந்தலை எப்போதும் உச்சியில் முடிந்திருப்பார், போரிடும்போது அவரது காது மடல்கள் கூட இடைஞ்சலாக கூடாது என அவர் பின்னிழுத்து கட்டிக்கொள்வது வழக்கம். அவரது கம்பீர நடையில் அச்சம் கொள்வர் எதிரிகள், உலகம் அறியா அருபமாய், சத்ருபயங்கரன், இரண்ய குலகாவலன், வேங்கையர்கோன் அய்யன் பெரிய பழுவேட்டரையரை பின்தொடர்ந்தவர்”. சொல்லிக்கொண்டே ப்ரியாவிடம் திரும்பினார்.

“மீண்டும் சொல்கிறேன் ப்ரியா உங்கள் உடல்மொழி, உள்ளம், தோற்றம், அனைத்தையும் செதுக்குங்கள், அணுக்கம்மா தேவியை உயர்ப்பிப்பது என்பது எளிதில் சாத்தியமல்ல” என்றார் விக்ரம் கர்ண பழுவேட்டரையர் “அய்யா, அணுக்கம்மா தேவியை காட்சி படுத்தும்போது, கூந்தலிடையே பாதி மறைந்த கண்கள்,

பின்தோற்றம், நிழலுருவம், அரைமுகம் இப்படி தான் காட்சிபடுத்த எண்ணியிருக்கிறோம்” என்றுரைத்தாள் ஜெனி.

மகிழ்ந்தவராய் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர், “அப்படியே செய்யுங்கள், சொல்வதானால் அய்யன் பெரிய பழுவேட்டரையரையும் அவ்வாறே காட்சிபடுத்துகள் உண்மையில் அப்பெரும் வீரனையோ, அவரின் அருபத்தையோ வேரோருவரும் அப்படியே பிரதிபலித்திட முடியாது என்பதுதான் நிதர்சனம்” என்றார் அவர் பெரும் நிம்மதியோடு.

முடிவை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது அவர்களது இருநாள் பயணம். படப்பிடிப்பு சம்மந்தமாய் இறுதி கட்ட முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன. படபடத்து கிடந்தது மஹாவின் மனம். இந்த அனுபவங்களை பிரிய மனமில்லை அவளுக்கு, என்ன செய்வது, சென்றே ஆக வேண்டும், ஆங்கில துறை துணை பேராசிரியர் எனும் கடமை காத்திருந்தது அவளுக்கு. விடைபெரும் வேளையில் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர் அவளை அருகே அழைத்து சொன்னார் “இந்த பணியை நீ தேர்ந்தெடுத்தாயா, அல்லது இப்பணி உன்னை தேர்வு செய்ததா என அறியேன், எப்படியிருப்பினும் ஒரு ஆசானாய் இளம் உள்ளங்களை செதுக்கி சீர்படுத்தும் பெரும் கடமை உனக்கிருக்கிறது.

அதற்காக உன்னை தினம் தயார்படுத்திக்கொண்டேயிரு”
எனும் வார்த்தைகளோடு, முறுக்கிய மீசையும், அவருக்கே
உரித்தான புன்னகையும் தவழ விடைபெற்றார் அவர்.

போற்றுதலுக்குரிய ஆசான்

ஒளிர்ச்சை நிறத்தில் அந்த அறை அறிவும், அழகும் கலந்து பிரதிபலித்தது, அறை முழுவதும் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் அடுக்கடுக்காய் நூல்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. செய்தித்தாள் சேகரிப்புகளும், ஆராய்ச்சி தாள்களும் என கோப்புகளில் சீராக அடுக்கிவைக்கப்பட்டு இருந்தன.

சுவரில் மாட்டியிருந்த சிவப்பு நிற தகவல் பலகையில், திருநங்கைகள் சம்மந்தமான துணுக்குகள் ஒட்டப்பட்டு இருந்தன.

‘திருநங்கைகள் ஆவண மையம்’ என்ற பெரிய பெயர் பலகையின் கீழே அமர்ந்து, அந்த அறக்கட்டளையின் நிர்வாக உறுப்பினர் ப்ரியா, அவரது வளர்ப்புமகள் மஹாவுடன் அளவளாவிக்கொண்டிருந்தார்.

“இடையினம் படத்தின் வேலைகள் எவ்வாறு போய்க்கொண்டிருக்கிறது மஹா?” என கேட்டார் ப்ரியா.

“மிகச்சிறப்பாக வேலை நடந்துகொண்டிருக்கிறது அம்மா, படத்தின் கதாபாத்திரங்களுக்கான தேர்வு நடந்து முடிந்திருக்கிறது. படத்தின் முன்தயாரிப்பு வேலைகளும் சிறப்பாக நடக்கிறது, இன்னும் இடையினம் பெயர்

பதிவும், படத்திற்கான முதலீடும் குறித்து வேலை செய்ய வேண்டி இருக்கிறது.” என்றாள் மஹா

“பெயர் பதிவு குறித்து சில நண்பர்களிடம் பேசி இருக்கிறேன் மஹா, மற்ற விஷயங்கள் குறித்து அண்ணன் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையரிடம் ஆலோசனை பெருவோம்” என கூறினார் ப்ரியா.

மிகுந்த ஆவல் கொண்டவளாய் மஹா கேட்டாள் “அம்மா, அவரை சந்திக்க போகிறோமா? அதற்கு நேரம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறதா?” “ஆம் மஹா, அணுகும்மாவின் பாத்திரத்தையும், வேங்கடத்துடையார்

பாத்திரத்தையும் சரிவர செய்ய, அவரே களரி பயிற்சியும், வாள் பயிற்சியும், சிலம்பாட்டப் பயிற்சியும் அளிப்பதாக சொல்லியிருக்கிறார்” என்று பதிலளித்தார் ப்ரியா.

“அப்படியா? எப்போது அம்மா?” என ஆவலாய் கேட்டாள் மஹா.

“ஜூன் 8 முதல் 11 வரை” பதில் வந்தது ப்ரியாவிடம் இருந்து.

“மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது அம்மா, நானும் வரலாமா?” ஆசையாய் கேட்டாள் மஹா.

இசைவாய் தலையசைத்தார் ப்ரியா. "ஜூன் 7, நான் சென்னை செல்கிறேன் மஹா. 8 ஆம் தேதி காலை நான், ஜெனி, கார்த்திக், அறிவு திருச்சி வந்து விடுவோம். நீயும் திண்டுக்கலில் இருந்து அன்று காலை புறப்பட்டு எங்களுடன் இணைந்துவிடு".

"சரி அம்மா" சிறிய துள்ளளுடன் அகன்று சென்றாள் மஹா, மனதின் பூரிப்பு முகத்தில் தெரிந்தது. மீண்டும் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையருடன் நான்கு நாட்கள் செலவிட போவது அவளின் மிகுந்த ஆர்வத்திற்கும், கற்கும் ஆவலுக்கும் தீனி போடும் என்பது நிதர்சனம்.

தலைசிறந்த ஓர் ஆசானிடம் வாழ்வியல் கற்கப் போகிறோம் என்ற பேராவல் இன்னும் பலநாள் அவள் தூக்கம் பறிக்கும் என அறிந்திருந்தும் அதை எதிர்பார்க்க தொடங்கினாள் ஆவலாக.

ஜூன் 8,2018:

அந்த நாளும் வந்தது. அதிகாலை 3.30 மணிக்கெல்லாம் விழித்து, காலை 6.45 மணிக்கே திருச்சி வந்தடைந்தாள் மஹா. ப்ரியாவின் பால்ய நண்பரின் வீட்டில் குளித்து தயாராக ஏற்பாடாகி இருந்தது. மஹா அந்த வீட்டை அடையும்போது பரபரப்பாக அனைவரும் இயங்கி கொண்டிருந்தனர்.

அந்த வீட்டில் இருந்த பாட்டியோ, பால்யத்தில் ப்ரியா, பத்மனாபனாக தன் மகனுடன் விளையாடியதை ஆசையாய் நினைவு கூர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார். முப்பது ஆண்டுகால நினைவுகளை அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தவர் சட்டென “சிறு குழந்தையிலிருந்து பத்மநாபனை எனக்கு தெரியும், சட்டென அதை மாற்றி ப்ரியா என அழைக்க முடியவில்லை மன்னித்துவிடுங்கள்” என்றார். ப்ரியா, சிறுகுழந்தையாக அவர் அருகே சாய்ந்து “நீங்கள் எப்படி அழைத்தாலும் நான் உங்கள் பிள்ளைதான் அம்மா” என்றார் நெகிழ்ச்சியாக.

காலச்சக்கரம் சீராக சுழன்றாலும் காத்திருக்கும் நெஞ்சிற்கு அது ஆமை வேகம்தான். மஹாவின் மனதுக்குள் இனி அவர்கள் காணப்போகும் நபரையும் அவர் சொல்ல போகும் சரித்திரத்தையும் கேட்க ஆவல் மிகுந்துக் கொண்டே இருந்தது.

அங்கிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு அனைவரும் புறப்பட, காத்திருந்த கார் ‘அவரிருந்த’ இடம் நோக்கி பறந்தது.

திருச்சியின் முக்கிய பகுதியில் ஒரு பெரிய தங்கும் விடுதியின் ஒரு பகுதியாக அமைக்கப்பட்ட ஒரு பெரும் ஹோட்டலை அடைந்தனர். நாற்காலிகள் எல்லாம் நிறைந்திருந்தது.

அனைவரது கண்களும் அவரை தேட, கணீரென்று பின்னிருந்து ஒரு குரல் ஒலித்ததும், மழைகண்ட பூமியாம் அனைவரது முகமும் ஒருசேர மலர்ந்தது.

“இங்கே வாருங்கள்” அவர் முன்னே நடக்க, மூடியிருந்த கதவுகள் எல்லாம் அவருக்காக திறக்கப்பட்டன. வரலாற்று அறிஞராய், கட்டடவியல் பொறிஞராய், இதுவரை பார்த்த அவரை தொழில் அதிபராய் இன்றுதான் பார்த்தாள் மஹா.

மண்ணின் மைந்தனாய், விவசாயியாய், அடுத்த நான்கு நாட்கள் அவரை பார்க்கப்போகிறோம் என்று அப்போது அவள் ஊக்கிக்கவில்லை.

வழக்கமான பேச்சுக்கள் முடிந்தது, நலம் விசாரித்தாயிற்று, விரும்பிய உணவுகளை பட்டியலிட்டாயிற்று, இனி நிகழும் ஒவ்வொரு கனமும் அவளை செப்பனிடபோவதாக மஹாவின் உள்ளூணர்வு சொல்லியது. ஏதாவது அவர் பேசட்டும், கேட்பது மட்டுமே தன் வேலை என்று காத்திருந்தாள் மஹா.

இம்முறை உரையாடலை ப்ரியா தொடங்கினார், “இது நான் சிறுவயதில் பார்த்து, வளர்ந்த திருச்சி இல்லை அண்ணா, இப்போது நிறைய மாறிவிட்டது” என்றார்.

“ஆமாம் ப்ரியா, நிறையத்தான் மாறிப் போய்விட்டது. இந்த உணவகம் கூட மிகச்சிறியதாக தற்போதைய ஓட்டல் அதிபரின் அப்பாவால் தொடங்கப்பட்டது, 24 மணிநேரம் திறந்திருந்த திருச்சியின் முதல் உணவகம் இது, இதன் சுவை, சுத்தம், நியாயமான விலைக்காகவே போற்றப்பட்டது. அடுத்த தலைமுறை அதை கையில் எடுத்தபோது வர்த்தக நவீன மையம் என்னும் பெயரில் அதை லாப நோக்கத்திற்காக மட்டுமே பார்த்து நிறைய மாற்றங்களால் சிதைத்துவிட்டனர். என்ன செய்வது? இன்றைய கல்வி அறிவு கூட, கற்றலை விட கறத்தலை தான் அதிகம் சொல்லிக் கொடுக்கிறது.

ஆனால் பாருங்கள் அந்த பெரியவர் தன் வழக்கத்தை விடாமல் இன்னும் ஒரு சிறிய உணவகத்தை நடத்தி வருகிறார். அப்படி இன்னும் பாரம்பரியத்தை காக்கவும் சிலர் இருந்து கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள்” விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர், காலை உணவு முடிப்பதற்குள் அந்த உணவகத்தின் வரலாற்றையே சொல்லிமுடித்தார்.

உணவு முடித்ததும், அவரது அழைப்பிற்கு ஒருசிலர் வர அவர்களுக்கு சில உத்திரவுகளை பிறப்பித்தார், நாங்கள் தங்குவதற்கான ஏற்பாடுகள் மிகுந்த

சிரத்தையுடனும், சிறப்புடனும் நடத்தப்படுவதை அறிந்துக்கொள்ள முடிந்தது. வந்தவர்களில் இருவர் இளைஞர்கள். பழுவேட்டரையரால் பொறியியல் படிக்க வைக்க படுகிறார்கள் என அறிந்ததும் தன் ஆசானை எண்ணி பெருமைபட்டுக் கொண்டாள் மஹா.

அவர்களது அன்றைய பயணம் தொடங்கியது. திருச்சியில் இருந்து நாற்பது கி.மீ தொலைவில் அவரது எழில் கொஞ்சம் இயற்கை அரண், பச்சை பசேலென உள்ளம் கவரும் அவரது தோட்டத்தில் தங்கி, களப்பயிற்சி செய்வதாக ஏற்பாடு.

சாதாரணமாகவே பயணங்கள் மீது ப்ரியாவிற்கு அலாதி பிரியம் உண்டு, அதிலும் இன்றைய பயணத்தில் ப்ரியாவும், பழுவேட்டரையரும் பல்வேறு விஷயங்களை விவாதித்து கொண்டே வர, மஹாவின் அறிவு தாகம் உற்சாகமாய் குதாகலித்தது. பல புதிய விஷயங்கள், வித்தியாசமான புரிதல்கள், பழகிய பல விசயங்களுக்கு புதிய பார்வைகள், வேறு பரிணாமங்கள் என எத்தனை பெரிய பல்கலைகழகமும் இதை சொல்லிக்கொடுக்காது, என்று அவளறிவாள்.

குழந்தைகள், பெண்களுக்கு எதிரான பாலியல் குற்றங்கள் பற்றிய பேச்சு வர, பழுவேட்டரையர் சொன்னார்,, "என்னை பொருத்தவரை சட்டங்கள் மிகக்

கடுமையாகி, தண்டனைகளின் வழிதான் குற்றங்கள் குறையும் என நம்புகிறேன்” என்றார். மேலும் “இரானில் குழந்தைகளை பாலியல் வன்கொடுமை செய்பவர்களுக்கு மிகக்கடுமையான தண்டனைகள் வழங்கப்படும். குற்றம் செய்தவனின் பிறப்புறுப்பை சிறிது வெட்டி வீட்டுக்கு அனுப்பிவிடுவார்கள், அக்காயம் ஆறும் வரை காத்திருந்து மீண்டும் அதை வெட்டுவார்கள், அவன் சாகும் வரை இந்த தண்டனை தொடரும். இனி எவரும் அந்த குற்றத்தை புரிய மாட்டான் அல்லவா, என்ன ப்ரியா சொல்கிறீர்கள்?”

அவர் வினவ, பதிலாய் மௌனமாக சரியென தலையசைத்தார் ப்ரியா, கோபமாக மஹா தொடர்ந்தாள் “ஆம் அண்ணா! குழந்தைகளிடம் தவறாக நடப்பவர்களின் உடலெல்லாம் ஒட்டையிட்டு அதில் அமிலம் ஊற்றவேண்டும்” வெகுண்டு எழுந்தாள் அவள்.

“என்ன செய்வது மஹா? மக்கள் சிற்றின்பங்களுக்காக வாழ்க்கை முழுதும் அலைந்து, வாழ்வையே வாழ மறந்து, மடிகிறார்கள்” என்றார் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர்.

“உண்மை அண்ணா, சமீபகால அரசியலையே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், ஒற்றை மனுஷி, பல கோடி சொத்துக்கள் இருந்தும் பரிதாபமாக உயிரிழந்தார்,

இறுதியில் உண்மையான சொந்தமாய் ஒருவரும் உடனில்லை” ஆற்றாமையில் சொன்னாள் மஹா .

விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையரிடம் இருந்து சட்டென ஒரு கேள்வி வந்தது “சொத்து என்றால் என்ன? உண்மையான சொத்து எது?” என்றார். அனைவரும் மௌனம் காக்க, “ஜெனி, மஹா, அறிவு, கார்த்திக் யாராவது சொல்லுங்கள், ஏன் இந்த அமைதி?” மீண்டும் கேட்டார்.

“இல்லை அய்யா, சென்றமுறை கிடைத்த நல்ல அனுபவத்தால், இம்முறையும் நாங்கள் மௌனமான மாணவர்களாக இருக்கிறோம்” என்று நகைச்சுவையாக பணிவு காட்டி சொன்னாள் ஜெனி. “ஹாஹாஹா” தனக்கே உரிய அரக்க சிரிப்பை அழகாய் உதிர்த்து “பரவாயில்லை சொல்லுங்கள்” என்றார் மீண்டும்.

“உண்மையான சொத்து என்பது கல்வியா, அண்ணா?” இடைமறித்தார் ப்ரியா.

“இல்லை ப்ரியா, சொத்து என்பது சேர்த்து வைப்பது. கல்வி என்பது இருப்பதை பகிர்ந்தளிப்பதற்காக, அப்படியானால் கல்வி எப்படி சொத்தாகும், அது செலவழிக்கப்பட வேண்டியது” மிக தீர்க்கமாய் வந்தது பதில் அவரிடமிருந்து.

சொல்லப்பட்ட புதிய பரிமாணம் முகத்தில் அறைய சில நிமிடங்கள் அமைதி மட்டுமே நிலவியது. கார் மெல்ல வேகம் குறைந்து ஓர் அழகிய கிராமத்து சந்தை பகுதியில் நின்றது.

அடுத்துவரும் நாட்களில் அவர்களே சமைத்து உண்பதாக முடிவு. சமையலுக்கு தேவையான பொருட்கள் வாங்க இறங்கினர் ப்ரியா, மஹா, ஜெனி மூவரும். புதுப்புது அனுபவங்கள் மஹாவை பரவசப்படுத்தியது.

அரிசியில் இருந்து அப்பளம் வரை அனைத்தும் வாங்கி முடிக்க, பயணமும், உரையாடலும் மீண்டும் தொடர்ந்தது. இம்முறையும் ப்ரியா தன் கேள்வியோடு தொடங்கினார், “மன்னராட்சிக் காலம் எப்படியிருந்தது அண்ணா?” சரியான நபரிடம் கேட்க வேண்டிய கேள்விதான். அவர் சொல்ல போகும் பதிலுக்கு தன்னை தயார்படுத்திக்கொண்டு நிமிர்ந்து அமர்ந்தனர் அனைவரும்.

“இன்றைய ஆட்சியோடு அதை நாம் ஒப்பிடக்கூட முடியாது ப்ரியா. நமது ஆயிரம் வருட வரலாறு ஒப்பில்லாதது. தகுதியற்றவர்கள் ஆளும்போது நாடு நலம்பெற இயலாது. எங்கள் மன்னர் ஆட்சியில் பசியும், பினியும், திருட்டும் அறவே இல்லை. இயற்கையையும், மக்களையும் போற்றி பாதுகாத்த கலாச்சாரம் நமது.

முதலாளிகளுக்கு நாட்டையும், மக்களையும் விற்கும் இந்த கேடுகெட்ட ஆட்சி இல்லை.

படைத்திறம், வணிகம், சமூக நிலை, வாழ்க்கை தரம், தனித்திறம், கலை, அரசியல், கட்டிட வல்லமை, என எதிலும் எக்குறையும் இல்லாமல் ஆண்ட, பேரரசன், சிவபாதசேகரனார், பெருஞ்ச்சன், தமிழக பொற்கலத்தின் கதாநாயகன் ஸ்ரீ ஸ்ரீ ராஜராஜசோழனது ஆட்சியுடன் இதை ஒப்பிட்டு பேசுவதே பெரும்பாவம். நாட்டையும், மக்களையும் காத்தருளிய சுத்த வீரர்கள் அவர்கள், உங்கள் மக்களாட்சி - தலைவர்களை அல்ல; மாறாக பிச்சைக்காரர்களை மட்டுமே இன்று உருவாக்கியிருக்கிறது” வெப்பத்தை உமிழ்ந்த அவரது சினத்தின் நியாயம் அனைவருக்கும் உரைக்க அமைதியாக இருந்தனர்.

சற்றுநேரம் மௌனம் கனக்க, தன்னை சற்று ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டவராய் பேச்சை தொடங்கினார், விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர்.

“இந்த உலகிற்கே வாழ்வதற்க்கு கற்றுக்கொடுத்த மூத்தக்குடி நமது. இன்றைய நவீன அறிவியலின், முன்னோடி நமது முன்னோர்களின் அறிவியல் ஞானம்.

யாழ்பாணம் நூலகம் அழிந்தபின்பு, உலகம் மருத்துவ அறிவியலில் பெரும் வளர்ச்சி கண்டது யதேர்ச்சையாகவா நடந்தது?

பத்தாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே மனித உடற்கூறை அறுவை சிகிச்சையில் ஆய்ந்தவன் அகத்திய முனியின் சீடன் 'சுஷ்குத்தா'.

அறிவியல் கொள்கைகளிலும் தொழில்நுட்பத்திலும் போட்டியின்றி, கேள்வியின்றி கோலோச்சியவர்கள் நமது முன்னோர். ஆனால், இன்றோ நம் இயற்கை வளங்களை கூட பாதுகாக்க முடியாத அறிவிலிகள் நம் அறிவியலாளர்கள்." அவர் சொல்லி கைக்காட்டிய இடத்தில் நெகிழி கழிவுகளால் மாசடைந்த சுனையும், பணத்திற்காக குடைந்து எடுக்கப்பட்ட மலைகளும், ஏளனமாய் நோக்கியது அனைவரையும்.

கார் அந்த பெரிய வாயிலின் கதவினுள் நுழைந்தது. பெரும் விவசாய நிலம், சிறிதும், பெரிதுமாய் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட மரக்கன்றுகள், ஆளை தள்ளும் அசுர காற்று, தோகை நீண்ட மயில்கள், மாசில்லா மண்வாசம், பால்கறக்கும் பசுக்கள், பாய்ந்தோடும் தண்ணீர் என பூலோக சொர்க்கமாய் காட்சியளித்தது விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையரின் தோட்டம்.

மிக எளிமையான விஷயங்கள் தரவல்ல நேர்த்தியான அழகிற்கும் சுகத்திற்கும் ஈடாக அன்னையின் அன்பை மட்டுமே சொல்ல முடியும் என நினைத்துக்கொண்டாள் மஹா.

அங்கேயே வாழ்ந்து மடிதல் நிச்சயமாக பேரின்பமாய்தான் இருக்க முடியும். அனைவரும் தோட்டத்தின் கடைக்கோடியில் இருந்த கட்டிடத்தை அடைந்தனர். ஒருபுறமாய் சிறுவீடு, அளவாய் ஒரு சமையலறை, குளியலறை இணைத்து கட்டிய கூடம்.

வெளியே இருபது அடுக்கு நீண்ட மேற்க்கூரை, அடியிலே கயிற்று கட்டில், சிறு ஊஞ்சல், சதுரமாய் சிமெண்ட் கொண்டு கட்டப்பட்ட ஒரு பெரும் பள்ளம்.

ஏழடி ஆழமும், 18 அடி நீள அகலமும் கொண்ட அப்பள்ளத்தின் தரைப்பகுதி மணலாலும், மரத்தூளாலும் நிரவப்பட்டிருந்தது.

அதைச்சுற்றி அனைவரும் கூட, “நீங்கள் பயிற்சி செய்ய போகும் களம் இது” என அறிமுகம் செய்து வைத்தார் பழுவேட்டரையர். முப்பத்தி இரண்டு மணி நேர உழைப்பில் நாங்கள் தங்குவதற்கு உரிய ஏற்பாடுகள் நடந்ததை பின்னர் கேள்வியுற்றனர் அனைவரும்.

சிறுவீட்டிலிருந்து நீண்டிருந்த கூரை களம்வரை காத்து நின்றது, வீட்டையும், களத்தையும் இணைப்பதாய் தரையில் காரையும், இரு மருங்களிலும் சிறு சுவரும் எழுப்பப்பட்டிருந்தன.

அந்த சுவர் ஓரத்தில் அகண்ட திண்ணை கட்டப்பட்டு, அதன் நடுப்பகுதியில் வளைந்து சிம்மாசனம் போல் ஓர் பகுதியும் இருந்தது. அதை கவனித்து தன் வளர்ப்புதாய் ப்ரியாவிடம் சுட்டிக்காட்டினாள் மஹா.

“அம்மா, அவர்கள் ரத்ததிலேயே இருக்கிறது, அல்லவா?”

“அரச குணம் அது, அசைத்து பார்க்கவியலாது” என்றார் ப்ரியா ஆச்சரியத்துடன். அவ்விடத்தின் ஒவ்வொரு அங்குலத்தையும் அலசிக் கொண்டிருந்தாள் மஹா. சீராக வடிவமைக்கப் பட்டிருந்த மரத்துண்டுகள், ஐந்தடி ஆழமும் இருபத்தியேழு அடி நீளம் பதினேழு அடி அகலமும் கொண்ட ராட்சத நீச்சல் தொட்டி என அவ்விடத்தின் ஆச்சரியங்கள் கூடிக்கொண்டே போனது. காற்றுக்கூட இனிப்பாய் வீசியதாக உணர்ந்தாள் மஹா.

ஒவ்வொருவரும் அவ்விடத்தை உள்வாங்கி உலவ, பரபரப்பாய் அடுப்படியில் நுழைந்து உணவு சமைக்க ஆயத்தமானார் ப்ரியா. மஹா அவருக்கு உதவ சென்றாள்.

“இந்த இடம் என்னை மெய்மறக்க செய்கிறது அம்மா” என பிரகாசமாய் ஒளிவீசிய கண்கள் விரிய சொன்னாள் மஹா.

“உண்மைதான் மகளே, உண்மையான மகிழ்ச்சி இங்கே இருக்கிறது. இதை உணராமல் தான் மனிதர்கள் இன்று எதைஎதையோ தேடி பணத்தின் பின்னால் அலைந்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். பசுவை விற்று வைக்கோல் வாங்கிய கதையாக தான் இன்று பலரது வாழ்க்கை இருக்கிறது” என்றார் ப்ரியா பெருமுச்சோடு.

மேலும், “திருநங்கைகள் சமூகத்தை பற்றிக் கூட நீ அறிவாய் அல்லவா? இன்று பலரிடம் பணம் இருக்கிறது, ஆனால் யாரிடமும் மகிழ்ச்சி இல்லை. நாம் வாழ்ந்த அடையாளங்களை இந்த சமுதாயத்திற்கு நாம்

ஆற்றும் பங்களிப்பில் தான் விட்டுச்செல்ல முடியுமே தவிர நாம் சேகரித்த சொத்துகளில் அல்ல” அன்னையின் அறிவுரையை பொறுமையாய் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள் மஹா. அவள் அன்னை அவளை என்றுமே ஆச்சரியப்படுத்த தவறியதேயில்லை. இவர்கள் எல்லாம் உறவாக கிடைத்தது தாம் அடைந்த பெரும் பேறு என எண்ணி மகிழ்ந்தாள் மஹா. சமையல் துரிதமாய் நடக்க, ஒருபுறம் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர் படியில்லா அந்த களத்திற்குள் குதித்து, அறிவு, கார்த்திக் மற்றும் ஜெனிக் கு

தன் பயிற்சியை தொடங்கினார். இருதலைக் கொள்ளி
எறும்பென தவித்த மஹாவின் நிலையுணர்ந்து பிரியா
கனிவோடு சொன்னார் “சமையலை நான் கவனித்துக்
கொள்கிறேன், நீ சென்று பயிற்சியில் கலந்துகொள்
மஹா”.

“அம்மா, பரவாயில்லையா? நான் போகட்டுமா”
தயங்கிய அவளை, வற்புறுத்தலாய் அனுப்பினார் பிரியா.
வேகமாக வெளியேறி, குதித்தோடினாள் மஹா. அதற்குள்
அனைவரும் களத்திற்குள் இறங்கியிருந்தனர். படியில்லா
அந்த ஏழடி ஆழத்தில் இறங்க வழி தெரியாது அவள்
முழித்தபோது, அருகிலிருக்கும் ஏணியை
பயன்படுத்துமாறு ஜெனி கூறினாள்.

விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர் சுவர் அருகே வந்து
தன் கையை நீட்டினார், மஹா அவர் கரங்களை இறுக்கி
பற்றிக்கொள்ள, “கீழே குதி” கட்டளையிட்டது அவர்
குரல், அடுத்த நொடி யோசனையின்றி குதித்தாள் அவள்,
களத்தில் கொட்டப்பட்ட மரத்தூளில் அவள் பாதம் புதைய,
புது உத்வேகம் கொண்டவளாக பயிற்சிக்கு தயாரானாள்
அவள். முனைவர், வரலாற்று அறிஞர், பொறியியலாளர்,
விவசாயி, அந்த நேரம் எங்களின் களரி அசானாக
மாறினார். களத்தில் அவர் அனைவரையும் ஆண் பெண்
பேதமின்றி கையாண்டது மிக நேர்த்தியாக இருந்தது.

அவர் முதலில் மஹாவை அழைத்து, அடிப்படை சில தற்காப்பு கலைகளை சொல்லிக் கொடுக்க வினவினார், “மஹா யாரோ அறிமுகமில்லா ஒருவர் பின்னிருந்து உன் தோளை தவறாக தொட்டால் என்ன செய்வாய்?”

ஒரு நொடி தாமதியாமல் மஹாவிடம் இருந்து பதில் வந்தது “பின்னங்கால் பிடறியில் அடிக்க ஓட்டம் பிடிப்பேன் அண்ணா” மலங்க விழித்து யதார்த்தமாக சொன்னாள். களமே சிரிப்பலைகளால் நிறைந்தது. சிரிப்பிற்கிடையே அடுத்த கேள்வியை தொடுத்தார் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர்,

“எவ்வளவு தூரம் ஓடுவாய்?”

“வேறு என்ன செய்வது அண்ணா?” அப்பாவியாய் அவள் பதிலளிக்க, சிரிப்புடன் தொடந்தார் அவர் “இப்படிக்கேள், நன்றாக கவனி, உன்னை பின்னிருந்து யாரேனும் தொடும்பொழுது, அப்படியே பின்னோக்கி உன் உடம்பை வளைத்து, உன் முதுகு எலும்பைக் கொண்டு அவர்களைக் இடித்து தாக்கு, பெண்களிடம் மிகவும் உறுதியான எலும்பு முதுகுத்தண்டு”

விவரித்துக் கொண்டே, செய்முறையும் செய்வித்து பழக்கினார். சிறுபெண்களான அவர்கள் நிலைக்கு தன்னையும் தாழ்த்தி வந்து அவர் கற்பித்து வந்தது

அவளுக்கு ஆச்சாரியமளிக்க, மிகுந்த சிரத்தையோடு பயிற்சியில் ஈடுபட்டாள் மஹா. “பெண்கள் தற்காத்தலை விட தாக்குதலை கற்றுக்கொள்ளுங்கள் சமூகம் இன்று இருக்கும் நிலையில் தற்காத்துக்கொள்ளும் அளவுக்கு கூட பெண்களுக்கு நேரம் தரப்படுவதில்லை” உறுதியாய் ஒலித்தது பழுவேட்டரையரின் குரல்.

ஜெனியும், அறிவும், கார்த்தியும் பயிற்சியை தொடங்க, சற்று நேரத்தில் எல்லாம் சண்டை களமாகியது, பயிற்சி களம். கற்கும் வேகத்தில் ஒருவரை ஒருவர் தாக்க, யாருக்கும் அடிபடாது அவர் பயிற்றுவித்ததை ரசித்துக்கொண்டு இருந்தாள் மஹா.

கனிவும் கம்பீரமும் கலந்த அந்த உருவம், அவள் கண்களில் நிலைத்து. ஒரு கட்டத்தில் மூச்சிரைத்து அனைவரும் அமர, அப்போதும் அவர் பயிற்சியை நிறுத்தவில்லை, அறைதல் கூட ஓர் கலையென அவர் உரைக்க ஆர்வமானாள் மஹா, “அதைப்படி அண்ணா?”

“ஓர் சிறிய திருத்தம் மஹா கன்னத்தில் அறைவது எல்லோரும் செய்வது. காதிலும் பின் மண்டையிலும் அறைவது போர்க்கலை, எதிரியை கண் இமைக்கும் நேரத்தில் நிலை குலைய வைக்கும் அது” என்று விளக்கமளித்தார் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர்.

சுட சுட காபி கோப்பைகளோடு ப்ரியா நுழைய, களத்திற்கும் களரிக்கும் உள்ள வரலாற்றில் நுழைந்தார் அவர்.

“இங்கு நீங்கள் கற்க போவது எல்லாம், பெருங்கடலின் ஓர் சிறு துளி மட்டுமே, நம் பாரம்பரிய களரி கலையில் மொத்தம் 236 அடவு முறைகள் உள்ளன. இவற்றுடன் 118 வர்ம் அடிவரிசை முறையும் உண்டு. அணுக்கம்மா தேவிக்கு அதில் 96 அடவு வரிசைகளும், நம் சோழப்படைகளின் ஆசான், தளபதி வேங்கடத்துடையாருக்கு 52 அடவு வரிசையும் தெரியும்.

அடிவரிசையில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் சோழ வீரர்கள், போர் களத்திலே, அதன் நுணுக்கத்திலே, படைதிறத்திலே, ஒழுக்கத்திலே நிகரில்லாதவர்கள் சோழ வீரர்கள்,” விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர் சொல்லிக்கொண்டே போக,

பள்ளிக்குழந்தையென கை உயர்த்தி, இடைமறிக்க அனுமதி கேட்டாள் ஜெனி, சிரிப்புடன் சிறு தலையசைவில் அனுமதி கிடைக்க, அவள் தொடர்ந்தாள்.

“236 அடவு வரிசைகளையுமே கற்று தேர்ந்தவர் யார்?”

“வேறுயாராய் இருக்கமுடியும்? எங்கள் பாட்டனுக்கு பாட்டன், நூற்றுக்கணக்கான களம் கண்டு, அறுபத்தி நாலு விழுப்புண்களை உடலில் தாங்கிய, சத்ருபயங்கரன்,

இரண்யகுல காவலன், வேங்கையர்கோன் அய்யன் பெரிய பழுவேட்டரையருக்கு தான் அவை அனைத்தும் தெரியும், அவர் சோழகுல இளவரசர்களுக்கும், இளவரசிகளுக்கும், குருவானவர்; வீரத்தின் அடையாளமாக விளங்கிய அதிகாரிச்சிபடைகளை கட்டியவர்” என்றார் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர், தன் பாட்டனை பற்றிய பெருமிதத்தோடு.

“அதிகாரிச்சிபடைகளை பற்றிச் சொல்லுங்களேன் அய்யா” வினவினாள் ஜெனி.

அக்கேள்வியே அவரை மகிழ்விக்க, தொடர்ந்தார் “அதிகாரிச்சிகள் படை, எந்த ஒரு நாட்டின் போர்ப்படையும் கண்டிராத அதிசயம், அய்யன் பெரிய பழுவேட்டரையரால் கட்டப்பட்டு, பயிற்றுவிக்கப்பட்ட 1001 திருநங்கைகள் கொண்ட தனிப்போர் படை, அவர்களின் தீரமும், போர்த்திறமும் ஊகிக்க முடியாதது. அற்புதமான வீராங்கனைகள், மிக வித்தியாசமான போர் உத்திகளைக் கையாண்டவர்கள். உதாரணமாக, கொதிக்கும் எண்ணெய் கொப்புரைகளை எதிரிப்படை மீது மழையாக பொழிந்து, மொத்த படையையும் தீக்கிரையாக்குவார்கள். இதில் தங்களை காத்துக்கொள்ள மர கவசங்கள் அணிவது அவர்கள் வழக்கம், வில்வித்தையிலும், வாட்போரிலும் வல்லவர்கள், 16 அடி தூரத்திலும் வைத்த குறி தவறாது

உயிர் குடிப்பவர்கள், பொதுவாக சைன்யங்கள் போருக்கு சென்ற வேளையில், கோட்டை காவலும், அரசு குடும்பத்தினரின் பாதுகாப்பு இவர்கள் வசமிருக்கும், இப்பேற்பட்ட வீரப்படையினை வழிநடந்த சாதாரண மனிதர்களால் முடியுமா?” கேள்வியுடன் முடித்தார் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர்.

“நிச்சியமாக இல்லை, தைரியும், உறுதியும், மாவீரமும் படைத்த ஒருவரால் மட்டுமே முடியும்” பதிலளித்தது மஹா.

“அது மட்டுமல்ல மஹா, வீரமும், உடல் உறுதியும் மட்டுமல்ல மாபெரும் மன பலமும், மனதை ஒருமுக படுத்தும் திறமும் வேண்டும், அத்தகைய மாமனிதர் தான் எம் பாட்டனுக்கு பாட்டன் பெரிய பழுவேட்டரையர்.

மனிதர்கள் மனதிலிருப்பதை கூட அறிந்துக்கொள்ள வல்லவர். தன் கோபத்தை வெளியே காட்டாமல், உள்ளிருத்தி, அக்கோப கனல் கொதித்து கொதித்து, அவருள்ளே எப்போதும் எதிரிகளை சாம்பலாக்கும் எரிமலை ஒன்று கனன்று கொண்டிருக்கும். தன் உணர்வுகளை கூட முறையே அணைகட்டி ஆளுவதில் வல்லவர், அதன் எடுத்துக்காட்டாய் விலங்கியது தான், தஞ்சை பெருவுடையார் கோவிலின் கேரளாந்தகன் வாயில்.

சோழகுல இளவல், முடி இளவரசர் ஆதித்த கரிகாலனின் மரணத்திற்கு காரணமானோரை ரனகளமாக அவர் துண்டாடியதில் அந்த நிலத்தின் நிறமே செம்மை பூண்டது. பதினோராயிரத்து ஐநூற்று அறுபது பேரை

சிறைப்படுத்தி, அரை நிர்வானமாய், இழுத்துவந்து கட்டப்பட்டது இவ்வாயில், துரோகத்திற்கு தண்டனையாக வெளிப்பட்ட அந்த கோபம், காண்போரையெல்லாம் கதிகலங்கச் செய்தது” அவர் சொல்லி முடிக்கையில் அந்த வீர வரலாறு அனைவரையும் நடுங்க வைத்தது. ஓர் மனித சகாப்தத்தின் வரலாறை பேசியதில் அக்களமே அப்போது புனிதமடைந்தது. மஹா வார்த்தையிழந்து, வாயடைத்து அமர்ந்திருந்தாள். ஆங்கில பேராசிரியர் வேற்றுமொழி இலக்கியம் பேசுபவள், நம் மண்ணின் மைந்தர்களை பற்றி கற்காது போனது குறித்து வெட்கி தலைக்குணிந்தாள்.

இந்த உலகிற்கு வாழவும், ஆளவும் கற்றுதந்த மகா பேரரசை அவள் ஆராதிக்காமல் போனதற்காக வருந்தினாள்.

கேட்டவையெல்லாம், மூளையின் முடிச்சுகள் உணர்ந்து கொள்ள, சில கண நேரங்கள் பிடித்தது அங்கு இருந்தவர்களுக்கு.

மௌனம் கலைத்தது ஜெனியின் அடுத்த கேள்வி, “சோழ தேசத்தில் தச்சர்களுக்கு பெரும் மதிப்பு இருந்ததாக கேள்வி பட்டிருக்கிறேன் அது உண்மையா அய்யா?”

"உண்மைதான் அவர்களுக்கு சோழ மண்ணிலே

பெரும் மரியாதையும், பெருமையும் இருந்தது. பொன்தச்சன், ஆயுதத்தச்சன், கல்தச்சன் என்று அதில் மூன்று வகையினர் இருந்தனர். அந்த காலத்து கலையும், கட்டிட வல்லமையும் இணையில்லா வளர்ச்சி கண்டிருந்தது எனில் அதில் அவர்களுக்கு பெரும் பங்குண்டு" என்றார் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர்.

அவர் மேலும் பேசுவதற்காக காத்திருந்த அனைவரது ஆவலும் புரிந்தவராய், அவரே மேற்கொண்டு தொடர்ந்தார்.

"தஞ்சை பெருவுடையார் கோவிலை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், அதை நீங்கள் வெறும் கோவிலாக, கடவுளை வணங்கும் இடமாக மட்டும் காணலாம். ஆனால் எங்களுக்கு அது சோழப்பேரரசினுடைய அடையாளம். அதன் கோபுரமே சோழர்கள் அனைத்து துறையிலும் தலைச்சிறந்து விளங்கியதற்கான சான்று பகர்க்கும்.

216 அடி உயரத்தில், 8□ டன் எடையுடைய கலச உச்சியுடன் முழுக்க கருங்கற்களால் ஆன கோவில்

கட்டுமானம் எந்திரமில்லா அந்த காலத்திலே எப்படி சாத்தியம் என்று நினைக்கிறீர்கள்?"

அவர் கேள்விக்கு பதிலளிக்க யாரும் முன்வரவில்லை. அனைவரது ஒருமித்த ஆர்வமும் அவர் பேசி தாம் கேட்பதிலேயே இருந்தது. அனைவரும் மௌனம் காக்க, மீண்டும் தொடர்ந்தார் பழுவேட்டரையர்.

"அக்காலத்தில் தச்சர்கள் யாவரும் பெரும் பல்கலைக்கழக பட்டதாரிகள் அல்லர். ஆனால் இன்றைய சமகால அறிஞர்களுக்கு கூட தஞ்சைக்கோவில் கட்டிடக்கலை நுட்பம் என்பது ஓர் சிம்ம சொப்பனமே. தஞ்சையை சுற்றிலும் அறுபது கிமீக்கு கற்களே கிடையாது எனும்போது, அவ்வளவு கருங்கற்கள் கட்டுமானத்திற்கு எப்படி அங்கே கொணர்ந்திருப்பார்கள்? நுண்சிற்பமும், சிலைகளும் அச்சுபிசகா அளவோடு எப்படி செதுக்கியிருப்பார்கள்?"

அனைத்து துறைகளும் கற்றுத்தேர்ந்து, விவசாயம் செழிப்புற்று, போர்கள் யாவும் வெற்றிபெற்று, ஞானம் போற்றப்பெற்று, கலைகளும் கலைஞர்களும் சிறப்புற்று, கடைக்கோடி குடிமகனும் மகிழ்வுற்று இருந்திருத்தல் மட்டுமே அக்கோவில் உருவாக காரணமாயிருக்க முடியும். "பெருமழையென அவர் பேசிய வரலாறும் வாழ்வியலும், அனைவரையும் நனைத்து குளிர்வித்தது. அந்த இதமான

சுகத்தோடு அனைவரும் களத்திலிருந்து வெளியேறி அந்த நீண்ட தாழ்வாரத்தில் அமர்ந்தனர். ஜெனி ஊஞ்சலில் சிறுபிள்ளையாய் ஆட, அறிவு கயிற்றுக் கட்டிலில் சாய, திண்ணைகளில் மஹாவும், கார்த்தியும் தஞ்சம் அடைய, ப்ரியா அங்கிருந்த மேடையை அடைய, விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர் அந்த பெரிய மரத்துண்டை தனது சிம்மாசனமாக்கிக் கொண்டார்.

தீரா காதலோடு, முடிவற்ற வானமாய் அவர்கள் உரையாடல்கள் தொடர்ந்துக் கொண்டேயிருந்தன.

சொல்வதற்கு அவர் சலிக்கவும் இல்லை, கேட்பது இவர்களுக்கு திகட்டவும் இல்லை. பேச்சு விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையரின் பால்ய காலம் பற்றி திரும்பியது. தடித்த மீசையும், பெரும் ஞானமும், கம்பீரமும் கொண்ட அந்த மனிதரை, குறும்புத்தனம் செய்யும் சிறுவனாய் கற்பனை செய்து பார்க்கவே வினோதமாக பட்டது அவளுக்கு.

அவரது பால்ய கால நினைவுகளில் மூழ்கி, தமது பாட்டனாரின் அரவணைப்பில் வளர்ந்த கதை சொல்லிக்கொண்டிருந்தார் அவர்.

குலப்பெருமையும், அரசமரபும், பண்பும் , நெறி வழுவாமையும் கொண்டு ஒப்பிலா மனிதராய் வாழ்ந்த

அவர் தாத்தா, தன்னை அணுஅணுவாய் செதுக்கியதையும், தன் பாட்டி மீது அவர் கொண்ட காதலையும் பற்றி விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர் சொல்ல சொல்ல அவரை இடைமறித்து " அவர்களது காதலைப்பற்றி சொல்லுங்கள்" என்று கேட்டாள் மஹா.

அவளது குழந்தை மனமும், உள்ளத்தின் இளமை வேகமும் புரிந்தவராய் விளக்காளானார் பழுவேட்டரையர், "காதலில் விழவில்லை அவர்கள், கரம் கோர்த்து காதலில் எழுந்தவர்கள், அவரவரை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டு பற்பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்தவர்கள். சுருங்கிய தோளும், முதிர்ந்த உடலும் காதலின் உண்மையை உரக்க சொல்வன. அப்படி மூப்பிலும் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் கொண்டாடியவர்கள். காதலும் வாழ்வும் இப்படிதான் இருக்க வேண்டும் என்று சான்றாய் இருந்தவர்கள். மறைந்த பின்பும் தெய்வமாய் எம்மை காப்பவர்கள், அதுமட்டுமின்றி அரசுக் குலத்தில் பிறந்து, வெள்ளி கிண்ணமும், தங்க தொட்டிலும் கொண்டாலும் சுகபோக வாழ்வு என்பதில்லை எனக்கு. மிகுந்த கட்டுப்பாடுகளுடன், இடைவிடாத பயிற்சிகளும், உள்ளக் கட்டுப்பாடும். உணவு கட்டுப்பாடும், உடல் கட்டுக்கோப்பும் கொண்டு, எம்மக்கள் நலனுக்காக, வாழ கற்றுக் கொடுத்தவர்கள்" என முடித்தார் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர்.

இதுநாள் வரை, தான் கண்டிருந்த அனுமானங்கள் உடைந்து விழுந்தது மஹாவிற்கு, 'ராஜாவாழ்க்கை' என்று பகட்டான, சுகவாசிகளை கண்டால் சொல்வது வழக்கமே. ஆனால் உண்மைக்கு எவ்வளவு மாறானது அது, என அவள் உணர்ந்தாள். சராசரி வாழ்க்கை இல்லை. சின்ன சின்ன ஆசைகள் இல்லை. சுயநலமாய் சிந்தனை இல்லை. தன் வாழ்கையின் சாராம்சமாய் கடமையை கொண்டவர்கள் என்று மஹா அறிந்துகொண்டாள் அன்று. அவர் சொல்லும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் பலநூறு சிந்தனைகளை தூண்டுவதன் மர்மம் குறித்து ஆலோசித்தவளாய் குளியலுக்கு தயாரானாள் மஹா.

பெரும் குழாய் நீராய் உமிழ்ந்து, அந்த நீலநிற குளியல் தொட்டியை தரும்ப செய்தது. மெல்லிய தென்றல் சீண்ட, அலைஅலையாய் வெட்கி சிலிர்த்தது நீர். ஒவ்வொருவராய் அனைவரும் உள்ளே இறங்க, அலைக்கரங்கள் அவர்களை அள்ளி அரவணைத்துக் கொண்டது.

உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை நனைந்து, கரைந்து குழந்தையாய் குதாகலித்தனர் அனைவரும்.

“சற்றுநேரம் பயிற்சி செய்வோம்” ஆசானின் ஆணை வர, அதற்குள் குளியல் முடிந்ததா என ஒரு நொடி குழம்பி போனாள் மஹா. பின்னர்தான் புரிந்தது அத்தருணம்

நீர்தான் அவர்களது பயிற்சிக்களம் என்று. மூச்சுப்பயிற்சியில் அவர்களது சவால் தொடங்கியது. நீருக்கடியில் எவ்வளவு நேரம் மூச்சை இழுத்து பிடிக்கமுடியும் என்ற பயிற்சியில் ஒவ்வொருவரும் ஒரு சில வினாடிகளாவது நீருக்குள் இருக்க, விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர் மட்டும் நீரினுள் மீனாய் விளையாடினார்.

அடுத்தது நீருக்குள் வலதுக்காலை முன்னே வைத்து அரைமண்டியில் அமர்ந்து, களத்தில் செய்த அடிவரிசை பயிற்சியை இங்கேயும் செய்தனர்.

நீரின் பலம் உறைத்தது மஹாவிற்கு, காற்றில் பறந்த கைகள், நீரில் அலைந்தது. கைகள் வலியெடுக்க பசியும் எடுத்தது.

சற்றுநேரம் பயிற்சியும், விளையாட்டும் தொடர, இறுதியாக ப்ரியா சமைக்கும் உணவின் வாசம் வென்றது. உளமாற பயின்று, மனதார கற்று, உடலாற குளித்தவர்கள், பசியாற எழுந்தனர்.

தரையில் சம்மணமிட்டு, நிலம் அணைக்க, வாழை இலையிட்டு, சுடச்சுட, விதவிதமாய் விருந்தே படைத்தார் ப்ரியா. தன் சமையல் வல்லமையை முழுதாய் இறக்கி

அன்னையின் அன்போடு அவர் சமைத்த உணவு பேரானந்தமாய் இருந்தது.

இயற்கையோடு இணைந்த இந்த வாழ்வு மிகவும் பிடித்திருந்தது மஹாவிற்கு, நேரத்திற்கு உணவும், முழுதாய் பயிற்சியும், தேவையான ஓய்வும், சுத்தமான குளியலும் அவளை உடலாலும் மனதாலும் ஆரோக்கியமாக வைத்திருந்தது.

உணவிற்கு பிறகு பயிற்சியின் வீரியமும் கூடியது, பழுவேட்டரையர் சொல்ல சொல்ல அடிப்படை அடவுகளை மிகத் தீவிரமாக பயிற்சி செய்தனர் ஐவரும், பிடித்தவை செய்யும் பொழுது மட்டுமே நேரம் தன் கால்களில் சக்கரம் கட்டிக்கொள்ளும் போல, இரவு பத்துமணி ஆனது. பயிற்சியின் களைப்பு தீர, அந்த காற்றும் குளிரும், பாடும் தாலாட்டில் இதமாய் நீர் தொட்டியினுள் ஒய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தனர் அனைவரும். களத்தில் குத்திய மரச்சீர்களை உடலில் இருந்து பதமாய் பிரித்துக்கொண்டு இருந்தது நீரலை. மஹா, ஜெனி, அறிவு, கார்த்திக் நால்வரும் நீரில் இருக்க, பழுவேட்டரையர் தொட்டி சுவர் மேல் அமர்ந்திருந்தார்.

இரவு ரம்மியாக அவர்களை சுற்றி கருப்பு கம்பளம் விரித்திருந்தது, நிலாமகள் துயில் கொள்ள, அவளது

நட்சத்திர தோழிகள் மட்டும் அன்று அணிவகுத்து இருந்தனர்.

ரசனைக்கொண்ட எவனும் அந்த இரவின் மீது காதல் கொள்ளுவான். ஆரத்தழவி, அதன் கருமையை அள்ளி உடலெல்லாம் பூசிக்கொண்டு இருளோடு இணைந்துவிட ஏக்கம் கொள்ளுவான்.

“யாரேனும் இந்த இரவுக்காய் ஒரு கவிதை சொல்லுங்கள்” என்றார் பழுவேட்டரையர், ஜெனியிலிருந்து அந்த விளையாட்டு துவங்கியது,

‘எரிந்துவிட்டது கூரை

இனி தெளிவாய்

தெரியும் நிலா’ என,

அவள் ஜப்பானிய ஹைக்கூ உதிர்க்க, தொடர்ந்து சற்றுநேரம் அங்கு கவிதை மழை பொழிந்தது.

தொண்டைக்குழிக்குள் மஹாவின் வார்த்தைகள் சிக்கிக்கொண்டு வெளிவராது அடம்பிடித்தன, மனதிலோ கவிதை பிரவாகம் நிகழ்ந்துக் கொண்டே இருந்து.

“இரவு தேவதை அவள்

மௌனம் மொழிந்துக் கொண்டிருக்க

அவளின் மழலை மகளாய்

நான் எனக்கே துணையிருந்தேன்.

தேனியின் ரீங்காரத்திற்கு

தவளைகள் பதிலுரைக்க

தென்றல் தவழ்ந்து வந்து

தளிர் இலைகளை அது கலைக்க

இந்த காதலர் ஊடல் கண்டு

நான் என்னையே காதலித்தேன்.....

கற்றுக்கொள் என

வார்த்தை தவமிருக்க,

கற்றவை பிழை என

கற்றதை நான் மறக்க

புதிதாய் கற்பதில்

நான் என்னையே கொண்டாடினேன்.....

மஹா மயக்கத்தில் இருந்தாள், தன்னையே தான்
உணர்ந்துகொண்ட தவநிலையில் இருந்தாள்.

முகமுடிகளால் நிறைந்த இவ்வுலகில், அவளுக்கே எத்தனை எத்தனை முகங்கள்? வீட்டிலே, கல்லூரியிலே, வெளியிலே, நண்பர்களிடத்தே அவளும் பலராய் தானிருந்தாள். முகத்தை மறைக்க அரிதாரம் பூசிக்கொண்டு, விதவிதமாய் முகங்கள் அணிந்து வலம் வரும் மனிதர்கள், இன்று நிஜத்தை காதலித்துவிட்டு, முகத்தை திருமணம் செய்து கொள்ளும் அவலமே நிதர்சனம். ஆனால் இன்றோ, அந்த கலப்பிடமில்லா தன் ஆத்மார்த்த அழகை தானே ரசிக்கும் வகையில், அவள் முகத்திரையை கிழித்து, அவளுக்கே அவளை அறிமுகம் செய்துவைத்த விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையருக்கு தன் மனதார மௌனமாய் நன்றி சொன்னாள் மஹா.

உணவு உண்ண ப்ரியா அழைக்க, உணவை இங்கே அழைத்தார் பழுவேட்டரையர், பிரியாவும் சுடச்சுட உணவு பிசைந்து, தண்ணியிலேயே இவர்கள் மூழ்கியிருக்க, பாங்காய் உருண்டை செய்து கையில் தந்தார். நண்பர்களோடு இரவு உணவு, இனி எத்தனை காலங்கள் ஆனாலும், எவ்வளவு பெரிய நட்சத்திர விருந்தும், எப்படி பக்குவமாய் சமைத்தாலும், அந்த இரவின் சுவைக்கு ஈடக்காது என்றே அனைவரும் எண்ணினர்.

முடியா சுகங்களால் நீண்டு கொண்டேயிருந்தது அந்நாள். களரியாடி, காற்றுவாங்கி, கவிதைபேசி,

கதைத்து மகிழ்ந்து கழிந்தது நாள். உறங்கும் வேலை கூட அன்று சராசரியாய் இல்லை, கயிற்று கட்டில்களில், வெட்டவெளியில், பழுவேட்டரையர் தேடி தேடி சேர்த்த இசை கோர்வைக்குள் மனம் லயிக்க, மஹாவை நித்திராதேவி ஆரத்தமுவினாள். தூக்கத்தில் தொலையும் முன்னால், மூடிய விழிகள் வழியே மெல்ல சிரித்தாள் மஹா.

வெந்திலை

வீரலை

மண்ணின் மைந்தர்கள்

காலை கதிர்கள் கரம் நீட்டி துயில் கலைத்தது. தோட்டத்தில் உள்ள பறவைகள் மதுர கானம் இசைத்தது, இரவின் குளுமை நீங்கியது. வெயில் வெம்மை கம்பளம் விரித்தது. காலையிலேயே ப்ரியா பரபரப்பாக இயங்கி கொண்டிருந்தார். கம்பளியின் கதகதப்பிலிருந்து விலக மனமின்றி மஹா புரண்டுக் கொண்டிருக்க, பயிற்சிக்கு தயாராகுமாறு அனைவரையும் ப்ரியா துரிதப்படித்திக் கொண்டிருந்தார்.

எழுந்ததும் மஹாவின் கண்கள் தன் ஆசானை தேடியது, ஆனால் பழுவேட்டரையர் தந்தையாய் தன் கடமையாற்ற மீண்டும் திருச்சி சென்றிருந்தார். அவரது மகனையும் மகளையும் சந்தித்து, அவர்கள் தேர்வுக்கு வழியனுப்பி விட்டு வருவார் என்று ப்ரியா சொன்னார்.

காலையில் முதல் வேலையாக இவர்கள் ஒன்றாய் இணைந்து "அருள்மொழிக்கும், இரண்யாவிற்கும் தேர்வில் வெற்றி பெற வாழ்த்துக்கள்" என ஒலி குறுஞ்செய்தி அனுப்ப, பட்டென பதில் வந்தது அவர்களிடமிருந்து, "நன்றி, ஆனால் எங்கள் பெயர்களை சரியாக உச்சரியுங்கள், என் பெயர் அருள்மொழி அரங்கராச கர்ண பழுவேட்டரையர்..... என் பெயர் நாச்சியார் இரண்யா கர்ணன்" என கம்பீரமாய் ஒலித்தது மழலைக் குரல்கள்.

அம்மண்ணின் மைந்தர்கள் அல்லவா வீரமும், ராஜகம்பீரமும், மிளிர்ந்தது அவர்கள் மொழியில், ஆச்சிரியத்தோடு பதிலின்றி அதிர்ந்து அனைவரும் அவ்விடம் கலைந்தனர்.

மஹாவும் ஜெனியும் பல்தேய்த்தபடி தோட்டத்தில் வலம் வந்தனர். முருங்கை, தென்னை கொய்யா, புளி, வேப்பம், மாதுளை என பற்பல வகையான மரங்களால் அடர்ந்து இருந்தது அவ்விடம். காபியுடன் ப்ரியா வர, அவரை ஆச்சிரியமாக பார்த்தாள் மஹா, இறுக்கி முடிந்த கூந்தலும், கால்சட்டையும் டிஷர்ட்டும் அவரது 40 கடந்த வயதை கணிசமாக குறைத்துக் காட்டியது. அவர் நளினமும் வனப்பும் ரசித்துக் கொண்டே அவரை கட்டியணைத்தாள் மஹா.

மகிழ்ச்சியான கடமையாக அனைவரும் களத்தில் இறங்கி பயிற்சியும் முடித்தனர். ஒருவருக்கொருவர் துணையிருந்து, பிசிறின்றி மீண்டும் மீண்டும், கற்று கொடுக்கப்பட்ட அடவு வரிசைகளை பயின்றனர்.

சற்று நேரத்தில் எல்லாம், தடதடவென ஆரவாரத்தோடு, சுடச்சுட உணவினை இருபெரும் பைகளில் கொண்டு வந்தார் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர். விருந்தனருக்காய் அவர் வீட்டு அரசி கைப்பட சமைத்திட்ட உணவு மனம் வீசி மனதை

வென்றது. பணியாட்களுக்கு வேண்டிய கட்டளையிட்டு கடமை முடிந்து அவர் அமர்கையில், அவரை சுற்றி அமர்ந்தனர் அனைவரும்.

காலையில் இருந்து நடந்தவற்றை எல்லாம் அவரிடம் மாறி மாறி பகிர்ந்தனர், குட்டி இளவரசனும், இளவரசியும் தாங்களுக்கு அனுப்பிய குறுஞ்செய்தி பற்றி பகிர, பெருமித்தோடு தன் மீசையை வருடியபடி சொன்னார் "அவர்கள் அப்படித்தான், தங்களது பெயரை முழுதாய் உச்சரிப்பதே அவர்களுக்கு பிடிக்கும்" என்றார்.

அனைவரும் அர்த்தம் உள்ள பார்வையை பரிமாறி மகிழ, அவரும் அடுத்தக்கட்ட வேலைக்கு அனைவரையும் தயார் படுத்தினார்.

அந்த கூட்டம், உளிச்சல் பயிற்சிக்கு தயாரானது, உளிச்சல் என்பது ஒரு வகையான உடலை உருவிவிடும் பயிற்சி முறை நல்லெண்ணெய், விளக்கெண்ணெய், கடலை எண்ணெய், தேங்காய் எண்ணெய், பனை எண்ணெய் கலந்து, அதை சிறிது துளசியுடன் சேர்த்து கூடவைத்து உளிச்சலுக்கு தேவையானவை எல்லாம் தயாரானது.

ஒருபுறம் ஏற்பாடுகள் நடக்க மறுபுறம் காலையில் அவர் குழந்தைகளின் பதில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தில்,

உரையாடல் அதைப்பற்றியே இருந்தது, விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையரின் குழந்தை வளர்ப்பு முறை மஹாவை ஆச்சரியப்படுத்த, அதை அவள் வெளிப்படுத்தினாள்.

மெலிதாய் சிரித்து விளக்கமளிக்க தொடங்கினார், விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர், "பெருங்கடமையை செய்ய வல்லவர்களாய் அவர்கள் வளர்க்கப்படுகிறார்கள் மஹா, சர்வதேச கல்வி முறையில், ப்ரிட்டிஷ் பள்ளியில் படித்தாலும் தமிழும், தமிழர் மரபும் ஊட்டியே அவர்களை வளர்க்கிறேன். நம் வரலாற்றையும், கலை இலக்கியத்தையும் என்னிடம் விரும்பி கற்கிறார்கள், அவர்கள் கேள்விகளுக்கெல்லாம் ஆசிரியர்களால் கூட பதிலளிக்க முடியவில்லை" என அவர் கூறுகையில் அவரது கண்கள் பளபளத்து, அளவிலா ஆனந்தமும் பெருமிதமும் அவர் தொனியில் தெரிந்தது.

தனக்குள் எதையோ நினைத்து சிரித்து கொண்டவராய் மீண்டும் தொடர்ந்தார் பழுவேட்டரையர், "ஒருமுறை இப்படித்தான் சின்னவர் தன்னுடைய ஆசிரியர்களிடம் 'கிருஷ்ணர்' ஏன் துவராகாவில் இருந்து வந்து என் பாட்டன் நரகாகூரனை கொன்றார்? என கேட்க, கேள்வி நியாயம் எனினும் பதிலின்றி தவித்தனர் அனைவரும்" என்றார்.

“வயதில் சிறியவராயினும் உயர்ந்த பண்போடு அவர், அனைவரையும், அனைத்தையும் அதிகம் புரிந்துகொள்கிறார் என தெரிகிறது அய்யா”, என்று ஜெனிகூற,

“உண்மைதான், இங்கு உங்களுக்கான ஏற்பாடுகள் நடந்துகொண்டிருந்த போது, அவர் என்னிடம் கேட்ட ஒரு விஷயம் என்னையே பிரமிப்படையச் செய்தது. ‘அப்பா, வருவோருக்கெல்லாம் உணவு ஏற்பாடு செய்தாகிவிட்டதா?’ என கேட்ட அவன் பாங்கில் பெருமிதம் கொண்டேன் நான். என் முன்னோர்கள் அருளியபடி, எல்லாம் அறிவுறுத்தி, உணவிலிருந்து, உறக்கம் வரை முறைபடுத்தி, அவர்கள் பொறுப்புள்ளவர்களாய் வாழ வழிநடத்தி இருக்கிறேன் என எண்ணி, மகிழ்ந்து கொண்டேன்” என முடித்தார், விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர்.

இதை கேட்க கேட்க மஹாவின் மனதோ அவளது அம்மாவிடம் தாவியது, வீட்டில் அவள் சற்று சோம்பலாய் சுற்றினாள் அவர் “எழுந்திரு மஹா, நீ என்ன அரசகுலத்து இளவரசியா சொகுசாய் வாழ? வேலையை செய்” என்பார், எவ்வளவு தவறான வார்த்தை அரசவாழ்வு சொகுசனாதல்ல மாறாக கடும் பொறுப்புகளுடையது என அப்போது புரிந்தது, அம்மாவின் வார்த்தைகளை மாற்ற

வேண்டுமென மனதில் குறித்து வைத்தாள். அவள் கவனம் மீண்டும் திரும்புகையில் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

".....ப்ரியா, நம் கலாச்சாரம் வந்தேறிகளால் கலப்படம் ஆனது, பிறரின் வாழ்வியலை உயர்ந்து நோக்கும் போது நமது வாழ்க்கை முறை சிதைந்து விட்டது. உதாரணத்திற்கு, நம் திருமண முறையை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். 'திருப்பூட்டுதல்' என்ற பாரம்பரியம் நமக்கு உண்டு. வளைந்த தங்க கம்பியில் குலக் குறியீடு பொறித்து மணமகளின் கழுத்தில் அணிவிக்க படும், ஆண், பெண் இருவருமே மெட்டி அணிவதுண்டு. இதல்லாம் இன்று கேலிப் பொருளாகி விட்டது."

"திருப்பூட்டுதலுக்கு ஏதேனும் குறிப்பிட்ட உலோகம் பயன்படுத்த பட்டதா, அண்ணா?" வினவினார் ப்ரியா.

"ஆம் ப்ரியா, அவரவர் வாழ்க்கையின் பொருளாதார, சமூக தகுதியின் அடிப்படையில் பொன், வெள்ளி, இரும்பு, மண் ஆபரணங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன" என்றார் பழுவேட்டரையர்.

“அந்நாளைய தொழில், வர்த்தகம் பற்றி சொல்லுங்களேன்” அறிவு, அதிசயமாய் வாய்திறந்து கேட்டாள்.

“அறிவியல் வளர்ச்சியில் சோழதேசம் அதிக முன்னேற்றம் கண்டிருந்தது. அரிசியும், தானியங்களும் சீனா, கம்போடியா ஆகிய நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. நம் உணவுமுறை பல இனங்களால் போற்றப்பட்டது. நமது இட்லிக்கு ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் வருட வரலாறு இருக்கிறது. ஆவியில் வேகவைத்த உணவே நமக்கு பிரதானம், நாம் சேர்க்கும் மசாலாவின் பொருட்கள் மருந்தாய் பயன்பட்டது, அப்படி பயன்பட்ட கடுகையும், குறுமிளகையும் தேடி வந்தவர்தான் வஸ்கோ-ட-காமா.

நம் சோழநாட்டின் கால்தடமானது நிலத்தில் மட்டுமல்ல, கடலிலும் பதிந்திருந்தது. பேரரசர் சுந்தர சோழரின் ஆட்சியில் சோழவீரத்தை கடலலையும் பேசியது” அவர் சொல்ல சொல்ல மஹாவின் கண்களில் கற்பனை விரிந்தது,

அருள்மொழி
பதிப்பகம்

‘ ....கடலே கண்ணுக்கு புலப்படாத வண்ணம் கலங்கள் அணிவகுத்து நின்றன, விண்ணை மறையச்செய்யும் வண்ணம், இலட்சக்கணக்கான அம்புகள் வில்லில் இருந்து புறப்பட்டன.

அம்பின் முனைகள் நீண்டு, அகண்டு, கனமாகவும், பிடி வழக்கத்தைவிட சற்று நீண்டும் இருந்தன.

வலதுகை தோள்பட்டையில் புலிசின்னம் பொரிக்கப்பட்ட உரமேறிய இரு வலிய கரங்கள் வில்லை வளைத்து அம்பை எய்தன.

உக்கிரமாக போர் நடந்து கொண்டிருந்தது, சுந்தர சோழரின் எவ்வில்லிலிருந்தது புறப்பட்டால் அம்புகள் எதிரிகளின் உடலை கிழித்து நீலக்கடலை செம்மையாக்கிக் கொண்டிருந்தன.

கடற்கொள்ளையர்களின் தோல்வி சின்னமாய், அவர்களது கப்பல்கள் தீக்கிரையாகும் போது, கடல்நடுவே எரிமலையாய் அவை காட்சியளித்தன.....!

கற்பனையில் இருந்து வெளிவரும் போது மஹாவின் வாய் சற்றே பிளந்து இருந்து, எவ்வளவு வீரம்? எத்தனை பெரிய போர்த்திறம், மேலும் நிறைய தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என ஆவல் பிறந்தது அவளுக்கு!

“அண்ணா, போர்களத்திலே சோழர்களின் வீரத்தை வர்ணியுங்களேன்!” வாஞ்சையுடன் கேட்டாள் மஹா.

அவரும் சொன்னார், “பயமறியாதவர்கள் சோழவீரர்கள். வெற்றியோ, வீரமரணமோ கலங்காத மனதிடம்

கொண்டவர்கள். போர்நெறியில் வழுவாதவர்கள், தனக்கினையான வீரனுடன் மட்டுமே போரிடுவர் புலிகள், எதிரிக்கும் போரரிட வெளிப்படையாக வாய்ப்பிப்பளித்தே வெற்றிக் கொண்டவர்கள். அவனை நேர் நின்று அவன் திறத்தினை விஞ்சி வென்றவர்கள். எதிரியே ஆனாலும் மரணம் வலிக்கக் கூடாதென, ஒற்றை தாக்குதலில் உயிர் பறிப்பவர்கள். உடலை கிழித்து, இவர்கள் கத்திமுனை இதயம் நிறுத்தும் வல்லமை கொண்டவை". உடல் சிலிர்த்து முடித்தார் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர்.

வர்ணிக்க முடியாத உணர்வுகளோடு,

சிலையாகி போயிருந்தாள் மஹா. அவர்கள் முதல் சந்திப்பில் "உலகின் மட்டமான மகா சோம்பேறிகள் உருவாக்கியதுதான் இந்த துப்பாக்கியும், பீரங்கியும்" என ஒரு பெரியவர் சொன்னதாய், பழுவேட்டரையர் பகிர்ந்துக் கொண்டதன் முழு அர்த்தம் அப்போது தான் அவளுக்கு புரிந்தது.

அடுத்தகேள்வி ப்ரியாவிடம் இருந்து வந்தது "அண்ணா, நம் மதத்தையும், கடவுள் நம்பிக்கையையும் பற்றிக் கூறுங்கள்".

"நாம் எப்போதுமே மூடநம்பிக்கைக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள் ப்ரியா. தலையில் தேங்காய்

உடைக்கும் மூடத்தனம் எல்லாம் அந்நாளில் இல்லை. நம் மதமும், பக்தியும் நியாயமானது, ஜாதி, மொழி, ஆண், பெண் பேதமின்றி அனைவரையும் ஒன்றாக பார்த்து பெருக்கிய மதம் நமது” என்றார் பழுவேட்டரையர்.

“ஆம் கேள்வியுற்றிருக்கிறேன் அண்ணா அக்காலங்களில் திருநங்கைகள் கூட கோவில் அர்ச்சகர்களாய் இருந்திருக்கின்றனர் என்று” என வழிமொழிந்தார் ப்ரியா.

“சிவனே நமது ஆதிகடவுளானவர். மேலும் ஒவ்வொரு குலத்திற்கும் தனி தெய்வமாய், குலசாமியாய் ஓர் அன்னையும் வணங்க படுவார், இவர்கள் யாருமில்லை, குடும்ப நன்மைக்கென பல தியாகங்கள் செய்து உயிர்நீத்த நம் பெரிய பாட்டிகளே. அவர்கள் வாழ்ந்த பெரும் வாழ்வுக்காக அவர்கள் வணங்கப் பட்டவர்கள். ஆனால் இதைப்பற்றியும், நம் பாரம்பரிய, வரலாற்று, கலாச்சார வாழ்வு பற்றியும் புரிதலே இல்லாமல், எதை தொலைத்தோம் என்று அறியாமலே நாம் வாழ்கிறோம் இல்லையா?” கடுமையாக ஒலித்தது விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையரின் குரல்.

அனைவரும் இசைவாய் தலையசைக்க ப்ரியா மட்டும் “ஆம், நம் வரலாற்றின், வாழ்வியலின் பெரும்பகுதியை இழந்து நிற்கிறோம். ஆனால் அண்ணா மண்ணின்

மைந்தர்களான தாங்கள் ஏன் இவற்றை தொலையவிட்டீர்கள்” என ஆதங்கமாய் வினவனார்.

“நாங்கள் செய்யவேண்டிய அவசியமில்லை ப்ரியா.....” கோபமாக வந்தது பதில். சற்றுநேர மயான மௌனத்திற்கு பின்பு அவரே தொடர்ந்தார். “நாங்கள் ஏன் செய்ய வேண்டும் ப்ரியா? அடுத்தவர் வாழ்வில் மூக்கை நுழைக்கும் ஊடக நிகழ்ச்சிகளிலே நிஜத்தை தொலைத்து அமர்ந்திருக்கும் மக்களுக்காக ஏன் செய்ய வேண்டும்? நிழில் பிம்பங்கள் பின்சென்று நிஜ நாயகர்களை போற்ற மறந்த மக்களுக்கு என்ன செய்ய வேண்டும்? தமிழன் என்று சொல்லிக் கொள்ள தலைகுனியும் சமூகத்திற்கு எப்படி செய்ய வேண்டும்? காசுக்காக உரிமையையும், தன்மானத்தையும் அரசியல்வாதியிடம் விற்றுவிடும் மனிதருக்கு எதை செய்ய வேண்டும்?” காட்டமாக, கட்டாறாய் கோபம் வெடித்தது விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர் குரலில்.

ஸ்தம்பித்து போன அனைவரது முகத்தையும் பார்த்து, வெடித்து சிரித்த அவர், மேலும் தொடர்ந்தார், “இந்த நவீன சமூகத்தை வேடிக்கை பார்க்கிறோம் என்பதாலேயே நாங்கள் செயல் படவில்லை என்பதில்லை, புலியின் குணம் அறிவீர்களா ப்ரியா?”

“இல்லை” -ப்ரியா சொன்னார்.

“புலி தன் இரை இதுவென முடிவு செய்தால், வெறிக்கொண்டு வேட்டையாடும். இரையை தவறவிட்டாலோ, அதை மீண்டும் கொல்லும்வரை உணவருந்தாது. மிக பொறுமையாக பட்டினி கிடக்கும், காத்திருந்து அதை கொன்றதும் துண்டு துண்டாய் அதனை உருதெரியாது கிழித்து, காட்டில் உள்ள மற்ற விலங்களுக்கு உணவாய் விட்டுவிடும்” மறைப்பொருளாய் அவர் பேசியது புரியும் முன்னரே, தன் அரக்க சிரிப்பினால் அதிரவைத்து சட்டென எழுந்து நடந்தார்.

மீண்டும் பயிற்சிக்களம், இன்று சிலம்புமும், வாளும் சுழற்ற பயிற்சி, கடினமான உத்தியும், அடவும், கொண்ட சவாலான பயிற்சியாக இருந்தாலும், கடும் தீரத்துடனும், சிரத்தையுடனும் கற்றனர் ப்ரியா, ஜெனி, கார்த்திக் மூவரும். திரைக்கதை அமைப்பாகவே, சண்டைபயிற்சி, உரையாடல், உடல்மொழி என முழு காட்சியை வடிவமைத்து பயிற்சியளித்தார் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர். வயதில் இளையோர் எனினும் ஜெனியுடனும், கார்த்தியுடனும், சரிசமமாய், அவர்களுக்கு நிகரான உடல்வலுவோடு பயிற்சி செய்தார் ப்ரியா.

‘இடையினம்’ அவர் கனவு, பல ஆண்டுகள் தான் கருவில் சுமக்கும் பிள்ளை. அதற்காக ப்ரியா எதையும் செய்வார் என அறிந்திருந்தாள் மஹா.

ஓர் தாயாக எல்லோருக்கும் உணவு சமைத்து, உபசரித்து, அன்போடும், பரிவோடும் அக்குடும்பத்தை கவனித்துக் கொண்டார் ப்ரியா. அவரவர் கடமையை அவரவர் மிகச் சிறப்பாக ஆற்ற, தன் கடமையான கற்றலையும், அறிதலையும் அதிதீவிரமாக செய்தாள் மஹா.

சரித்தர கடலில் கால்நனைத்து, வாழ்வியல் கற்பித்து, சமூகத்தின் மீதான காதலை அதிகரித்து, புரிதலை போதித்து, சில சந்திப்புகளிலேயே தன் வாழ்க்கையை புரட்டிப்போட்ட, அந்த சிறந்த மனிதர் விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையரிடம், தாம் வாழ்நாள் முழுவதும் கடன்பட்டு இருக்க போவதை அறிந்தாள் மஹா. அந்த தோட்டத்தை விட்டு கிளம்பும்போது புதிய மனிதர்களாய் அவர்களை உணர்ந்தார்கள் அந்த ஐவரும். அவர்களுக்கு காலம் வழங்கிய மிகச்சிறந்த பரிசு விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர்.

வரலாறு, நாம் இதுவரை கற்றுக்கொண்டது அல்ல இனி நாம் கற்றுக் கொள்ளவேண்டியது, வரலாற்றை போற்றாத தலைமுறை இது. ஏட்டுப்புத்தகங்கள் யாவும் மாமன்னர்கள், வீரதீரர்கள் என நெப்போலியனையும், அலெக்சாண்டரையும் மட்டுமே போதிக்கிறது. ஆனால் நம் மண்ணின் மைந்தர்களான, மன்னாதிமன்னர், வீராதிவீரர்,

சிவபாதசேகரனார், நித்தவினோதக பெருந்தட்சன், பொற்கால நாயகன் ஸ்ரீ இராஜஇராஜ சோழனை முழுவதும் போற்றாது போனது,

தைரியத்தின் முழுஉருவாய், மாதண்டநாயகர்களின் மாதண்டநாயகனாய், மாவீரனாய் வாழ்ந்த சத்ருபயங்கரன், இரண்யகுல காவலன், வேங்கையர்கோன் அய்யன் பெரிய பழுவேட்டரையரின் புகழ் பாடாது போனது. ஊடகங்களின் வழியே மட்டுமே இன்று உலகை அறிந்துக் கொண்டிருக்கும் இளம்தலைமுறைக்கு உண்மை விளங்காது போனது. மரபும், கலாசாரமும், மதமும், மனிதமும், வரலாறும், வாழ்வியலும் நம் குழந்தைகட்டு ருசிக்காமல் போனது,

நம் முன்னேரர்களை காட்டி பெருமைதேடிக் கொள்ளும் நமக்கு, அவர்கள் காட்டிய வழியில் நடந்திட தெரியாமல் போனது.

நெற்களஞ்சியமாம் தஞ்சை உழவர்களுக்கு தூக்குகயிறு ஒன்றே தஞ்சமாகிபோனது, உயிர்வளர்க்கும் சக்தியாய் இருந்த உணவுமுறையோ விஷமாகிபோனது. அணைகட்டிய காவேரி பிரவாகம் வரண்டு சிலந்தி வலைக்கட்டி போனது. பாலின பேதமின்றி 'அதிகாரிச்சிகள் படை" காத்த மண்ணை, தகுதியில்லா அதிகாரம் தலைக்கவிழ்த்தி போனது.

இப்படி எல்லாம் எல்லாம் எல்லாம் இழந்து, எங்கும், எதிலும் அவலம் ஒன்றே நிரந்தரம் என ஆனது.

“கரைபுரண்டோடிய காவேரிக்கு குறுக்கே கல்லணை கட்டிய காலம் போய், வற்றாத நதி வேண்டாம், வர்த்தகத்திற்கு மணல் வேண்டும் என கேட்கும் நிலையில் இன்று வாழ்கிறீர்” என்ற விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையரின் வார்த்தைகளின் உண்மை சுட்டது. ஊழல் மலிந்து போனதால் மடிந்து போனது மனித மனங்கள். இன்று கலப்படமில்லா கலையும், விஷமில்லா உணவும், ஊழல் இல்லா துறையும் எங்கும் இல்லை. கல்வி ஓர் அமைப்புமுறையல்ல, கல்வி என்பது அனுபவம் என்ற பழுவேட்டரையரின் வார்த்தைகள் மஹாவிற்கு பல புதிய பரிமாணங்களை காட்டியது.

“நோய் அழிய மருந்து மட்டுமல்ல, நோய் உருவாக உணவும் கண்டுபிடிக்கப்படும் நரகமாகிவிட்டது இவ்வுலக வாழ்க்கை. இதைத்தான் நம் ஆட்சி முறை சாதித்ததா? இது மக்களுக்காக என்ன செய்தது? மக்களுக்காக வாழ்ந்த மன்னன் வேண்டாமென்று முழுக்கமிட்டு, லாபத்திற்காய் வாழும் முதலாளியை வரவேற்றது யார் குற்றம்?” மனதை துளைத்த அவரின் ஆயிரம் கேள்விகளுக்கு விடை தெரியாமலே விடைபெற்றாள் மஹா.

'வரலாறு இல்லையெனில் எதிர்காலம் இல்லை, நாம் கடந்தகாலத்திலிருந்து வாழ கற்காவிடின் அழிய வேண்டியவர்களே', மனம் மீண்டும் மீண்டும் விடை தேட விக்ரம கர்ண பழுவேட்டரையர் இறுதியாக கேட்ட கேள்விகளே எல்லோர் மனதிலும் தொக்கி நின்றது.

"நாம் வாழ்வதாய் நினைக்கும் வாழ்க்கை நிஜமா? நிழலா?"

"நிஜம் எது? நிழல் எது?"

வெந்தீயைல்

வீரவைல்

"வாழ்வது மகிழ்ச்சிக்காக எனில், மகிழ்ச்சி எது?"

